

Present i futur del bisbat d'Urgell

Aquest diumenge 29 de juliol Mons. Joan-Enric Vives prendrà possessió del càrrec de bisbe coadjutor d'Urgell en una concelebració eucarística a la catedral. Tindrà al seu costat la presència afable de l'arquebisbe Joan Martí Alanís, que amb el nomenament del seu successor ha

vist complert el goig que a la seva marxa d'Urgell —el novembre del 2003 ha de presentar la seva renúncia— tot quedi ben lligat. Mentrestant, Mons. Joan-Enric Vives treballarà, amb potestat ordinària, en les tasques pastorals de la diòcesi a fi de conèixer de prop el bisbat d'Urgell i

Aquest diumenge Mons. Joan-Enric Vives pren possessió com a bisbe coadjutor

les seves persones i entitats, així com el funcionament de les institucions del Principat d'Andorra, del qual, al seu dia, serà copríncep. Tots aquests motius d'alegria que viu actualment la diòcesi d'Urgell, als quals també cal afegir el cinquantè aniversari de l'ordenació sacerdotal de l'arquebisbe Joan Martí, afloren en una doble entrevista que publiquem aquesta setmana en què el present i el futur del bisbat d'Urgell es donen la mà.

Pàg. 18-19

en primer pla

Nens soldat, infància robada

L'Església està compromesa en la rehabilitació d'aquests menors

Es calcula que uns 300.000 nens i nenes són obligats a viure com a soldats i a participar en conflictes que van des de combats de baixa intensitat fins a guerra declarada. Aquests menors han estat forçats a renunciar a la seva infància per ser màquines de matar. S'anul·len les seves voluntats mitjançant drogues, alcohol, amenaces... són carn de canó. Comencen transportant missatges, ajudant a la cuina o fent tasques d'espionatge i quan estan preparats per empuñar una arma se'ls envia a primera línia de combat. Per a les nenes, a més, aquesta situació s'agreuja quan són destinades a ser esclaves sexuals de la tropa. En comptes de joguines, aquests petits creixen envoltats d'armes; en lloc del caliu d'una llar, aprenen que només el més fort sobreviu i que no hi ha lloc per a la compassió; la innocència deixa pas a la crueltat, l'odi i la por.

Recuperar aquests nens i nenes és molt difícil. Han matat, torturat, esquarterat... fins i tot a la seva pròpia família. Malgrat aquestes dificultats, l'Església ha fet una aposta decidida per alliberar aquests nens de l'espiral de violència en què es troben immersos.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Martí-Codolar, un lloc molt significatiu per a Barcelona

Un llibre recull el passat històric de la finca

Pàg. 20 i 21

Els dominics trien nou mestre general

L'argentí Carlos Alfonso Azpiroz Costa, de 44 anys, substitueix en el càrrec Timothy Radcliffe, el primer superior general dominic d'origen anglès. Azpiroz és el segon general no europeu en els 787 anys d'història de l'orde. L'elecció va tenir lloc el 14 de juliol durant la celebració del capítol general de l'orde, que durarà fins al 8 d'agost, amb la presència de 214 participants, procedents de 102 països. En el moment de l'elecció era, a Roma, procurador general dels dominics davant de la Santa Seu.

Pàg. 7

Sumari

Pàg. 10 La classe de religió com a acció evangelitzadora

Pàg. 17 La Seu d'Urgell acollirà l'Aplec de l'Esperit 2002

Pàg. 23 Lleida: un matrimoni, pioner de l'associació Joana Jugan

Pàg. 24 Mn. Sebastià Taltavull parla del seu últim llibre

Pàg. 25 Reunió 159 de la Conferència Episcopal Tarraconense

Editorial

La guerra dels nens

La paraula guerra ens provoca a tots un sentiment de malestar i dolor. Els que han viscut una experiència bèl·lica no obliden l'horror i unes empremtes inesborrables per a tota la vida que provoca. Els que no l'han viscut, poden fer-se'n una idea veient les horribles imatges o els reportatges de guerres del passat que molts cops les televisions ens presenten dels països que estan encara avui en conflicte.

Malgrat aquestes imatges tan cruentes i tan inhumanes, continuen havent-hi guerres en el nostre món. Hem avançat molt en altres camps tècnics i humanitaris, però segons sembla el progrés de la humanitat en aquest tema només ha servit per fabricar un armament cada cop més sofisticat i més mortífer. També aquí ha d'aplicar-se aquest concepte materialista del mercat segons el qual es busquen les armes més mortíferes i alhora les més barates. Les mines antipersones són un exemple del progrés militarista, són barates i són eficaces, provoquen la mort o almenys la destrucció de diversos membres del cos de la persona.

Les guerres són destructives en tots els sentits, moren milers de persones, no sols soldats sinó amb massa freqüència dones, gent gran i nens. També es destrueix el patrimoni d'un país, la seva cultura, el seu art i sobretot el seu futur: les conseqüències d'una guerra tarden anys a cicatritzar i mantenen el país en un temps d'instabilitat i de reconstrucció penosa.

Tots els ciutadans pateixen les conseqüències d'un conflicte militar. No són només dos exèrcits els que s'enfronten, sinó un poble sencer contra un altre. És probable que molts dels ciutadans no vulguin saber res d'aquesta guerra i que no hi tinguin res a veure, però les bombes i els trets generalitzats no discriminen els objectius, simplement destrueixen i toquen tot el que estigui pel mig.

Entre els col·lectius innocents afectats per les guerres hi ha els infants. Quan es queden sols o orfes resten totalment desprotegits i a mercè dels atacs enemics que no tenen en compte ni la seva

edat ni el seu futur. Altres, són obligats a ser soldats, és a dir a «jugar» a pistoles i fusells però amb armes de debò i amb enemics que no s'aixequen del terra un cop cosits a trets. Hi ha estudis que afirmen que aquests nens soldat poden xifrar-se en 300.000 arreu del món; normalment són obligats a incorporar-se als exèrcits quan aquests necessiten més efectius o simplement «carn de canó». Els soldats adults es presenten a les escoles o en centres on es troben aquests nens i se'ls emporten per a la guerra.

Els nens soldat salten vertiginosament moltes etapes de la vida i es converteixen de cop en homes adults, amb pocs escrúpols, disposats a disparar i a matar tot allò que es mogui. Els missioners i cooperants internacionals que treballen per a la seva rehabilitació, veuen molt difícil tornar-los a inserir en la vida normal corresponent a la seva edat, ni tan sols els seus mateixos conciutadans els volen al costat seu, els consideren perillosos i violents encara que ja no empunyin les armes.

Tot això és possible, entre d'altres coses per l'actitud del nostre primer món, que en una clara posició de doble moralitat organitza actes internacionals contra l'existència d'aquests nens soldat i en general de totes les guerres al tercer món, però alhora ven armes i més armes a aquests països per enriquir els seus pressupostos. Davant d'aquesta trista realitat, nosaltres, cristians de societats occidentals, hem de parlar amb claredat, encara que això signifiqui perjudicar els interessos de grans potències i de multinacionals. No podem oblidar que Jesús, el bon mestre, s'envoltava sempre de nens, als qui estimava i posava com a exemple, a ells i a tots els adults que l'envoltaven sempre els va predicar un missatge de no-violència, de la pau que ve de Déu, de l'esperit de les benaurances. No hi ha res més lluny del Regne de Déu que un nen obligat a perdre la seva innocència i la seva bondat i obligat a treballar per la causa de la mort i de la guerra, i no per la de l'amor i la pau.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@idgrup.iber.net

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Carn de canó

■ Uns 300.000 nens i nenes lluiten en conflictes armats

La presència de nens i nenes soldat s'ha convertit en una cosa habitual en les guerres modernes. Uns 300.000 menors de 18 anys estan implicats en conflictes bèl·lics, des de conflictes llargs de baixa intensitat fins a la guerra total. Són soldats regulars, guerrillers, espies, portadors, cuiners o esclaves sexuals en el cas de les nenes. La llista negra de països que «recluten» menors comprèn, entre d'altres, l'Afganistan, Burundi, Colòmbia o el Sudan.

Els nens soldat es troben a les files dels exèrcits governamentals, a les forces de l'oposició i a tot tipus de milícies i grups armats. Mig milió de menuts són col·locats com a soldats a 87 països del món, la majoria a Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina, però també a països com els Estats Units o la Gran Bretanya. Segons un informe presentat per la Coalició per Aturar la Utilització de Nens Soldat (Coalition to Stop the Use of Child Soldiers), almenys 300.000 participen activament en enfrontaments. En aquest informe també hi apareix Espanya: «Haika, una organització basca, va ser creada

l'abril del 2000 pels *cadells*, associats amb el moviment ETA. Les seves activitats han estat descrites com «una intifada juvenil». (...) Són nois i noies de 15 a 26 anys», explica Judit Arenas, directora de comunicació de la coalició.

Segons la coalició, l'aïllament dels menors en les nacions pobres està motivat pel seu baix cost, mentre que a les riques es produeix per l'escassetat de reclutes. Així, denuncia que més de la meitat dels països de l'Organització per a la Segure-

Aquest mapa mostra els països en què els nens han participat activament en conflictes.

tat i la Cooperació a Europa accepten a les seves forces armades adolescents que encara no han fet els 18 anys. Se cita el cas de la Gran Bretanya on l'exèrcit integra joves de 16 anys i els envia a combatre amb 17. També recorda que els Estats Units ja va utilitzar menors de 18 anys a la Guerra del Golf, a Somàlia i als Balcans. Per regions, la situació ha millorat de manera notable a Llatinoamèrica i a l'Ori-

ent Mitjà, després de la fi en aquestes zones de la majoria dels conflictes bèl·lics en què s'utilitzaven nens. Amb tot, se subratlla que a Colòmbia es continuen comptabilitzant 14.000 nens i nenes en grups armats.

Drets del nen

La coalició destaca que només cinc països (Canadà, Bangla Desh, Sri Lanka, Andorra i la República Democràtica del Congo) han ratificat el Protocol Facultatiu de la Convenció sobre els Drets de l'Infant. Aquest protocol inclou els punts següents: estableix una edat mínima de 18 anys per al reclutament obligatori i per a la participació directa en els conflictes; exigeix als governs que elevin l'edat mínima per a l'allistament voluntari per damunt del mínim actual, fixat en els 15 anys, i que facin una declaració vinculant en la qual es comprometran a respectar l'edat mínima que estableixin, sempre per damunt dels 15 anys; prohibeix el reclutament, allistament i utilització en els enfrontaments dels menors de 18 anys per part de faccions rebels o d'altres grups armats no governamentals i exigeix als governs que tipifiquin aquestes pràctiques com a delictes, i que prenguin mesures per desmobilitzar i rehabilitar els exnens soldat i per reintegrar-los a la societat. (R.M.J.)

Què és un nen soldat?

Un nen soldat és una persona menor de 18 anys que és introduït en una espiral de violència mortal que pot començar sent un simple portador de queviures fins a arribar a esquarterar un enemic. El dia a dia d'un conflicte, en primera línia, empeny aquests nens i nenes a topar de front amb els horrors de la guerra. Molts petits pateixen experiències traumàtiques extremes, que queden impreses en les seves ments joves: violència física, execucions, desaparicions, tortures, arrestos, abusos sexuals, bombardejos, desplaçaments, destrucció de la seva llar, massacres... aquests nens i nenes no saben jugar, no coneixen l'escalf d'una família, el valor de l'amistat i estan sotmesos a contínues pressions que els provoquen seqüeles físiques i psíquiques.

Participar en una guerra implica riscos enormes en qualsevol persona, molt més si es tracta d'un nen. La seva immaduresa els empeny a córrer riscos excessius. Així, un comandant de les forces rebels de la República Democràtica del Congo reconeix que «els nens són excel·lents soldats perquè com que són joves volen presumir, fer-se els valents. Pensen que això és un joc, i per tant, no tenen por». A més, els soldats adults creuen que aquests infants són prescindibles, no els ofereixen cap preparació mínima i moltes vegades els col·loquen en les posicions de més risc. El resultat és que són fàcilment massacrats.

«No» al reclutament de menors

L'horrer dels nens i nenes soldat ha fet estremir els participants del seminari «Nens en conflictes armats: una responsabilitat de tots», organitzat al juny per la Missió de la Santa Seu a les Nacions Unides.

«**E**ns obligaven a caminar nit i dia, a dormir en el fred, a combatre, a prendre drogues, a tenir relacions sexuals amb els soldats i, si ens quedàvem embarassades, a avortar.» Aquest és el testimoni de María Pérez, que avui té 16 anys, i que mostra l'infern que va viure com a soldat a Colòmbia. Ella i altres menors van explicar les seves terribles vivències.

Joan Pau II va voler ser present en aquesta cimera, a través d'un missatge que va enviar a Olara Otunnu, sotsecretari general de les Nacions Unides per als Nens en Conflictes armats. El Papa assenyalava que «la memòria dels que han estat assassinats i les tribulacions contínues de tants altres ens obliguen a no estalviar esforços i a fer tot el possible per ajudar aquestes joves víctimes a tornar a una vida sana i digna». El repte, segons el Pontífex, consisteix a «assegurar que tinguin a tot arreu la possibilitat de créixer en pau i felicitat. De manera que ells també es converteixin en constructors d'un món fet de fraternitat i solidaritat».

Segons la Missió vaticana davant l'ONU, als anys noranta més de dos mili-

Els nens soldat no coneixen què és créixer en pau i felicitat.

ons de nens han estat assassinats, i sis han quedat ferits o han estat obligats a fugir a causa de la guerra. Per al Bisbe de Roma, és necessari i urgent que la comunitat internacional augmenti els esforços per protegir i rehabilitar els nens i nenes als quals s'ha destrossat la vida. El bisbe Renato Martino, observador permanent de la Santa Seu davant les Nacions Unides, recordava el compromís de tants i tants religiosos i religioses per ajudar aquestes joves víctimes. Especialment citava Sierra Leone, país en què l'Església ha acollit centenars de nens soldat i n'ha assumit després la formació i integració.

Per part seva, Olara Otunnu indicava

uns quants punts que haurien de caracteritzar l'agenda de la sessió especial de l'Assemblea General de l'ONU del setembre, dedicada a aquesta greu amenaça sobre la infància: involucrar tots els líders religiosos perquè es converteixin en portadors de missatges de pau i no de divisió; posar fi als mites de la guerra; aturar la destrucció dels recursos naturals indispensables per al desenvolupament; afavorir la difusió de l'educació i de la salut; pressionar els governs a ratificar l'acord que prohibeix l'ús de menors de 18 anys en els conflictes, i crear una coalició d'estats, ONG i grups de la societat civil per front tots junts als problemes dels nens. (R.M.J.)

RUTA RAIMONDIANA

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Raimon de Penyafort

BOLONYA: Font de Neptú, al fons el palazzo di Re Enzo.

RUTA ITÀLICA

Del 19 al 26 d'octubre

**Bolonya
Florència
Assís
Roma**

Els viatges de sant Raimon

FLORÈNCIA: vista de la catedral de Santa Maria dei Fiore.

ASSÍS: vista de la ciutat.

**Oberta la
inscripció**

ROMA: Plaça Sant Pere.

Demaneu
informació a:
Amics de
Catalunya
Cristiana,
c/ Comtes de
Bell-lloc, 67-69
tel.
934 092 700

**Gregori IX
rep les
Decretals
de sant
Raimon.
Museu
del Vaticà.**

**Forum
romà.**

**AMB
L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE**

MERCATRAVEL S.A.

RESULTATS DEL SORTEIG DEL 2001

1r premi **33.934**

2n premi **08.275**

3r premi **26.366**

premi especial de coberta: **0895**

Enhorabona als afortunats! i moltes gràcies per la vostra col·laboració

Mirar al futur amb esperança

■ El missioner Chema Caballero dirigeix un centre d'infants exguerrillers

«Vull tenir un record especial per als infants involucrats en els conflictes armats. Són víctimes del reclutament forçat i d'abusos de tota mena; no poden anar a l'escola, estan separats dels seus pares o sotmesos a violències físiques i psicològiques.» Aquestes eren les paraules que el Papa pronunciava per Pentecosta. Com ell, l'Església té presents els infants soldat, i dedica pregàries i esforços per intentar recuperar aquests menors.

Un país que registra un nombre més gran d'infants obligats a ser soldat és Sierra Leone. Més de 5.000 infants, d'almenys 5 anys d'edat, han estat reclutats pel govern i pels rebels, als quals cal afegir-ne 5.000 més utilitzats pels rebels com a mà d'obra gratuïta. En aquest país, l'Església està molt compromesa en la recuperació de nens i nenes que han crescut com a combatents. Giorgio Biguzzi és bisbe de Makeni i ha explicat que el Front Revolucionari Unit està lliurant a Càritas diocesana nois i noies que fins ara lluitaven en les files dels rebels de la guerra civil de Sierra Leone. «L'entrega dels infants soldat és un senyal d'esperança per al país», assenyala el bisbe, ja que de vegades l'Església ha arribat a comprar la llibertat dels menors.

Des del 7 de juliol del 1999, data en què es va firmar un armistici, l'Església va començar l'obra de reinserció i reeducació d'aquests nens i joves que han patit

violències físiques i psicològiques ésgarrioses, per restituir-los a una vida tan normalitzada com sigui possible. Gràcies als centres d'acollida, la diòcesi de Makeni ha donat alberg, menjar, roba, escola i educació a mil infants l'any 2000. A més ha alliberat 700 infants soldat. Actualment, 150 dels menors ja han sortit del centre d'acollida de l'Església després d'haver començar la seva activitat professional.

Tornar a començar

El missioner xaverià Chema Caballero dirigeix el centre de rehabilitació St. Michel per a nens i nenes soldat a Lakka, una població ubicada a 30 km de Freetown. Uns 2.500 menors han passat per aquest centre des que va començar a funcionar l'abril del 1999. A aquests infants segrestats els han robat el dret a la infantesa: els han obligat a robar, a matar,

Chema Caballero, envoltat d'infants exsoldat.

a mutilar... fins i tot la seva pròpia família per trencar així amb qualsevol lligam familiar. Sota la influència de l'alcohol, de les drogues i sota l'amenaça de ser executats si no compleixen les ordres són capaços de qualsevol barbaritat. Les nenes, a més, són violades i utilitzades com a esclaves sexuals.

Recuperar aquests nens i nenes no és gens fàcil. Estan acostumats a l'odi, a la venjança, a la rancúnia, a la violència... es troben massa ferits i confusos. «Són infants de 7 a 18 anys que arriben molt tensos. Al començament són molt violents. Han viscut anys a la selva aprenent a sobreviure i a defensar-se de qualsevol atac. Tenen una mirada buida i sempre estan a la defensiva. Nosaltres hem de trencar aquesta clofolla de violència per entrar en l'infant que hi ha dintre», assenyala Chema Caballero. Aquests menors han viscut una experiència traumàtica que mai no oblidan, en opinió d'aquest missioner: «Quan ja fa set mesos o un any que són en el programa es reintegren a la societat. Tornen amb les seves famílies, continuen el programa en pisos tutelats o fan una vida independent. Aprenen a relacionar-se amb altres persones, a expressar de nou els seus sentiments, però les ferides de l'ànima, les ferides profundes sempre romanen. Els persegueix la por que algú els pugui reconèixer i vulgui venjar-se'n per les atrocitats que van cometre i també romanen els malsons durant la nit, recordant els horrors que han viscut. Estan marcats de per vida.»

Per dur a terme la recuperació d'aquestes joves vides truncades, el missioner xaverià compta amb la col·laboració d'uns cent nadius, alguns d'ells són nois i noies exsoldat. Una tasca molt complicada perquè no tots els xicots poden superar el xoc fortíssim de valors que es produeix: «Uns tornen a les drogues per oblidar, n'hi ha que tornen a la seguretat del que ja coneixen, és a dir, a la guerrilla, però la majoria fan l'esforç de superar-ho. I aquest moment és molt difícil perquè surten senti-

Compromís amb els més febles

El Servei Jesuïta a Refugiats (SJR) és una organització catòlica internacional que treballa en més de 40 països, amb la missió d'acompanyar, servir i defensar els drets dels refugiats i desplaçats forçosos. La missió confiada al SJR comprèn tots els que han estat apartats de les seves llars pels conflictes, els desastres humanitaris o les violacions dels drets humans. L'equip del SJR a les Moluques, a Indonèsia, ha decidit anul·lar algunes activitats per concentrar-se en la recuperació dels infants soldat i treure'ls del cercle de violència on viuen i així oferir-los una esperança per al futur. (VID)

ments molt forts. Aquest és el moment en què poden expressar la seva veritable història: la por que han passat, la frustració per haver de matar perquè, si no, els mataven a ells, els malsons on apareix la cara del seu pare, que van haver de matar coaccionats per la guerrilla... i tota aquesta mena d'històries. Quan comencen a expressar els seus sentiments, les pors, la ràbia que tenen dins, és quan veritablement es pot començar a treballar amb ells.»

Segons Chema Caballero, cal ser molt feble i molt humà per acostar-se a aquests infants. Cal mostrar molta comprensió i molt d'amor. No s'ha de preguntar ni jutjar. «Sabem que aquesta rehabilitació, tot i que és una gota en l'oceà dels problemes que té Sierra Leone, està ajudant a la reconciliació del país. Estem aconseguint que infants que fins fa poc estaven matant o tallant mans, deixin de fer-ho. I estem fent que mitjançant aquests infants arribi un missatge de reconciliació, de pau, d'una esperança per a Sierra Leone», constata el missioner. (R.M.J.)

Vides trencades

- Un antic nen soldat de Burundi comenta com van ser els seus primers mesos de combat: «Primer passàvem nits senceres sense dormir vigilant l'enemic. Després em van donar la meua primera feina, que va ser fer llum amb una llanterna a un soldat. Més tard em van ensenyar com fer servir granades de mà i després d'un mes, més o menys, ja feia anar un fusell AK-47.»
- Grace A. va donar a llum enmig del camp de batalla una nena, filla d'un rebel que l'havia pres com a «esposa». Minuts després del part va ser obligada a continuar lluitant: «Vaig agafar el fusell i em vaig lligar la meua filla a l'esquena. Vaig tenir sort, vam ser derrotats per l'exèrcit governamental i així vaig poder fugir.»
- Una jove de 14 anys va ser segrestada a Uganda i traslladada al Sudan: «Ens van distribuir entre soldats i vaig ser lliurada a un home que acabava de matar la seva dona. No em van donar una pistola però vaig participar en el robatori de menjar als pobles. Les nenes que es negaven a convertir-se en les esposes dels rebels eren assassinades davant nostre perquè ens servís d'avertiment.»
- El corresponsal del diari *Le Figaro* a Sierra Leone recorda el que li va explicar un nen soldat sobre com torturaven: «A les dues de la tarda se li treuen els ulls. A les tres se li talla una mà. A les quatre se li talla una altra mà. A les cinc se li talla un peu. A les sis se li talla l'altre peu i a les set es mor.»
- T.M., de 12 anys, es lamenta: «Vam destruir tot el poble, no vam deixar cap casa dempeus. Vaig veure com tancaven molta gent a les cases i després hi calaven foc. Ens van fer patir molt. Mai no em vaig acostumar a ells.»

(Extret del Dossier dels Missioners xaverians)

Els infants mai no obliden la seva vida com a combatents.

BERTA SERRANO ÉS DELEGADA DE MANS UNIDES A BARCELONA I DANIEL ORTIZ ÉS RESPONSABLE DE COMUNICACIÓ DE L'ONG

«Els nens soldat són rebutjats per la seva mateixa gent»

Mans Unides va ser la primera ONG que va creure en el projecte de Chema Caballero, missioner xaverià, per recuperar nens soldat. Des que va començar el projecte, a l'abril del 1999, a Sierra Leone, uns 2.500 nens han passat pel centre de rehabilitació.

—Per què va decidir Mans Unides donar suport a aquest projecte?

—Chema Caballero ens va presentar el projecte per rehabilitar nens soldat, que en aquell moment era un tema força desconegut. Ens va entusiasmar. Era un projecte pioner i quan el va posar en marxa vam ser la primera ONG que va respondre-hi positivament i que el va ajudar a posar-lo en marxa.

—Com es va traduir aquesta ajuda?

—Ajudem a finançar aquest projecte amb una residència. Cal desenganxar aquests nens de la droga, protegir-los contra la guerrilla perquè no els puguin atrapar, ensenyar-los un ofici perquè puguin viure de nou... Alguns d'aquests infants ara ajuden Chema a recuperar altres nens soldat. Aquestes persones necessiten una preparació psicològica per poder ajudar més bé. Ara enviarem una psicòloga per formar aquestes persones.

—El treball de Chema Caballero és ben rebut per la població local?

—Chema va veure que en posar en marxa el centre de rehabilitació les poblacions veïnes es van sentir agredides perquè són nens que han cremat pobles, han mutilat, han matat... la seva mateixa gent no els vol, els considera perillosos, enemics. Fins i tot van atacar el centre i durant unes hores van segrestar Chema. Els nens del centre van muntar un comandament per rescatar-lo. Mans Unides finança unes escoles per als nens de les poblacions veïnes i tenim uns quants nens soldat que hi assisteixen perquè no volíem que els veïns pensessin que només s'ajudava uns nens que ells consideraven assassins. Volem que els pobles vegin que l'ajuda és per a tothom. També s'han finançat uns projectes de pesca, amb unes barques que han ajudat a construir els mateixos nens

soldat. Una altra necessitat que ens ha plantejat Chema és informatitzar l'escola. Ara, les poblacions han comprès que el centre és bo, que tots se'n poden beneficiar, i ajuden a la reinserció dels nens i nenes.

—Alguns d'aquests nens us han escrit unes cartes.

—L'escola on estudien els nens soldat i els dels pobles es troba en un encreuament i estem construint una tanca al voltant de l'escola per garantir la seguretat dels nens. Els nens saben que ho estem fent i ens han escrit per agrair-nos-ho. Chema vol que aquest nens siguin conscients que hi ha gent que els ajuda i hi creu. És molt bonic.

—Quina visió tenen ara de la problemàtica d'aquests nens?

—És un tema gravíssim i ens sembla que la tasca de Chema és magnífica, molt dura, però molt bonica. És increïble el que passa amb aquests nens i nenes, forçats a ser soldats, i et sembla que no pot ser real allò que els passa. Chema té moltíssima força i moltíssima fe per tirar endavant el projecte. És una opció de vida radical que ha fet. Està entusiasmat amb aquest projecte i si ha funcionat bé a Sierra Leone pot ser un model per a uns altres països que tenen el mateix problema. Chema va venir a Barcelona per donar a conèixer la seva tasca i va explicar experiències molt fortes, que costaven de creure: nens i nenes raptats, obligats a matar la seva família, drogats... no saben el que fan. Ells no volen ser soldats. Gràcies al testimoni d'aquest missioner coneixem el problema amb més profunditat i ens dol el que passa amb aquests nens i nenes tan vulnerables. Volem intentar eradicar aquest problema i no és fàcil, però cal lluitar. (R.M.J.)

Implica't!

Aquesta és la crida que fa Mans Unides per col·laborar en aquest projecte de rehabilitació de nens i nenes soldat. Les ajudes es poden fer trucant al tel. 934 877 878 o ingressant un donatiu en "la Caixa" 2100-3291-92-2500049778.

GEMMA XARLES ÉS RESPONSABLE DE LA CAMPANYA «ADÉU A LES ARMES» D'INTERMÓN OXFAM

«Per a un nen, tenir un fusell representa sentir-se superior»

Les imatges que ens mostren nens i nenes soldat ens ensenyen uns petits que sostenen unes armes sovint gairebé tan grans com ells. Són armes lleugeres, tot aquell armament convencional que pot ser transportat per una sola persona o per un vehicle lleuger. La gamma va des de pistoles fins a míssils terra-aire.

—Quina reflexió fa Intermón Oxfam sobre els nens soldat?

—Aquest és un problema fruit d'una situació determinada. Primer caldria veure què motiva que aquests nens prenguin les armes i intentar-ne resoldre les causes. Moltes vegades fan referència al tema del desenvolupament, del concepte de seguretat humana... Les armes lleugeres faciliten que hi hagi nens soldat, uns 300.000 al món. Els països del Nord són els principals productors d'armes i les venen a països del Tercer món que vulnereu els drets humans, que viuen conflictes, guerres, que utilitzen els nens bèl·licament... Espanya també ha venut armes a aquests països. A més de reflexionar sobre el que fa el Nord, cal denunciar com és possible que hi hagi governs que permetin que s'armen els nens i se'ls ensinistri per a la guerra. Molt sovint, entra a l'escola un comandant i s'emporta els nens en «edat militar».

—Quines conseqüències té fer servir armes lleugeres?

—Implica que els conflictes es prolonguin perquè es tornen més agressius. Com sempre, la població civil n'és la víctima principal... el cost humà és molt important. Tothom pot emprar i abusar de les armes lleugeres, no n'hi ha cap control. A un nen li resulta fàcil emprar aquest tipus d'armament. A Espanya, Amnistia Internacional, Greenpeace, Intermón Oxfam i Metges Sense Fronteres hem aplegat forces per difondre aquesta campanya internacional per al control de les armes lleugeres. Volem impedir que s'exportin armes lleugeres a països de conflicte, amb nivells elevats de militarització o amb deficiències serioses pel que fa al respecte dels drets humans i per això demanem transparència en la producció i exportació d'armament; volem que hi hagi un control sobre aquestes armes i promoure la recollida i destrucció d'armes lleugeres en països que, tot i haver finalitzat un conflicte armat, s'enfronten amb noves violències i formes de criminalitat.

—Per a un nen, què implica anar armat?

—Tenir un fusell o anar vestit de militar representa sentir-se superior a la resta de persones. Psicològicament, per al nen representa poder, força,

domini... per això aquí és molt important fer una tasca d'educació en la pau, d'aprendre a resoldre els conflictes sense violència, dialogant... però és difícil, i més encara quan hi ha nens i nenes a qui han ensenyat a disparar, a matar... perquè cal ensenyar-los que no n'hi ha prou de destruir les armes, que les armes no són la solució.

—Entre les armes lleugeres, les mines antipersones ocupen un lloc destacat.

Per col·laborar

Amnistia Internacional: tel. 913 101 277
Greenpeace: tel. 914 441 400
Intermón Oxfam: tel. 934 820 700
Metges Sense Fronteres: tel. 933 046 100

—Amb les mines antipersones qui més pateix és la societat civil. L'objectiu no és matar, sinó ferir l'adversari. S'omplen camps i camins amb mines per crear terror, desgast psicològic... perquè una persona amb una disminució té uns costos futurs considerables, sobretot si és un nen. Els nens són els més perjudicats. Hi ha mines que tenen colors cridaners que són un reclam perquè els nens les agafin. Aleshores exploten. Quan hi ha camps minats, els nens soldat són emprats per desminar-los. Se'ls col·loca en primera línia perquè «netegin» el terreny i així obrin camí a la resta de la tropa...

Rosa María Jané Chueca

Estats Units

església en el món

Carlos Alfonso Azpiroz, nou mestre general dels dominics

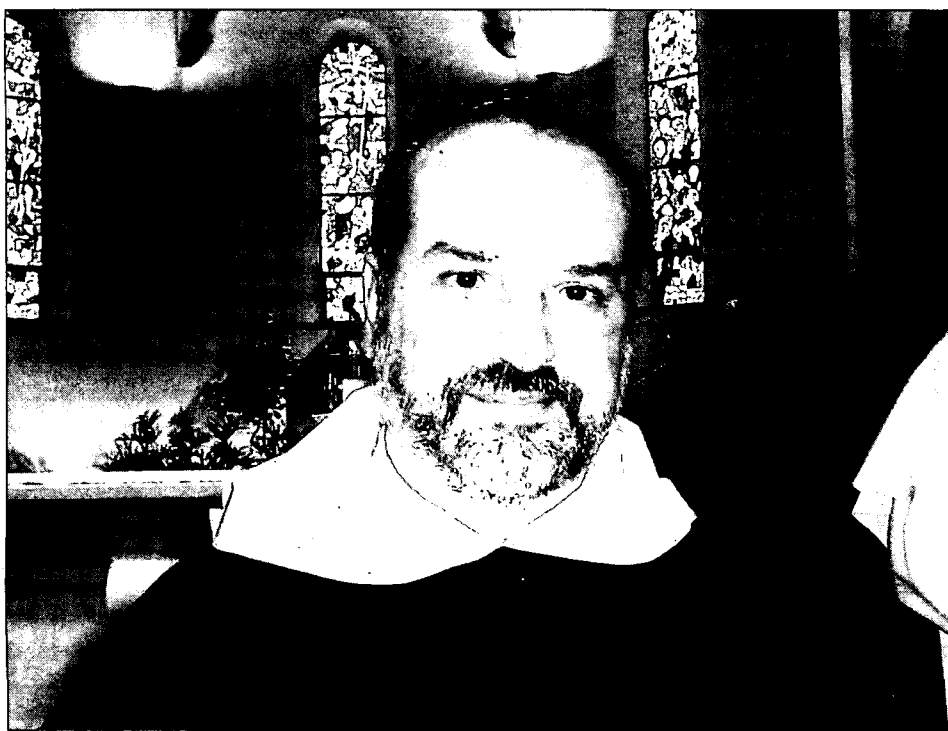
■ Ha estat elegit durant el CCXLVII capítol general de l'orde

PROVIDENCE.— El dominic argentí Carlos Alfonso Azpiroz Costa ha estat escollit pels propers nou anys el 86è mestre general de l'Orde de Predicadors des de la seva fundació per sant Domènec de Guzmán el

1216. L'elecció va tenir lloc el 14 de juliol durant la celebració del capítol general de l'orde, que durarà fins al 8 d'agost, amb la presència de 214 participants, procedents de 102 països.

Azpiroz Costa, de 44 anys, que substitueix en el càrrec Timothy Radcliffe, el primer superior general dominic d'origen anglès, és el segon general no europeu en els 787 anys d'història de l'orde, i en el moment de la seva elecció era, a Roma, procurador general dels dominics davant la Santa Seu. Nascut a Buenos Aires (Argentina) el 30 d'octubre del 1956, el nou mestre general va ingressar a l'orde dominic el 1980, després de fer els seus primers estudis al col·legi Champagnat dels germans maristes i estudiar a la facultat de Dret de la Pontificia Universitat Catòlica Argentina Santa María de Buenos Aires. Azpiroz va emetre la professió religiosa el 28 de febrer del 1981 i va ser ordenat sacerdot el 1987.

Doctor en Dret canònic per la Pontificia Universitat Sant Tomàs (Angelicum) de Roma, amb una tesi sobre el govern de l'orde, el nou mestre general ha estat secretari i arxiver de la província d'Argentina, professor de Filosofia al convent de Sant

Carlos Azpiroz succeeix Timothy Radcliffe.

Moment de gràcia

Timothy Radcliffe.

Els delegats de l'Orde de Predicadors, al qual van pertànyer sants com Tomàs d'Aquino, Albert Magne i Caterina de Siena, continuaran reflexionant sobre la missió del'orde en el món d'avui i el seu futur, fins el 8 d'agost, a Providence College, l'única escola o universitat que hi ha als Estats Units que depèn dels frares dominics. Entre els temes tractats en el capítol general hi ha la globalització i l'espiritualitat dominica.

El que fins ara era mestre general, Timothy Radcliffe, assenyalava que «si aquest capítol de Providence és per a nosaltres un moment de gràcia, llavors sortirem d'aquí renovats com a predicadors, amb alguna cosa a dir als pobres i oprimits. No

estem aquí només per fer documents, votar reformes i canviar les constitucions. Estem aquí reunits perquè es diguin i s'escoltin paraules de gràcia». Una de les reflexions de Radcliffe girava al voltant de la idea del capítol general com a la llar de l'orde: «Podem estar temptats de pensar que ens coneixem els uns als altres massa bé per rebre aquesta paraula de gràcia. (...) Reso perquè siguem sorpresos per l'altre. Hem de desfer-nos dels nostres preconceptes i deixar-nos meravellar. Llavors tindrem alguna cosa a dir al pobre i a l'oprimit quan tornem a casa.» (C.C.)

Albert, a Buenos Aires, i prior del noviciat al convent de Sant Martí de Porres de Mar del Plata. A més, ha format part de la Junta de Govern de la Universitat del Nord Sant Tomàs d'Aquino, a Tucumán, i ha col·laborat amb el Moviment de Jornades de Vida Cristiana de l'arxidiòcesi de Buenos Aires i amb les missions de l'orde.

Per part seva, la religiosa espanyola Elvira Díez Escanciano ha estat escollida superiora general de les Missioneres de Santo Domingo, fundades el 1887 a Ocaña (Toledo) pels dominics espanyols de la província de Nostra Senyora del Roser. Nascuda a Tejerán (León) fa 64 anys, ha treballat diversos anys com a missionera a Filipines, Taiwan, Estats Units i Corea del Sud. Juntament a la docència i la tasca pastoral, la formació ha estat la feina principal de la nova superiora general: va ser formadora a Espanya durant deu anys i en el moment de la seva elecció era mestra de novícies a Corea, tasca que fa quinze anys que exerceix. (IVICON)

VATICA

La Santa Seu demana un gest de penediment a Mons. Milingo

ROMA.— La Congregació per a la Doctrina de la Fe ha publicat una nota en la qual demana a l'arquebisbe emèrit de Lusaka, Emmanuel Milingo, que se separi de Maria Sung; trenqui tota relació amb la secta Family Federation for World Peace and Unification, i declari públicament la seva fidelitat a la doctrina i la praxi eclesial del celibat i manifesti la seva obediència al Papa amb un gest «clar i inequívoc». La Santa Seu posa com a termini el 20 d'agost, data en la qual es procedirà a l'excomunió de Mons. Milingo si no dóna aquest pas. Al maig, als 71 anys, l'arquebisbe Milingo, va decidir contraure matrimoni en un hotel dels Estats Units, en una cerimònia oficiada pel reverend Moon, guru del grup destructiu de l'Església de la Unificació Universal. (Zenit)

Menció d'honor per al cardenal Re

ROMA.— El cardenal Giovanni Battista Re, prefecte de la Congregació pels Bisbes, ha rebut una menció d'honor presidencial de l'ambaixadora de Filipines davant la Santa Seu, Henrietta De Villa. És un reconeixement pels «seus èxits en el camp de les relacions internacionals des que va entrar al servei diplomàtic de la Santa Seu el 1962». (N.E.)

ITÀLIA

Rectors de Nàpols demanen a la màfia depositar les armes

NÀPOLS.— Els rectors d'Herculano, al sud de Nàpols, han dirigit una carta enèrgica als membres de la Camorra, la màfia napolitana, amb aquest to: «Germans camorristes, deposeu les armes. Estem disposats a perdonar-vos si abandoneu el camí de la violència», destaca la carta. La crida dels sacerdots d'aquesta regió napolitana és la resposta a una cadena de crims d'origen mafiós ocorreguts els últims mesos i que han provocat nombroses víctimes. Els rectors assenyalen la necessitat de promocionar alternatives laborals als joves perquè no es vegin captivats per la temptació de sumar-se a les forces de la Camorra. (ACI)

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

per a grans persones grans

Autèntica Llar-residència.

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

VATICÀ

Un matrimoni entre els nous sants i beats

ROMA.— Joan Pau II aviat complirà un dels desitjos més acariciats des de l'inici del seu pontificat: elevar als altars conjuntament un matrimoni. Luigi Beltrame Quattrocchi (1880-1951) i Maria Corsini (1884-1965), una parella catòlica de la ciutat de Roma, seran els futurs beats. Luigi va ser viceadvocat general de l'Estat italià, amic personal de molts dels polítics que després de la Segona Guerra Mundial van impulsar el renaixement d'Itàlia després del feixisme. Maria era professora i escriptora de temes d'educació, compromesa en diverses associacions com Acció Catòlica. Aquesta és una de les grans sorpreses de la promulgació de decrets de la Congregació per a les Causes dels Sants, que va tenir lloc el 7 de juliol. Mèxic també tindrà aviat dos beats màrtirs i laics: Joan Baptista i Jacint dels Àngels, assassinats el 1700, a l'estat d'Oaxaca.

També s'ha promulgat el decret de reconeixement d'un miracle que obre les portes de la santedat al beat Gmà. Pere de Sant Josep de Betancurt. Va néixer a Vilaflor (Tenerife) el 1626. Va marxar com a missioner laic a Guatemala. Una greu malaltia el va posar en contacte directe amb els més pobres i desheretats de Guatemala. Recuperada la salut es va fer apòstol dels captius i protector dels indis, emigrants i nens orfes, als quals va dedicar especial atenció construint escoles per educar-los. Va obrir també un oratori al qual va anomenar «La casa de Nostra Senyora de Betlem», llavor que es convertiria en l'orde religiós Bethlehemita. Joan Pau II així mateix beatificarà aviat Nikolaus Gross, pare de set fills i màrtir del nazisme. M. Pilar Izquierdo també està més a prop dels altars. Va néixer a Saragossa el 1906 i va morir el 1945. La seva curta vida està unida a la malaltia i als miracles. Va fundar l'Obra Missionera de Jesús i Maria, dedicada al servei dels pobres i malalts. El seu lema, «Dolor, ànimes, amor», la va portar a dedicar-se a les classes més necessitades dels suburbis madrilenys de Vallecas i Tetuan. (IVICON)

SIGNES D'AVUI

Educar el desig

Totes les persones tenim un nen o una nena a dins, que es mou a impulsos del joc, de la fantasia, del desig, del sentiment, de l'instint. Tenim també un adult que raona i que objectiva. Posseïm una veu que jutja, protegeix, censura, mana i prohibeix. Com es poden compaginar aquests personatges que desenvolupen els seus papers en el mateix escenari de la meua personalitat? Qui sóc jo? Luigi Pirandello, famós autor italià, va respondre a aquesta pregunta amb una obra titulada *Uno, nessuno e centomila* (un, ningú i cent mil). El desig juga una influència subtil a la vida. Quins són els meus desitjos més intensos? Quines veus s'alcen al meu interior a favor o en contra? Què passa si els meus desitjos no es realitzen? Per què la publicitat estimula tant els meus desitjos? Moltes preguntes s'amunteguen sobre els meus desitjos, perquè no puc viure sense però no sempre em resulta còmode viure amb ells.

És important deixar que el nen o la nena interior expressin els seus desitjos sense haver d'atendre'ls a l'instant, però sense reprimir-los. Si no reconec els meus desitjos, no sabré com gestionar-los, què fer-ne i seré fàcilment esclau d'uns impulsos que no sé cap on em duren. Les energies desconegudes solen jugar males passades si no són acollides amb afecte i discerniment. De quins desitjos es tracta? Del desig de viatjar, de tenir a prop la persona que estimo, d'arribar lluny en els meus estudis, de guanyar més diners a la feina, de realitzar-me com a persona, d'expressar les meves energies sexuals, de guanyar en l'esport, de guiar la meua vida espiritualment, de veure una pel·lícula, d'estar més a gust amb el meu cos... Tants desitjos i tan diversos!

Les dues actituds més comunes i fàcils són la complaença i la repressió. Un nen o un adolescent consentit ve a ser una massa muscular sense esque-

let. Acostumar-se a veure tots els desitjos satisfets genera debilitat davant l'adversitat i crea nens i adults capritxosos i egoistes. Potser la generació que en la seva infància va passar dificultats vol evitar-les als seus fills donant-los concessions sens fi. Tampoc la repressió resol res; més aviat agreuja els problemes perquè una part íntima de la persona no pot sortir a la superfície i el desig es torna raquític o es transforma en ira o venjança, a l'espera de rescatar-se algun dia i aprovar l'assignatura pendent. El tabú i el batibull impliquen manca de llibertat.

Es tracta de viure el desig des de la llibertat. Només així seré responsable de dur-lo o no a terme i d'assumir les conseqüències de la seva realització. Erich Fromm parlava de la por a la llibertat. Educar el desig significa acceptar que hi ha una distància entre sentir-lo i realitzar-lo. La persona infantil no aguanta l'espera. Vol immediatament allò que desitja. L'adult no renuncia al desig perquè sap que, moltes vegades, s'ha d'esperar per obtenir-lo. Educar el desig significa que s'ha d'acceptar la frustració. No sempre es poden dur a terme els desitjos que albergo. Si dos equips juguen un partit, només un passarà a la següent eliminatòria. Tots volen guanyar però algú haurà d'enfrontar la frustració de perdre. Una tasca indispensable és educar per a la frustració. Abans potser et provocaven la frustració per matar-te el desig. Ara es tracta de reconèixer el desig, de discernir si la seva realització et condueix a l'harmonia de la persona i al bé comú, i d'acceptar que no sempre es durà a terme. Aquests ingredients formen el que es diu «intel·ligència emocional». Els pares i educadors estan disposats a educar en aquesta línia? Si és així, hauran de fer front, entre d'altres coses, els seus propis desitjos.

Lluís Serra i Llansana (lluisserra@fms.it)

019 21201

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	Là Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Espanya

Mons. Sebastián demana superar la por i el silenci davant ETA

■ L'arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela va presidir el funeral per José Javier Múgica

LEITZA.— La parròquia de Sant Miquel de Leitza estava atapeïda en el funeral per José Javier Múgica, regidor d'UPN assassinat per ETA el 14 de juliol. En la seva homilia, Mons. Fernando Sebastián va assenyalar que «estic segur que a hores

d'ara ell (José Javier Múgica) haurà rebut ja la benaurança anunciada pel Senyor, "feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel"».

Mons. Sebastián va dir que la condemna dels procediments criminals d'ETA ha de ser clara i ferma, i que cal proclamar la llei de Déu que defensa la vida, prohibeix l'odi, la violència, els crims i els assassinats. «Ningú no pot disposar de la vida del pròxim. Cap sentiment, cap diferència d'opinió o de preferències polítiques, poden justificar un assassinat com el que avui lamentem. Cap projecte polític, cap pàtria, pot suplantar ni substituir la sobirania de Déu, ni pot per tant justificar cap discriminació ni cap agressió contra els ciutadans justos i honestos que pensen d'una altra manera», va destacar el prelat. També es va referir als qui no tenen el valor de condemnar aquests procediments violents, dels quals va dir que no tenen cabuda en la comunió cristiana i que hauran de respondre davant de Déu de la «sang innocent dels seus germans».

L'arquebisbe va subratllar que l'altar de Crist és font de l'amor veritable que fa viure com a fills de Déu i estimar els altres com a germans, «però cal portar aquest amor a la vida real de les famílies, de la convivència social, del respecte a la vida i la llibertat dels altres, de l'ajuda sincera i desinteressada sense fronteres ni etiquetes de cap mena».

Respecte a la vida

De forma especial, Mons. Sebastián va recordar que totes les persones poden expressar l'amor a la seva terra i al seu poble tan bé com considerin, sempre dintre de la llei de Déu, que garanteix el respecte a la vida, a la llibertat i a la dignitat. El prelat va fer una crida a tots els ciutadans per acompanyar els familiars de les víctimes de la violència terrorista en aquests moments tan durs: «No heu de permetre que aquests germans i veïns nostres, esquinçats avui pel dolor de la mort d'un ésser estimat,

Els veïns de José Javier Múgica van demanar la pau.

hagin de sofrir en el seu propi poble un nou calvari d'aïllament, de soledat o de greuges. Doneu l'exemple d'estar amb ells i de condemnar obertament la crueltat i el fanatisme dels que han portat el dolor i la vergonya d'aquest crim. Trenqueu les cadenes de la por i del silenci. No us sotmeteu als que pretenen dominar-vos com a esclaus amb els arguments de les bombes i els trets a la nuca. No doneu la vostra confiança ni doneu suport de cap manera als que no respecten les lleis més elementals de la humanitat i de la convivència. No poden oferir cap llibertat els que atropellen la vida i la llibertat dels que no se sotmeten a la seva tirania.»

L'arquebisbe va instar Leitza a ser un exemple de poble pacífic que sap conviure, per damunt de les diferències polítiques, i que és capaç de rebel·lar-se contra els que

volen sotmetre'l per mètodes terroristes. Mons. Sebastián també va tenir paraules per als membres d'ETA, per als seus simpatitzants i per a qui no s'atreveix a condemnar-ne els crims amb claredat: «En nom de Déu deixeu de matar, no augmenteu el dolor de tantes famílies destrossades, no taqueu amb els vostres crims l'honor i les virtuts del poble basc, tingueu el valor de defensar les vostres idees amb els arguments de la raó i de la noble competència política.» I afegia: «No pretengueu tornar-nos als pitjors temps de la barbàrie i de l'esclavitud, intentant sotmetre el poble mitjançant els mètodes totalitaris del terror, (...) vingueu a compartir la vida i a construir de debò una societat oberta, justa i pacífica, sense l'exclusió de ningú, en el respecte a la vida, la llibertat i la dignitat de tothom.»

Comiat a l'ertzaina Mikel Uribe

La banda terrorista ETA no es va acotar amb una sola víctima. Poques hores després del primer atemptat assassinava el subcomissari de l'Ertzaina Mikel Uribe. El funeral per aquesta víctima es va celebrar a la parròquia de Leaburu i va comptar amb la presència del bisbe de Sant Sebastià, Juan María Uriarte. En l'homilia, el bisbe es preguntava: «En nom de qui i per què?, on queden, la llei intangible de Déu, el dret inviolable a la vida, el dolor immens d'una família destrossada, la voluntat d'un poble recentment expressada?, per què mantenir en suspens tants ciutadans amenaçats i arruïnar l'esperança d'una societat?, per què?»

Mons. Uriarte va assenyalar que «és molt llarg el camí d'Emaús per a aquest poble que en cada assassinat queda estremat per la tristesa i es pregunta si la pau que anhela no deu ser una quimera impossible o un guany molt llunyà. Però hem de recórrer aquest camí sense sucumbir al desànim. Jesús marxa juntament amb nosaltres. Ell també està present en la nostra societat i està particularment proper als que sofreixen pels seus morts».

El prelat va voler destacar especialment la feina de tots els que es dediquen a la seguretat ciutadana: «Volem oferir-los el nostre agraïment pels riscos que assumeixen per tots, alhora que els preguem que compleixin la seva noble feina amb valentia, serenitat i lleialtat en defensa dels drets humans fonamentals de tots els ciutadans agredits i fins i tot dels agressors.»

Units contra ETA

El prelat assenyalava que ha arribat l'hora d'unir tota la societat en un rebuig ferm i efectiu contra les agressions d'ETA. En aquest sentit, s'adreçava a totes les persones que tenen una responsabilitat en la vida pública perquè no discuteixin entre elles ni donin mostres de desunió.

L'arquebisbe acabava l'homilia demanant a Déu el do de la pau; el consol i la fortalesa per als que pateixen la violència terrorista; la fortalesa per als que se senten amenaçats; l'encert i la prudència per als que tenen la responsabilitat de dirigir la vida pública i garantir el bé comú, i el penediment per «als que viuen captius dels propis sentiments d'odi i de violència». (C.C.)

Nova fundació dels Clergues de Sant Viàtor a Bolívia

MADRID.— José Antonio Izaga i Luis Trigueros, religiosos espanyols dels Clergues de Sant Viàtor, s'han traslladat a Popoy (Bolívia) responnent a la crida de l'Església boliviana. D'aquesta manera, inicien l'expansió de la congregació entre els més pobres i necessitats. Des del seu treball com a educadors sota el lema «Adorat i estimat sigui Jesús» i a través de diverses tasques professionals i pastorals, aquests religiosos s'esforcen per integrar els valors de la fe en la cultura actual. Les comunitats viatorianes, formades per religiosos i associats (laics), comparteixen la vida fraterna, espiritual i la missió de la congregació: «Anunciar Jesucrist i el seu evangeli i suscitar comunitats on es visqui, s'aprofundeixi i se celebri la fe.» (IVICON)

VI assemblea general de les Carmelites Missioneres Teresianes

TARRAGONA.— Del 20 al 30 de juliol les Carmelites Missioneres Teresianes han celebrat la VI assemblea general de la congregació sota el títol «En camí de refundació: revifar l'audàcia i el foc de Francesc Palau». Hi han participat unes trenta religioses procedents d'Europa, Amèrica, Àfrica i Àsia. Viscuda amb obertura als signes dels temps i amb fidelitat creativa al carisma fundacional, l'assemblea ha buscat recrear la vocació de les Carmelites Missioneres Teresianes de «ser i fer Església-comunió». Per això, ha pretès «oferir elements que contribueixin a millorar el servei de govern i animació des de la mística de la congregació», i per això ha abordat, entre d'altres temes, el sentit evangèlic de l'autoritat en la vida religiosa. (IVICON)

Entrevista a Modesto Romero Cid, director del Secretariat de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi

La classe de religió com a acció evangelitzadora

Modesto Romero Cid, capellà de la diòcesi de Madrid, és des de fa deu anys el director del Secretariat de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi. Preferentment s'encarrega de l'ensenyament i la formació de professors en l'àmbit estatal. El bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, és el vicepresident d'aquesta comissió i el va convidar a dirigir el X Curset de Formació. Resposta massiva: hi van acudir 82 mestres. Romero, des de la seva talaia en l'epicentre de Madrid, ens sembla una persona privilegiada per prendre el pols a un alumnat hipotens.

—Es pot fer una acció evangelitzadora en l'ensenyament?

—Hi ha dificultats a l'Europa occidental, especialment a Espanya. Els nostres alumnes viuen immersos en un món secularitzat, tecnificat i que viu més l'immediat superficial que l'humanisme cristià. Vet aquí el nostre repte.

—Més del mateix, però doni'ns-en pistes.

—No hi ha receptes màgiques. Sí que hi ha un ideari i una mística que intentem instaurar en el cor dels cursetistes. És més, els agents de pastoral han de ser altaveus d'aquestes veritats que hem explicat en el curset.

—Quines?

—A tots els països d'Europa, tret de França, la formació religiosa i moral està present en l'escola com a element bàsic en

el desenvolupament de la personalitat dels alumnes. I és que la presència de l'ensenyament religiós catòlic a l'escola obeeix al dret dels pares que els seus fills rebin la formació religiosa i moral que estigui d'acord amb les seves conviccions (article 27.3 de la Constitució).

—Com fer-ho possible?

—Mitjançant la col·laboració efectiva de les confessions religioses, que són les que poden assegurar la formació legítima i que respon a l'opció dels pares. Es fa un currículum i sobretot es proporcionen professors idonis i es vetlla pel compliment d'aquestes garanties.

—Quina és la finalitat primera del desenvolupament de la personalitat?

—L'article 27.2 de la Constitució confirma el ple desenvolupament de la perso-

Modesto Romero va dirigir el X Curset de Formació.

nalitat. En la mateixa LOGSE es reconeix el desenvolupament de la capacitat intel·lectual i també la transcendent religiosa on se situen tots els grans temes i preguntes de l'ésser humà. Amb l'informe Delors de la Unesco hem de dir que els alumnes necessiten saber i també «ser», és a dir, comprendre, en els seus orígens, situar i respondre les seves grans preguntes: qui sóc, quins són els meus orígens, situar i respon-

dre el sentit de la vida. Es tracta de respondre no únicament els interrogants de la pròpia cultura, sinó de situar-s'hi críticament. La persona, fets, paraula i vida de Jesucrist situat ahir, avui i sempre.

—Quin lloc ocupa la religió en el currículum escolar?

—El seu desenvolupament és el mateix acadèmicament que la resta d'àrees. Els continguts estan estructurats amb els mateixos elements exigits per la llei. El contingut de la religió es presenta en diàleg amb la cultura del seu temps i amb els continguts d'altres assignatures. És un saber sistemàtic, globalitzant, rigorós, històric... Aquest ensenyament no avalua la fe dels alumnes, sinó el procés d'ensenyament-aprenentatge que segueixen, com correspon a un ensenyament acadèmic.

—Els punts clau continuen sent el professor i la família.

—Els mateixos cursetistes en els treballs de grup van manifestar que necessiten formació integral vinculant-se amb parròquia i preveres. Capítol difícil però necessari és el contacte amb els pares. En aquesta línia es treballa en les tutories, sortides extraescolars, excursions conjuntes, conferències als pares.

J. Blanc i Bahima

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Opció per l'ensenyament de la religió catòlica

Respecte del curs 1999-2000, als centres catòlics el percentatge d'alumnes que reben ensenyament religiós puja un punt més i ascendeix al 98,94%. Una clarificació més gran del projecte educatiu d'aquests centres i una informació més bona als pares motiva l'elecció que fan en enviar els seus fills a un col·legi catòlic. El projecte educatiu catòlic implica l'ensenyament de la religió catòlica com a àrea bàsica i imprescindible per a la seva formació integral. A l'escola pública, en l'educació primària s'hi observa un augment progressiu. Les raons poden ser el bon treball dels professors de religió, la informació als pares i alumnes, les campanyes anuals de motivació i informació que es fan a tota l'Església espanyola, la resposta dels pares creients i no creients davant dels reptes i perills que aquesta societat està presentant en l'educació moral i religiosa dels seus fills.

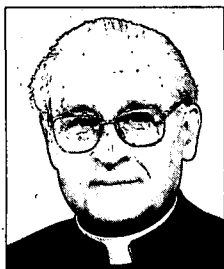
Però cal denunciar el greu deteriorament que pateix la lliure opció per aquesta formació moral i religiosa en l'educació secundària. Aquest curs ha suposat una baixada de quatre punts en el primer cicle i s'estabilitza en una opció igual a la del curs passat en el segon cicle. En el batxillerat hi ha una recuperació amb la pujada de sis punts. La mitjana d'alumnes que assisteixen a religió i moral catòlica tenint en compte totes les etapes a l'escola pública ascendeix al 72,02%. Per primera vegada, s'observa una caiguda important en l'opció per l'ensenyament religiós als centres de titularitat civil, molts d'ells no concertats. La mitjana d'alumnes que assisteixen a les classes de religió ascendeix al 74,79%.

Reelegit el superior provincial dels amigonians

MADRID.— El religiós José Oltra Vidal ha estat reelegit superior provincial dels Terciàries Caputxins, congregació fundada fa 112 anys pel bisbe i pedagog humanista Luis Amigó y Ferrer. José Oltra va néixer a Oliva (València) el 1940. Va ser ordenat prevere el 1965, a Medellín (Colòmbia), on va treballar com a educador especialitzat

en pedagogia reeducativa. Ha estat mestre de novícis i vicari parroquial a Sierra (Albacete), i també vicari provincial. Durant sis anys va ser superior de la província de la Immaculada, superior general de la congregació i superior de la província Luis Amigó, des del 1998, càrrec que continuarà ocupant tres anys més. (IVICON)

Carta Dominical

Sentit ambivalent del progrés**Ricard M. Carles**

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Són molts els qui tenen als llavis sovint les paraules *progrés* i *progressisme* com a oposades a *integrisme* o a *conservadorisme*. Però no podem dir una paraula sobre el progrés sense abans començar per posar-nos d'acord sobre el significat que donem a aquesta paraula. Perquè l'ambivalència no està només en el progrés, sinó també en la mateixa paraula que l'expressa.

Si el progrés està en una aplicació de raigs làser que permet la curació d'un despreniment de retina sense operació quirúrgica, estarem d'acord que això sí que és

un progrés. Al contrari, si es qualifica com a progressista una llei que permet més morts de fetus per avortament, molts afirmarem que és una regressió vers una consciència no respectuosa del dret a la vida.

Els diccionaris no ens treuen de dubtes, perquè per exemple el Pompeu Fabra ens diu que progrés és «l'acció d'anar endavant, d'avançar d'un grau a un altre de superior». I en els exemples que ens ofereix d'utilització del mot n'indica involuntàriament l'ambigüitat, ja que ens parla del «progrés de l'enemic», que evidentment és una regressió per al bàndol contrari. No és més clara l'accepció del Diccionari de la Llengua Espanyola, que el defineix com a «acció d'anar endavant». Les definicions d'ambdós diccionaris ens situen en el nucli de la pregunta inicial. Què és anar endavant? Comporta això el mateix per a mi que per a un suposat interlocutor? Perquè, com acabem de veure, allò que per a un és progrés, per a un altre és pura regressió.

De la tensió existent entre l'ordre transmès per la tradició i les circumstàncies actuals, en qualsevol moment de la història sorgeix l'alternativa de conservar la tradició o de negar-la en la revolució. Encara que això

no es pot afirmar sense algunes matisacions; en efecte, el retorn a la tradició pot suposar una ruptura revolucionària i la mateixa revolució alguna vegada no és altra cosa que la recuperació d'allò que és vàlid, però que està perdut per al temps present.

El concepte de progrés està juxtaposat a la idea de decadència. Ja Hesíode es refereix a una «edat d'or». Per això cal sempre un esforç de l'home per assolir el progrés, ja que, com dirà Xenòfanes, «els déus no ho han descobert tot des de l'inici als mortals, sinó que aquests troben a poc a poc allò que és millor tot cercant-ho».

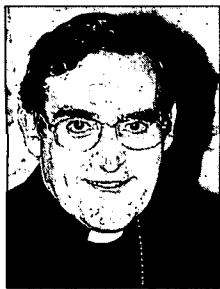
Resulta curiós que, sobretot en l'epicureisme, el progrés sigui entès com l'alliberament del temor i de la inhumanitat per mitjà d'un coneixement millor de la naturalesa; però, al mateix temps, davant les catàstrofes político-socials, es posa en dubte una vegada i altra el progrés.

Ara, és a dir, 24 segles després d'Epicur, és justament aquesta la pregunta que ens fem: si el progrés ens allibera de la inhumanitat i del temor.

Queda plantejada la pregunta. La propera setmana intentarem esbossar-hi una resposta.

100
C. 201111

Paraula i vida

Caràcter esponsalici de l'amor**Lluís Martínez Sistach**

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

És ben coneguda la sintonia que Joan Pau II té amb la joventut. A la Jornada Mundial de Roma va congrega uns dos milions de joves. I és ben normal que els joves tinguin ànsies de viure plenament la vida. En aquest sentit, el Papa diu als joves que «és just que tingueu set de vida, de vida plena: sou precisament joves per això». I tot seguit els fa aquesta pregunta: «Quin és el sentit de la vida, i quina és la millor manera d'aconseguir-lo?»

La resposta a aquestes preguntes demana no eludir les qüestions últimes, com la qüestió de Déu, que ha creat l'ésser humà, home i dona, en una meravellosa complementarietat d'atributs.

L'únic interlocutor competent dels joves és Crist. I és Ell qui ens diu que el sentit de la vida és l'amor. Però no es tracta d'un amor qualsevol, sinó d'aquell que fa que un sàpiga oblidar-se de si mateix per donar-se al germà. D'aquesta manera es realitza plenament la prò-

pia vida i s'expressa en un grau sublim el valor de la personal aventura humana i cristiana.

Els joves escolten en el seu camí veus seductores que prometen felicitat i llibertat però que no en poden donar. El nostre món proposa maneres de comportaments que, en nom de la modernitat alliberadora de complexos i de tabús, redueixen l'amor a l'experiència de les meres gratificacions personals o fins i tot del mer goig sexual. Aquest és un amor fals que només cerca l'interès propi i considera l'altre com si fos un objecte del qual es disposa segons uns criteris d'utilitat o de plaer.

Jesucrist té molt a dir a aquells joves que senten la vocació al matrimoni. Ell desitja ensenyar-los la meravellosa riquesa de l'amor matrimonial. Deixeu, estimats joves, que ell parli al vostre cor. No el defugiu, perquè Crist té molt a dir-vos sobre l'amor vivificat per la gràcia del sagrament del matrimoni. I Crist també té molt a donar-vos per tal que l'amor tingui la força necessària per superar les proves de l'existència humana.

L'home només es pot trobar ell mateix en plenitud en

Jesucrist té molt a dir a aquells joves que senten la vocació al matrimoni.

el lliurament sincer de si mateix. Això podria semblar una contradicció, però no ho és de cap manera; és, més aviat, la gran i meravellosa paradoxa de l'existència humana: una existència cridada a servir la veritat en l'amor. Estimar significa donar i rebre allò que no es pot comprar ni vendre, sinó sols regalar lliurement i recíprocament. En aquest lliurar-se recíproc es manifesta el caràcter esponsalici de l'amor.

opinió

Punt de vista

Pepita Brullas i
Torquat Notó

Molt freqüentment entre catòlics practicants hem sentit lamentar-se de la descristianització del món actual. Diuen, per exemple: «No s'entén el que passa.» La cita «Que tots siguem u, com tu Pare estàs en mi i jo en tu, perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jn 17,21) ens sembla que dóna la causa principal del problema. Si els cristians volem que el món cregui en Crist hem de presentar-nos units. En cas contrari, cada Església cristiana podrà tenir els seus dogmes, les seves normes, els seus sants, però Crist ens adverteix que el món no creurà en la seva missió.

Segurament que moltes de les persones esmentades podrien respondre'ns: «Per ventura, que no complim el deure de pregar per la unió dels cristians durant la Setmana de Pregària per la Unitat?» En opinió nostra la qüestió consisteix en el fet que aquelles oracions i moltes més pregant per la unitat han d'estar inspirades en l'amor més que en el deure. Amor a Crist, que ens ho ha demanat (no imposat); amor als germans separats; amor als germans que mai no han estat cristians i que, si ens presentéssim units, potser arribaríem a ser-ho.

Podem assegurar que el moviment ecumènic inspira recel en molts catòlics, entre els quals ens comptem nosaltres, ja que hi ha perills de desviacions, com molt bé ens adverteix l'Església amb documents tals com la declaració *Dominus Iesus*, avalada pel Papa. Ara bé, no és menys cert que els darrers pontífexs, i molt especialment Joan Pau II, han impulsat l'esmentat moviment, fins al punt que, en algun moment, han recorregut al seu prestigi per animar col·laboradors seus a sumar-s'hi.

Recordem algunes de les accions del papa Joan Pau II. El dia 24-2-2000, en la celebració del Jubileu amb la Cúria romana, ratificà l'origen diví de l'autoritat pontifícia. Sols dos dies després, al Caire, durant el seu viatge a Egipte, reunit amb el papa d'Alexandria, Shenuda III, cap de l'Església copta; el patriarca Staphanos II, cap de l'Església coptocatòlica (obedient a Roma), i un representant de l'Església grecoortodoxa d'Egipte, va recordar amb èmfasi unes idees de la seva encíclica *Ut unum sint* sobre l'ecumenisme, en el sentit de revisar la manera d'exercir la funció de primat per al bisbe de Roma. Tot seguit el Papa recalca «No hi ha temps per perdre!», i a la vegada demanà als pastors de les Esglésies i també als teòlegs que es posessin a treballar immediatament en la qüestió.

En la presentació, per part del cardenal Ratzinger, del document *Memòria i reconciliació: l'Església i les culpes del passat*, text base en què se centrà el mal anomenat *mea culpa* que el Papa va pronunciar el diumenge dia 12 de març del 2000, l'esmentat cardenal deia: «Creiem que amb fets com aquest, el papa Joan

Pau II s'esforça a presentar-nos una nova imatge de l'Església catòlica, que animi els cristians separats a unir-s'hi.»

Per estar encara en la memòria de tots, no creiem convenient detallar totes les paraules, fets, viatges i altres accions de Joan Pau II durant el passat Jubileu, amb què va demostrar el seu entusiasme per l'ecumenisme.

No menys interès té la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, en què el Papa dedica a l'ecumenisme el paràgraf 48: «I què dir, a més, de la urgència de promoure la comunió en el delicat àmbit del camp ecumènic?» A continuació assenyala totes les possibles i convenients actuacions. Recull la cita de Joan 17,21 assenyalant d'on neix la unitat de l'Església, a la vegada que recorda que aquesta es dóna en l'Església catòlica, malgrat els límits propis del que és humà.

També és ben recent la seva peregrinació a Grècia, Síria i Malta, que, al marge de petits actes insolidaris, significaren un pas endavant en l'aproximació a altres creients i que el mateix Joan Pau II, el dimecres dia 16 de

maig, en la locució dirigida als que cada dimecres esperen escoltar les seves paraules a la plaça del Vaticà, els deia: «Porto al cor l'escalfor positiva de les oracions conjuntes al Déu de la pau, a favor que els joves cristians, musulmans i jueus puguin créixer junts com a fills de l'únic Déu.» Quatre dies després, el Papa va convocar un consistori de cardenals perquè analitzessin de cara al futur «les perspectives de la vida de l'Església». Cal destacar així mateix el viatge a Ucraïna. Totes aquestes referències històriques són únicament per recordar-nos que el Papa té molt poca por i gran esperança a l'hora d'avançar cap a la unitat.

No són gaire espectaculars els resultats aconseguits, i, malauradament, encara menys les ganes de destacar-los. A continuació, esmentarem un cas concret, celebrat a la nostra diòcesi i que, a excepció de *Catalunya Cristiana*, amb prou feines s'ha esmentat enlloc. En el marc del Seminari Conciliar de Barcelona, del 9 a l'11 de maig, se celebrà el II Simposi sobre la Família i la Vida, amb dimensió interconfessional. Deixant a part tot el desenvolupament que es pot trobar a *Catalunya Cristiana* del 7 de juny, els representants de les Esglésies catòlica, evangèlica i ortodoxa van rubricar el dia 11 de maig una *Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya*.

En la nostra opinió, es tracta d'un fet important. Limitant-nos als aspectes pràctics, creiem que quan defensem certs punts de vista, actualment molt controvertits per als no creients, hauran d'anar en compte a dir coses com: «Això són punts de vista d'un Sant Pare vell i retrògrad i d'uns quants catòlics no menys retrògrads.» La nostra resposta ara pot ser: «No, amic meu, això és compartit per tots els cristians de Catalunya, catòlics, evangèlics i ortodoxos.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

«Declaratio terminorum»

Imagino que començar amb una llatina no és el reclam adequat per moure el lector a llegir. No obstant això, fa temps que em preocupa una idea i m'he refugiat en el llatí per exposar-la. Confio, doncs, en la benevolència dels lectors.

El diàleg és una de les tasques serioses que formen part de la nostra naturalesa. Els humans hi hem de recórrer per tal de poder fer camí junts. Dialogar té les seves lleis i, per tant, les seves dificultats. Dialogar suposa un punt de partença comú i una gran capacitat d'escolta de l'altre i de posar-se, amb tot respecte, en el seu lloc.

Dialogar no és pas demanar que l'altre assenteixi a tot el que jo dic. Això seria un simple monòleg. És evident que hi ha persones amb les quals és difícil i, fins i tot, potser impossible crear ponts per al diàleg. Per exemple, n'hi ha que estan convençudes que no s'equivoquen en res, que tot ho tenen clar i que els pertoca alligonar el proïsme. Quina sort! La majoria dels mortals no la tenim. Necessitem, un dia i un altre, aclarir conceptes,

aprendre noves coses, interpretar experiències, mirar de comprendre el perquè de les coses i de les actuacions de les persones, rectificar errors...

Però, per què la llatina? La filosofia i la teologia escolàstiques sempre gaudien, en presentar un tema o tesi, d'un apartat que duia el títol de *Declaratio terminorum*. Cosa que vol dir «aclariment dels termes». És a dir: de què parlem exactament. Això és important per al diàleg: que tinguem clar a què ens referim, quin significat té cada paraula que pronunciem, parlar del mateix. En cas contrari es pot donar el diàleg de sords. Aquell en el qual un pregunta a l'altre: «Com està la teva família?» I l'altre interlocutor, dissortadament amb defectes d'audició, respon: «Són les tres i cinc minuts.»

Una de les condicions indispensables per parlar —i poder-se entendre— consisteix a donar el significat propi als mots que formen part de la necessària discussió. Si sincerament volem trobar la claror del veritable diàleg.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Solidaritat

El missioner que marxa cap al País del Sol Naixent sap que li tocarà ser molt humil. Que se'n va a un poble completament convençut de la superioritat de la seva indústria i la seva tecnologia, de la qualitat de les seves tradicions i els costums. I sense negar res d'això, l'oriental i qualsevol altre home, és tan pobre si no té Crist i els seus valors! El missioner amb molta modèstia oferirà la riquesa de la Fe i tot el que hi va al darrere. Potser seran coses ignorades, de les quals no senten cap necessitat, però que se sap que n'estan mancats en un o altre indret. Una cosa semblant podria dir-se del *caminant* que opta per embolicar-se en l'aventura de viure amb, en, per a i donant amistat.

Oferir amistat és prevenir el suïcidi, o la drogoaddicció, que és pràcticament el mateix, però a terminis. És saber-se icona vivent, biologia pura, del més íntim sentit de l'Encarnació. És convidar a canvis de genètica espiritual, que immunitzen contra invasions de fongs hedonistes, de bacteris consumistes o de virus de fi egoisme.

Si hi hagués molts missioners de l'amistat, sustentats per la pregària dels monjos i com a companys de camí dels mendicants, serien una armada espiritual capaç d'evitar molts conflictes. Es parla de diàleg interreligiós i de converses i coalicions entre diverses tendències polítiques i hom pensa que, en el camp de la més pura antropologia cristiana, tot això és molt pobre, si hom no s'ofereix a l'altre com a amic, de la mateixa manera que Jesús ho va fer.

Austeritat, hospitalitat i amistat, semblaria que n'hi ha prou per sembrar al nostre entorn si fossin altres temps. Però la nostra actualitat, en què, prement uns successius numerets al mòbil ens és permès, i en pocs segons, parlar amb algú que és als antípodes, i en què les comunicacions per via satèl·lit ens permeten veure esdeveniments gloriosos o terribles catàstrofes simultàniament en el moment en què passen, on per Internet se'ns ofereixen des d'estímul sexuals, sense haver-los sol·licitat, fins a la possibilitat de contractar estades en hotels dels indrets més llunyans i exòtics, en un món com aquest, tot localisme resulta ridícul provincianisme.

«Sóc home i res del que és humà no m'és aliè», deia el clàssic (Terenci). El *caminant*, per moltes raons, ha de sentir-se solidari amb qualsevol persona que o bé és germana en Crist, o pot, cosa que cal desitjar, arribar a ser-ho. I simultàniament amb aquestes evidències els mateixos homes estableixen particions. I al soldat li deien que havia d'estimar la pàtria i defensar-la dels altres, que segurament eren enemics. I un diu de l'altre que és del *cos* o d'aquell altre que no ho és. O que pertany a la *companyia* o n'és aliè. O que és de l'*obra* o que no n'és. A mi em van acusar, en temps del seminari, d'una certa secularització, cosa que va fer perillar seriosament la meua ordenació sacerdotal. Tantes particions absurdes i ridícules impedeixen, dificulten o empetteixen la solidaritat humana i fins i tot la més gran incorporació de la humanitat en Crist, que ha de ser presentada, al final dels temps, a Déu Pare, per la seva glòria eterna. El meu amic de l'ànima tenia aquell dia corda per estona.

Notes insignificants

Germà Adrià

Des del cim

Sóc vell i aviat compliré 82 anys. I a hores d'ara de la vida fa un cert plaer contemplar els anys passats. Mirar-los des de lluny amb tranquil·litat i assossec.

De lluny, tot es veu una mica diferent de quan ho vas viure. Com si contempléssis un paisatge des del cim d'una muntanya molt alta.

No tinc vocació de cardenal, però també he estat un aficionat de la muntanya. He pujat tres vegades a l'Aneto (totes tres amb nens o joves), i he pujat al Biciberri i el Montarto i a molts altres pics del Pirineu.

Recordo la pujada a l'Aneto amb dotze joves de 17-18 anys. Ens vam asseure al cim i des d'allà vam quedar extasiats

contemplant el paisatge de neu i gel, de llacs, i de pics més petits. I quan vam baixar vam anar caminant per les crestes de la serralada i, de tant en tant, ens tornàvem a asseure per contemplar el paisatge.

Des dels cims, tot és diferent.

Des dels cims, tot sembla petit, i els pobles són una miniatura.

Crec que la gent gran hauríem de saber asseure'ns i contemplar les minúcies de la nostra vida; de totes les aventures que ens ha tocat viure.

Asseure'ns no per adeltar-nos en les nostres proeses ni èxits; ni tampoc per lamentar-nos i plorar dels nostres fracassos.

Asseure'ns, tranquil·lament, per mirar la nostra vida, do de Déu i do dels nostres

pares i do de totes les persones amb les quals hem conviscut.

Els avis, des de la nostra altura, no podem viure amargats pel que vam poder ser o fer; hem de mirar les coses i les persones i mirar-nos a nosaltres mateixos, amb tendresa, com qui va a veure una obra de teatre i s'emociona, però no es turmenta.

Des de les nostres altures podríem recrear-nos i gaudir del do de Déu.

No tothom arriba als 82 anys. Ja fa temps que rebo moltes notícies de defuncions. Fa pocs dies, va morir l'únic amic de la infantesa que em quedava. Un home bo que sempre va estimar la seva dona i va viure per als seus fills.

També fa poc va morir un germà molt amic meu.

I hom s'adona que a aquestes altures ens anem quedant sols. Com si tothom fugís cap a la Vida per diferents camins. Com si tothom s'anés situant allà, i et

cridessin perquè hi arribis aviat... I hom té tantes ganes de viure, que sense parlar-los els diu que encara hi ha temps per arribar-hi.

Però, sí que m'agrada repassar-ho tot: la família, l'escola, les amistats, els estudis, l'aspirantat i el noviciat a La Salle...

Repasar i reviuire els esdeveniments del nostre país, que han estat tants i alguns molt cruels. Repassar la feina que he intentat fer. Amb els encerts i les equivocacions, perquè la feina educativa no és una feina en una màquina que treballa el ferro o la fusta al gust de l'operari. Voldria repassar les meves vivències religioses, des d'aquella època de la meva infantesa amb tanta por a l'infern, a la tranquil·litat d'avui amb tanta esperança en el Déu Amor.

Des del 1919 fins avui, el món ha canviat radicalment. I hom no sap si ha sabut viure'l amb estil propi o ha estat una joguina dels altres.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Anar contra corrent no és fàcil

Amb motiu del número 300 de la revista *Església d'Urgell*, l'arquebisbe de la diòcesi, Mons. Joan Martí i Alanis, hi ha escrit un editorial en el qual es congratula dels objectius assolits que ell mateix exposava en el primer número: «Un treball necessari per a l'evangelització; una eina per garantir la concòrdia dintre de la nostra diòcesi; un mitjà organitzat per promoure en tots la consciència de responsabilitat i de facilitar la participació...»

Ara l'arquebisbe Joan escriu: «Han passat 30 anys i la cultura és una altra i cal ser-hi també presents. El que preocupa avui és l'opinió pública. Els mitjans de comunicació social es regeixen per les lleis del mercat i el benefici econòmic. L'Església no és una institució respectada com ho era abans, sinó que se la contempla com una pedrera de la qual es poden extreure notícies xocants i escandaloses. Que es faci la llum i la veritat no ens ha de doldre, ja que purifica sempre; però val a dir que sovint les notícies són inexactes, es busca l'aspecte cridaner, es deforma i fins i tot es menteix.»

I acaba dient Mons. Martí Alanis: «Si els mitjans de comunicació social que té la nostra Església no són suficients per competir amb els altres, sí que poden aclarir moltes coses, i ho fan. Els qui s'atreveixen a maltractar-nos ens respecten més del que ho farien, si més no per la por que tenen a ésser desmentits. Si per als mitjans comercials —avui ho són tots, incloent-hi els de l'Estat— l'objectiu principal és guanyar diners, per als nostres és contribuir al manteniment de la nostra unitat, la nostra dignitat i identitat, i el respecte que esperem que ens tinguin els altres. I tot això encara que es pagui un preu, com el paguem, en lloc de guanyar diners, que no en guanyem.»

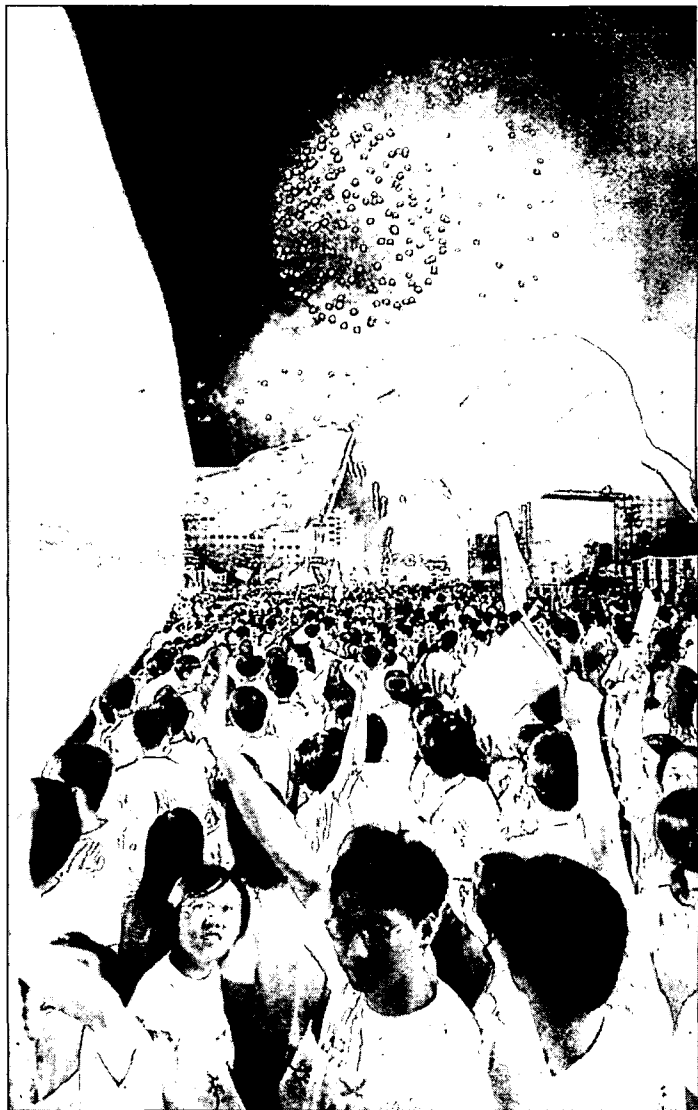
I acaba dient: «Avui tot això suposa un esforç i anar més d'una vegada contra corrent.»

Crec que aquests assenyats criteris i advertiments del bisbe d'Urgell valen per a tota la premsa i altres mitjans de comunicació que té l'Església.

Zoom

Eduard Brufau

Finalment la ciutat escollida per fer els Jocs Olímpics del 2008 ha estat Pequín. Era l'elecció esperada, però alhora la més controvertida; la Xina és un país que infringeix, i molt, els drets humans amb milers de presos de consciència, execucions sumàries i reprimint àmplies minories nacionals com la tibetana. Però tot i aquests incompliments flagrants el Comitè Olímpic Internacional li ha donat un vot de confiança. El COI deu voler creure, potser, que l'esperit olímpic de competició basat en el joc net i el respecte al contrincant s'acabi encomanant a la política xinesa.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

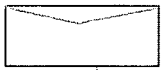
Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

El problema més greu que té plantejat el nostre país

Un informe recent de les Nacions Unides assenyala que el 2050 Espanya serà el país més vell del món, havent passat de 40 milions d'habitants a 31,2. Segons aquest informe, el 2050 Àfrica estarà tres vegades més poblada que Europa: 2.000 milions contra només 603. I mentre fa cinquanta anys Espanya triplicava en nombre d'habitants el Marroc, d'aquí a cinquanta anys la població magribina serà un 60% superior a l'espanyola. Ens adonem, en vista d'aquestes xifres, de les pressions migratòries que hauran de suportar els fills dels nostres fills? Per una banda els països pobres, amb un índex de natalitat superior al 2,1 buscaran en l'emigració cap a les nacions riques la solució als seus problemes. De l'altra, les nacions riques, cada vegada més velles i menys poblades, necessitaran mà d'obra per atendre les seves indústries i serveis. Espanya, per exemple, necessitarà acollir, en els pròxims cinquanta anys, 12 milions d'immigrants.

Però sent tot això preocupant, cometríem un error gravíssim si penséssim que el problema migratori és l'únic, o el més important, que es deriva del descens de naixements. L'Església, «experta en humanitat» —tal com deia Pau VI—, afirma que «els fills són el do més excel·lent del matrimoni i contribueixen sobre manera al bé dels mateixos pares» (*Gaudium et spes*, 50). I al bé de la família i de la societat,

podríem afegir. No obstant això, és un bé cada cop més escàs: el 1976 van néixer a Espanya 677.456 nens; el 1998, menys de la meitat. I del 2,24 nens per dona del 1970 hem passat al 1,07 del 1999, l'índex més baix del món!

Estem davant del problema més greu que, de cara al futur, té plantejat el nostre país.

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

Pelegrins tarraconenses a Lourdes

Hem arribat a Lourdes. Els nostres familiars si poden, vénen a l'estació i ens troben que baixem del tren, amb cara riallera que els contagia i que nosaltres no sabem explicar ben bé el perquè. És clar que és diferent anar a Lourdes per veure el paisatge magnífic de verdor i parar-se a veure la Mare de Déu de passada. A l'Hospitalitat no es fa res de passada, tot és concentrat i profitós. El programa està ben preparat per a la reflexió, i el Sr. Arquebisbe, Lluís Martínez Sistach, aprofita perquè sigui també una catequesi, que prou falta ens fa; i és interessant el que va dir el Sr. Arquebisbe: que el papa Pius XI va proclamar el dogma de la Immaculada Concepció el 1854 i el

1858 la Verge Maria digué a Bernardeta que «Ella era, és la Immaculada Concepció». Així per als creients el Papa estaria assistit per l'Esperit Sant, és ben curiós. Cada any es llegeix l'evangelí de les bodes de Canà i que Jesús digué: «Ompliu les gerres d'aigua» i el Sr. Arquebisbe digué: «Ara som nosaltres que hem d'omplir les gerres», deu voler dir omplir-les del l'Evangeli. Tenir cura del que ens demana a cadascú, perquè tinguem interès a entendre la Paraula de Déu, perquè a tots no ens demana el mateix servei. Lourdes és una meravella de fe a la «carta»; allí joves agenollats pregant, milers i milers fent cua en silenci, amb infants que es belluguen calladets. Les infermeres i infermers, metges, caps de servei, tots amatents per fer bona feina amb alegria de fe, que omple el cor.

També és bonic la litúrgia cantada i celebrada, un gran mitjà que ens agermana. La missa internacional, en les llengües més importants, però el rosari a la nit en nou llengües diferents, també en català. El Parenostre en llatí, «encara que no ens agradi val per a tots els catòlics del món que ens donem la pau». I acabo «felicitant tot el voluntariat, els que dediquen hores perquè l'organització funcioni al cent per cent». Que el Senyor beneeixi la nostra Església diocesana, multipliqui la bona llavor, que es noti que els cristians som portadors d'esperança, d'amor i de comprensió.

MARIA VALLDOSERA DE
MONTCUSÍ
Tarragona

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Carta al president Jordi Pujol

Molt Honorable Sr.,

Som un matrimoni amb set fills de 9 a 23 anys. Com que vostè també té família nombrosa, suposem que no cal insistir gaire a explicar-li les dificultats que això suposa avui dia, no només per una cultura dominant hedonista i anti-vida, sinó també per la falta de sensibilitat de l'administració, inclosa la de la Generalitat de Catalunya. Les ajudes a la família són pràcticament inexistentes, les subvencions es redueixen a una ajuda a la misèria, el tractament fiscal és simplement injust i immoral: paguem impostos de rics quan el que guanyem serveix per alimentar i cuidar els nostres fills i intentar donar-los una educació coherent amb els nostres ideals i els nostres principis. Tot i les millores aportades recentment pel Partit Popular, seguim profundament discriminats: i hem passat molts anys, sota el govern socialista (i diversos amb el suport decisiu de la seva formació política), on el matrimoni estava penalitzat fiscalment i el descompte de l'IRPF per 7 fills era de 140.000 pessetes a l'any (o sigui, menys d'una beca mensual de «la Caixa» per estudiant, per entendre'ns, o de qualsevol creuer per a una persona).

Li escrivim per demanar-li una cosa que depèn de la seva Administració. Ja sap que l'ajuda a les famílies nombroses per a l'habitatge és inexistent, ja que les

seves evidents necessitats majors d'espai no troben cabuda als habitatges de protecció oficial gestionats de forma rígida per l'Administració. El que demanem és molt senzill: com que ja és tan difícil trobar un habitatge adequat per a una família nombrosa, seria de justícia estalviar a les famílies nombroses almenys l'impost de transmissions patrimonials, que a Catalunya és del 7%. Si l'habitatge ja és tan absurdament car —i a vegades els primers beneficiaris de l'especulació són la mateixa Administració com és el cas de l'Ajuntament de Barcelona— és un deure de justícia no augmentar-ne la dificultat afegint un impost que passa a ser massa oneros i arriba a fer prohibitiva la compra d'un habitatge adequat.

Concretament li demanem que a les famílies nombroses de segona i tercera categoria se'ls estalviï aquest impost i que es redueixi a la meitat per a les famílies nombroses de primera categoria, sempre que es tracti del primer habitatge i que no se n'hagi adquirit un altre en els 4 anys precedents.

Esperant que la seva sensibilitat com a home, com a pare de família i com a cristià li facin entendre i acollir aquesta petició, el saludem molt atentament.

GIORGIO CHEVALLARD RIVAS i
ROSA MARÍA NAVARRO CORTÉS
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Devoció als sants

—Per què a les esglésies noves no hi posen cap sant? Diuen que els sants distreuen i s'oblida el Santíssim. Jo no ho crec.

—La vida d'un sant és un testimoni concret de fidelitat a Jesucrist, un exemple que ens esperona a ser més bons cristians. Molts s'han atansat a Jesucrist i, fins i tot, han arribat a ser sants llegint vides de sants. Les imatges dels sants poden rebre culte de veneració i, a la pràctica, poden estimular els fidels a apropar-se més a Jesucrist. No hem de menysprear els actes de devoció senzills: una llàntia davant d'una imatge, una pregària... Tot ajuda. Com vostè bé em diu en la seva carta «jo, si sóc devota del Santíssim és gràcies a la vida dels sants». Convé que a les esglésies hi hagi imatges dels sants d'especial devoció dels fidels i que els pastors il·lustrin amb pedagogia el sentit d'aquestes devocions. També seria bo que els nens llegissin més la història sagrada i la vida dels sants en lloc de veure els estrambòtics dibuixos animats que veuen sovint a la televisió on només aprenen maldats. Treure i destruir costa molt poc però no és el camí més adient.

Déu castiga?

—Abans se'ns parlava molt del càstig i del temor de Déu. Avui diuen que això no és veritat, però la Bíblia parla dels càstigs. Què hem de pensar?

Efectivament, a les Sagrades Escripures trobem moltes referències als càstigs de Déu, però cal copsar-ne el sentit. Déu, com diu el salm, castiga i es compadeix. A Déu només el mou l'amor i sempre tracta els homes, les seves criatures, com un pare els seus fills, més encara, com el millor pare, perquè tota paternitat humana rep llum de la divina. A vegades, un pare, amb sàvia pedagogia, pel bé del seu fill li ha d'infligir saludables sofriments per tal que maduri per a bé. El càstig de Déu no és mai una venjança. Ha d'equiparar-se, com diu la carta als Hebreus, a una saludable correcció. Cal ser molt cautes i prudents a l'hora d'identificar una determinada situació personal o social amb un càstig de Déu. Només ho poden fer els profetes que parlen en nom del Senyor. Déu ens ha fet lliures i sovint el que diríem càstig de Déu no és altra cosa que el respecte de Déu a la llibertat humana que ha d'afrontar moltes vegades les conseqüències d'un mal ús d'aquesta llibertat. En tot cas cal dir que Déu ens castiga —millor, ens corregeix— perquè ens estima. Pel que fa al temor de Déu, cal recordar que és un do de l'Esperit Sant i que consisteix en una actitud de profund respecte a Déu i a les seves decisions, essent conscients que un dia donarem comptes davant d'Ell de la nostra vida. El pecat, l'abandonament culpable dels camins del Senyor, comporta sempre tristes conseqüències, en aquesta vida i en l'altra. Jesús ens adverteix de la possibilitat de la condemna eterna, conseqüència del rebuig constant i obstinat de Déu amor fins a la fi de la vida. En aquest cas diríem que el càstig és la sanció divina a aquesta irrevocable opció humana. L'infern —estat de condemna— no ha estat volgut ni creat per Déu. És la conseqüència d'una opció lliure i irrevocable (dels àngels caiguts i dels condemnats).

• Si voleu enviar les vostres consultes al

Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:

elconsultori@hotmail.com -

catcris@idgrup.ibernet.com - www.balmesiana.org

- Catalunya Cristiana,

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 4t - 08014 Barcelona,
fax 934 092 820. Cal indicar sempre «Consultori».

Meditació sacerdotal (i 4): en el camí dels homes

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

D'un temps, d'un país

Aquesta meditació sacerdotal no seria completa en les seves perspectives si oblidéssim el temps i l'espai. Els pastors de l'Església són ministres de Crist i successors dels Apòstols en i davant la santa Església: qualsevol dels pastors —bisbes, preveres, diaques— és això en qualsevol temps, des del començament fins avui. Però això no vol dir que siguin indiferents als homes del seu temps: ells mateixos —nosaltres— som homes del nostre temps; ni tampoc una mena d'extraterrestres que no saben exactament a quin lloc viuen. Sant Josep Oriol no hauria pogut fer mai el que feia sant Francesc Xavier, ni sant Gregori el Gran s'assembla gaire, en l'exercici del seu ministeri, amb sant Maximilià Kolbe... També els sants eren d'un temps, i d'un país, perquè estaven situats en el camí dels homes.

Sant Pau es proclamava a si mateix «separat» per Déu per anunciar l'Evangeli (vegeu Romans 1 ss.). Quan deia

«separat» no volia dir pas allunyat, sinó pres per la missió que Déu li havia confiat precisament en favor dels homes. Ell va viure amb molta intensitat l'antinòmia que suposava ésser un fervorós israelita, confiat en les promeses de Déu, i alhora experimentar que el seu poble refusava d'escoltar allò que li portava la plenitud de la seva esperança.

La predicació de l'evangeli, la celebració litúrgica, les condicions de les comunitats cristianes, es verifiquen sempre en unes coordenades d'espai i de temps, com la mateixa encarnació del Fill de Déu. Per això parlem de la inculturació, que vol dir aquesta experiència constant que ha fet l'Església, a través dels segles, d'inserir-se i d'assumir alhora, purificant i ennoblint, la diversitat de cultures. Els cristians no han estat mai enemics de la història, i als ministres de l'Església els pertany d'una manera especial fer allò que anomenem «discernir els signes dels temps». Cosa difícil, d'altra banda! Però cosa que no podem passar per alt d'intentar fer, perquè és en el

temps on s'esdevé l'encontre salvador entre Déu i els homes.

«Mirar el passat amb agraïment»

Aquesta és la proposta del papa Joan Pau II després del Jubileu. No pas l'única: també cal viure el present amb passió, i mirar el futur amb confiança. Però cinquanta anys de ministeri, com els que el Senyor m'ha concedit de viure, exigeixen l'agraïment.

Han estat anys particularment fecunds per a l'Església, i especialment importants per al nostre país. Les diferències en la manera d'exercir el ministeri sacerdotal s'han accentuat progressivament amb el pas dels anys, i no és gens fàcil el procés d'incorporació d'una acció ministerial que no és variable a una situació de canvi ràpid en la forma de viure dels homes, com el que hem viscut i vivim. D'altra banda, el dinamisme apostòlic de tots els cristians enriqueix el testimoni de l'Església, més enllà de la tasca específicament ministerial.

Predicar l'Evangeli i celebrar l'Eucaristia és el mateix ara que en temps dels Apòstols; fins i tot cal dir que el cor de l'home és el mateix de tots els temps. Però el moviment ràpid de les idees, la interculturalitat de la nostra societat, les comunicacions en temps real, fan que la predicació trobi el cor de l'home ocupat per moltes més ressonàncies de les que hi havia en els homes medievals, per exemple, o, sense anar més lluny, en els homes de començament del segle xx.

Fa anys que vaig llegir en un article d'un bisbe que no es podia ésser un bon pastor de l'Església si no se sentia una profunda simpatia envers el temps i la societat en què s'exercia el ministeri. Penso que això s'ha d'entendre en relació amb els homes d'aquest temps i d'aquesta societat. És la tesi de la constitució *Gaudium et spes*. I no pot ésser d'una altra manera: el Senyor no ens demanarà comptes del que van fer els sacerdots del segle xv, o els missioners de les Filipines, sinó del que nosaltres hem fet i fem, en el nostre temps, i en la nostra societat.

petites homilies

Pregar com viure

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Sempre hi ha hagut qui s'aferra a la pregària quan les coses li van de gairell. Potser són legió. És natural. Qui té mal cerca remei. Encara que sigui a la desesperada. Passat, però, el malastre, s'arraconal'oracional. Altres, menys, preguen quan estan contents. La joia i l'agraïment volen lliures pel cel de l'acció de gràcies. Però quan la lluita els cau al damunt i la tristor els aclapara, la feixugor de la vida no els deixa alçar el vol. La remor de la pregària cessa. Uns i altres fan de la pregària un bell accident del seu ésser. Però la pregària no és sols un adjectiu important. És substància de la pròpia vida. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana, obté, tothom qui cerca, troba, a tothom qui truca, li obren. Paraula de Déu. Paraula del Pare del cel que dona l'Esperit als qui l'hi demanen.

Vida i pregària fan una realitat indivisible. Vosaltres éreu morts... però Déu us donà la vida juntament amb el Crist. Som fills del Déu vivent. Heu rebut un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: Abbà, Pare entranyable. Què hi ha, doncs, de més natural que el col·loqui constant dels fills amb el pare? Conversa confiada que intenta solucions difícils quan els problemes del mal amenacen la vida de la ciutat. Quin clam tan fort a Sòdoma i a Gomorra! Que n'és de greu, el seu

Jesús ensenya els deixebles a pregar (obra de Luigi Filocamo que adorna les estances de l'apartament pontifici del Vaticà).

pecat... Però Abraham es quedà encara davant el Senyor... s'acostà i digué..., Abraham insistí..., continuà..., hi tornà..., insistí de nou... Confiança heroica. Lluita obstinada fins al final. La vida, en el destret, és pregària exposada a la faç de Déu. Enalteixo el vostre

nom, perquè estimeu i sou fidel. Sempre que us invocava, m'heu escoltat, heu enfortit la meua ànima. Pregar com viure.

Jesús els digué: Quan pregueu, digueu: Pare. I mireu al vostre entorn. Felços si descobriu germans a tot arreu. Llavors podreu alçar els ulls al cel i descobrireu que la terra és la llar de la gran família de Déu. Doneu-nos cada dia el nostre pa. A tots. Als que no se'l poden guanyar perquè el pecat del món els aparta de la taula que heu parat per a tots i els té en atur forçós. Als qui malviuen en la gran taca de la vergonya del nostre temps que són les regions de la fam. Als qui l'han de pastar amb l'amargor de la persecució, o de la incomprensió, o de la marginació barroera. I no permeteu que caiguem en la temptació de creure'ns millors que els altres i d'estar per damunt del bé i del mal, perdonant vides. Sinó que ens sentim atrapats per la urgència del vostre Regne, que malda per venir a nosaltres. I, que estimant de debò els altres, honorem el vostre nom i sentim l'escalf del vostre perdó de Pare, compartit amb els germans i germanes que ens han ofès. Pare, us cerquem, troquem. Obriu-nos. Feu que us trobem enmig de la nostra vida i en la dels germans. Que tota la nostra existència sigui una pregària. Allibereu-nos de la mudesa interior. Vós que sempre ens escolteu, feu-nos vida de pregua constant, confiada i amorosa.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

JULIOL

29. Diumenge

XVII de durant l'any. Verd. Lectures: Gènesi 18,20-32 / Salm 137 / Colossencs 2,12-14 / Lluc 11,1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simplicí, Faustí, mrs.; Pròsper, b.; Olau, rei; Adam. Santes Lucil·la i Flora, vgs. mrs.; Serafina, mr. Festa Major: a Almoister, Arbúcies, Lladorre, Lladurs, Masdenverge, Mediona, el Morell, Örrius, Pontós, Sant Cugat Sesgarrigues, Sarrià, Vilajuïga i Vilallonga del Camp.

30. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Èxode 32,15-24.30-34 / Salm 105 / Mateu 13,31-35. Si es vol: Sant Pere Crisòleg (MLI). Blanc. BARCELONA, GIRONA, TARRAGONA, TORTOSA, URGELL i VIC: Màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu (MLI). Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abdó i Senén (Nin i Non), mrs.; Urs, b.; Ruffi, mr. Santes, Julita, mr. i Donatila, vg.

Festa Major: a Biosca i Gualta.

31. Dimarts

Sant Ignasi de Loiola, fundador dels jesuïtes (MO) Blanc. Lectures: Èxode 33,7-11;34,5b-9.28 / Salm 102 / Mateu 13,36-43. GIRONA: Aniv. òbit bisbe Josep Cartanyà. Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fabi, mr.; Calimeri, b. mr.; Ferm, Joan Columbino i Germà, bs.

Festa Major: a Sant Vicenç dels Horts.

AGOST

1. Dimecres

Sant Alfons M. de Liguori (MO) Blanc. Lectures: Èxode 34,29-35 / Salm 98 / Mateu 13,44-46. GIRONA: Sant Feliu, mr. (F) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere ad Víncula; els sants germans Macabeus, mrs.; Boni, prev. mr.; Nemesi i Justí, mrs.; Santes, Fe, Esperança i Caritat, mrs.

Festa Major: a Alcanó, Cabrera de Mar, Constantí, Monistrol de Calders, Parlavà, Sant Feliu de Guíxols, Sant Feliu de Pallerols, Sant Iscle de Vallalta, Sort i Tírvia.

2. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Èxode 40,16-21.34-38 / Salm 83 / Mateu 13,47-53

ALTRES CELEBRACIONS: La Mare de Déu dels Àngels. Sants, Eusebi de Vercel·li, b.; Esteve I, p. mr.; Santa Teodota, mr; Beata Joanà Aza, mare de família.

Festa Major: a Oliana.

3. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Levític 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Salm 80 / Mateu 13,54-58. BARCELONA: Aniv. ord. episcopal bisbe Ricard M. Carles. Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: La invenció del cos de Sant Esteve, protomàrtir. Sants, Gamaliel i Nicodem; Gustau, b.; Ermel, mr.; Santes, Lídia, Màrana i Cira, vgs.

Festa Major: a Bagà, el Brull, Cerverelló, Pàrdines, la Selva de Mar i Vila-seca.

4. Dissabte

Sant Joan M. Vianney, prev. rector d'Ars (MO) Blanc. Lectures: Levític 25,1.8-17 / Salm 66 / Mateu 14,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aristarc, b.; Tertulià, prev. mr.; Santes, Ia, mr. Perpètua, mare de família.

Festa Major: a Argentona, Arsèguel, Madremanya, Massanes, Miravet, Mollet de Peralada, Oliola, Pals, Pira, Poboleta, Rasquera, Rellinars, la Riba, Rocafort de Queralt, Salàs de Pallars, Sant Guim de Freixenet, Sant Pere de Riudebitlles, la Torre de Fontaubella, Torrefeta i Florejacs, la Vall de Boí, Vilabella i Viladamat.

Lectures bíbliques

Diumenge XVII del
temps de durant l'any

Lectura primera

Gn 18,20-32

Que el meu Senyor no s'enfadi si torno a parlar

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor.

Elavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonareu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.»

Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.»

Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.»

Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.»

Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.»

Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

Salm responsorial

137

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant el santuari. R.

R. Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.

Enalteixo el vostre nom,
perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meua ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils,
mentre que els altius, els esguarda de lluny.
Si passo entre perills, em guardeu la vida,
detureu amb la mà l'enemic.
La vostra dreta em salva. R.

Que el Senyor continuï afavorint-me.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Lectura segona

Col 2,12-14

Déu us donarà la vida juntament amb el Crist,
després de perdonar-vos generosament totes les culpes

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossès:

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè he cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

Al·leluia

Rm 8,15

Al·leluia! Al·leluia! Heu rebut un Esperit que ens
fa fills i ens fa cridar: Abbà, Pare! Al·leluia!

Evangelí

Lc 11,1-13

Demaneu, i Déu us donarà

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyau-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.»

Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meu fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

Urgell

diòcesis

La Seu acollirà l'Aplec de l'Esperit 2002

■ El lema d'aquesta edició és «Néixer de nou»

LA SEU D'URGELL.— La capital diocesana d'Urgell acollirà durant la Pentecosta del 2002 la setena edició de l'Aplec de l'Esperit, amb l'assistència esperada de més de 5.000 joves cristians de tot Catalunya.

L'Aplec de l'Esperit tindrà lloc al Parc Olímpic del Segre el dia 19 de maig del 2002. El més de setembre d'enguany seran distribuïts els materials amb els guions que els grups de joves treballaran en les parròquies. S'hi espera també la participació dels bisbes de Catalunya i les Illes. La data, el lloc i el lema, «Néixer de nou», van acordar-se en la reunió de delegats diocesans de Joventut de Catalunya i les Illes, celebrada a la Seu d'Urgell de l'1 al 4 de juliol.

L'Aplec de l'Esperit és una trobada eclesial de joves que se celebra el dia de Pentecosta, amb un caire festiu i formatiu. L'organitza el Secretariat Interdioc-

sà de Joventut de Catalunya i les Illes, cada vegada en un lloc diferent. La darrena edició va tenir lloc a Vilafranca del Penedès el 31 de maig de l'any 1998 sota el lema «Deixa'l fer, l'Esperit és amb tu». En aquella ocasió, al final de la missa, l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Lluís Martínez Sistach, va presentar *La carta dels bisbes als joves de les diòcesis de Catalunya*. En el missatge que els bisbes van fer arribar als joves els animaven a viure amb alegria i valentia el fet de ser cristians i projectar la seva vida segons els grans ideals i els autèntics valors que troben en l'Evangeli de Jesús.

TARRAGONA

Nova edició de l'Escola d'Estiu per a Catequistes

TARRAGONA.— El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) organitza del 30 de juliol al 3 d'agost a Tarragona la 21a Escola d'Estiu per a Catequistes. El lloc on s'impartiran els cursos és la residència La Salle de Tarragona (ctra. de Valls s/n).

La tria del curs que es vulgui seguir s'ha de fer d'acord amb el nivell de formació de cada participant i de les seves inquietuds, i així, en el nivell de formació inicial, trobem el curs d'*Iniciació a la catequesi*, a càrrec dels professors M. Mercè Toneu i Xavier Romero, mentre que en el nivell de formació bàsica, es pot optar entre *La pregària i els sacraments*, a càrrec de Rafel Serra; *L'home i el seu entorn*, amb els professors Xavier Morell, Miquel Barberà i M. Rosa Roca, i *Catequèsica fonamental*, amb J. Vidal, G. Mora, J. S. Teruel i J. R. Solsona com a professors.

En el nivell de formació específica, s'ofereixen els cursos *L'itinerari d'iniciació cristiana per a adults*, *L'itinerari d'iniciació cristiana per a infants* (7-12 anys) i *Catequesi familiar*, mentre que en el nivell de formació permanent, hi ha tres opcions: *La catequesi inicia a la pregària i la celebració*, amb F. Xavier Morell com a professor; «*Veniu amb mi*», llibre per a la iniciació cristiana dels infants de 9-11 anys, a càrrec d'Enriqueta Capdevila i

Enric Termes, i *La catequesi d'adolescents i Confirmació*, amb Joan M. Banús, Jordi d'Arquer i Joan Amich com a professors.

Finalment, en el nivell de formació de responsables, s'ofereix el curs *La catequesi i les altres dimensions de la pastoral*, a càrrec del professor Joan Torra. La formació de responsables va destinada als que fan tasques de coordinació o direcció en la catequesi parroquial; als que acompanyen i orienten equips de catequistes en els arxiprestats, zones pastorals i delegacions diocesanes de Catequesi, així com als futurs preveres i diaques que tenen la responsabilitat d'organitzar, animar, coordinar i dirigir l'acció catequètica de la seva comunitat parroquial en nom del bisbe.

A banda de la tria de curs, també cal decantar-se per un dels set tallers que s'ofereixen i que s'imparteixen a la tarda. Així mateix, cal destacar les quatre sessions culturals programades: *Lliçó inaugural de la XXI Escola d'Estiu*, per Mons. Xavier Salinas (dilluns); *El nou «Director de Pastoral Sacramental»*, per Mons. Pere Tena (dimarts); *La participació dels laics en l'Església i en el món*, per Mons. Lluís Martínez Sistach (dimecres), i *El nou «Director de la parròquia i l'arxiprestat»*, per Mons. Carles Soler Perdigó (dijous). (C.C.)

Els delegats es van reunir a la Seu d'Urgell.

Jornades de Pastoral Juvenil

L'altre tema fort de l'encontre dels delegats diocesans va ser l'organització de les Jornades Catalanobalears de Pastoral Juvenil, que se celebraran a La Salle de Barcelona els dies 10 i 11 de novembre vinent. En les jornades, Quim Cervera, de Barcelona, presentarà el document final sobre l'anàlisi de la realitat que viuen avui els joves i les propostes d'acció pastoral.

A l'encontre hi van assistir els dele-

gats diocesans de Joventut de Barcelona, Vic, Tarragona, Solsona, Girona, Eivissa, Mallorca, Lleida i Urgell. Carles Soler Perdigó, bisbe responsable de Joventut a la Conferència Episcopal Tarraconense, va presidir la reunió.

Els delegats de Joventut van expressar el seu optimisme esperançador en el moment que avui viuen els joves. La pregària universal per als joves va distingir les celebracions eucarístiques.

Antoni Mirabet

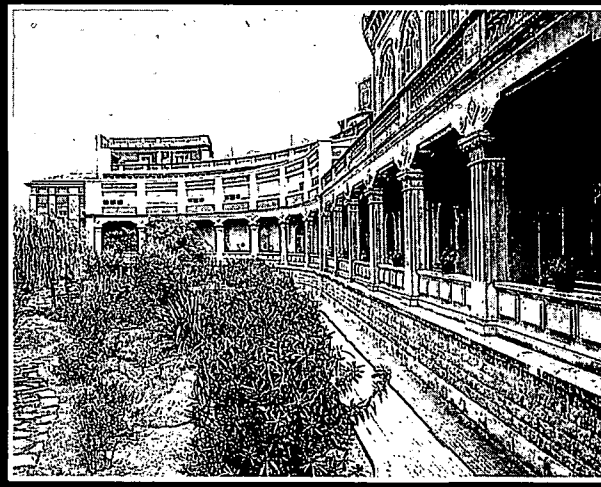
EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Residència Mare Ràfols

Germanes de la Caritat de Santa Anna
Moli d'en Rovira, 18 - Apartat 63 - 08720 Vilafranca del Penedès
Tel.: 938 900 440 i 938 901 2496

Si parlem amb propietat, cal dir que la residència Mare Ràfols és una entitat de caràcter benèfic social sense ànim de lucre que acull exclusivament dones més grans de 65 anys, de totes les classes socials i credos religiosos. Ara bé, part de l'edifici està destinat a casa d'espiritualitat i, en aquest concepte, acull exercicis espirituals, convivències, reunions de preveres, etc. Compta també amb un alberg per a grups de joves i amb espais patis i jardins.

LLEENDA

Casa d'Espiritualitat

Hostatgeria

Casa de Reunions

Casa de Convivències

Eucaristia

Pregària

Capacitat Diürna

Capacitat Nocturna

Jardí o bosc

Camps d'esport

Piscina

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

Urgell

Mons. Joan Martí Alanis, cinquanta anys de sacerdoci i estrena de títol d'arquebisbe

«Els temps difícils han donat els personatges històrics del cristianisme»

LA SEU D'URGELL.—El mes de novembre del 2003 Mons. Joan Martí i Alanis (Milà, Alt Camp, 1928), arquebisbe d'Urgell, farà 75 anys. Serà aleshores el moment de presentar la seva renúncia davant de la Santa Seu, però, tot i que encara falta temps, el bisbe d'Urgell, honrat amb el títol d'arquebisbe, ja ho ha volgut deixar

tot ben lligat i el 25 de juny passat presentava en societat el seu bisbe coadjutor amb dret a successió: Mons. Joan-Enric Vives. Els motius d'alegria per al bisbe Martí i Alanis, però, no acaben aquí, sinó que a la designació del títol d'arquebisbe i del seu successor encara cal afegir-ne un més: els cinquanta anys de sacerdoci.

—Des de la perspectiva de cinquanta anys de ser sacerdot, com ha viscut i exercit el sacerdoci en una Església en canvi i en un món que margina els valors espirituals?

—Jo he viscut la república, la guerra civil, el franquisme, la democràcia amb la seva transició. També els canvis d'Andorra. Aquestes èpoques també comportaven canvis econòmics, culturals i religiosos. Mentre aquí vivíem això, i l'Església s'hi adaptava, a Àfrica creixia ràpidament i a Moscou era perseguida ferotgement. És cert que la globalització, en part, ja existia. Per això el Concili Vaticà II va voler donar un gir històric a l'Església de caràcter general. Diàleg amb la cultura dominant, ja no tan cristiana, sense perdre les nostres essències. I encara som aquí, i el temps que durarà!

Adaptar-se en allò que sigui possible i aguantar en el que és important. És una llei universal per a les persones i les institucions que volen sobreviure. La nostra empresa, però, té un amo molt amunt. Això dóna pau i esperança.

—Vivim una crisi de vocacions al sacerdoci.

Des de l'experiència de cinquanta anys de sacerdoci, com cridaria i entusiasmaria els joves perquè escoltin i segueixin la crida?

—A la Bíblia a l'ametller se l'anomena sentinella, perquè és el primer que floreix —i el primer que es pot gelar—. Després de la crisi de les vocacions a la vida consagrada a Déu ha vingut la crisi del matrimoni. També d'algunes professions sacrificades, als països avançats, com la dels mestres o de les infermeres. Als joves que volen viure uns ideals els diria que entendre la vida des de l'egoisme no fa feliç. Déu ens crida a la generositat, gradualment, com qui puja unes escales. Si falten aquí preveres, ministres de l'Evangeli, es pot veure clarament que és un d'aquests ideals a què crida. Si són pocs els qui s'hi atreueixen aquí —al món en 25 anys, però, s'han duplicat!— els diria que, per això, és clarament un gran repte.

—Confiadament, en la vida d'un prevere hi ha moments intensos en què hom palpa la presència de Jesucrist i dels germans. També, però, hi ha moments de pessimisme, desencís i soledat.

Ens pot explicar experiències d'un i altre signe?

—*I grandi dolori son muti*, diuen els italians. M'enteneu. No sabria explicar-los bé. Com en un calidoscopi, així com la vida dóna voltes veig les coses cada dia diferents. També els grans dolors, ara mirant enrere ho veig, han estat moments de gràcia. Aquesta paradoxa forma part de l'essència de la fe. Només Déu pot omplir el cor humà. És veritat que també n'esperem molt, dels germans. I aquests m'han donat sofriment i satisfaccions. Prefereixo no explicar-ne cap en concret. Em tornaria a equivocar.

—La pregària diària, els exercicis espirituals amb els meus preveres cada any, les lectures escollides —molt important— i, durant catorze anys, l'anada el mes de gener a estudiar un tema escollit en una universitat de l'Església, com la filosofia contemporània a Salamanca, uns temes bíblics a Jerusalem, l'ecumenisme a Anglaterra i Irlanda del Nord, o la inculturació de la fe a Zimbabwe. Els darrers anys el gener —un mes de calma al Pirineu— ho he fet més tancant-me al meu estudi de casa, amb bibliografia escollida. I escrivint. El qui no escriu perd el llegir...

—Fa trenta anys que és bisbe d'Urgell. Què li ha suposat ser bisbe avui en l'època del secularisme, amb cert desencís en la militància cristiana i en un bisbat rural en regressió?

—Tot està equilibrat: en el món rural hi ha menys recursos i les crisis es toquen ràpid. No ens podem enganyar. No ens podem entretenir recorrent a alternatives, provatures, placebo. De sempre, el pagès ha estat realista i ha après a aguantar.

Les dificultats del secularisme poden haver estat

la pèrdua de moltes persones, però la gran oportunitat per a la gent ferma. Les dolçaines per als febles. Els temps difícils han donat els personatges històrics del cristianisme.

—Arriba ja el moment de la jubilació.

L'ecumenisme, una inquietud. Amb el patriarca Bartolomeu.

—Cal mantenir la forma per estar sempre a punt, donar o bé ser un mateix la resposta a l'home i al món d'avui. En les seves agendes hi trobaríem unes activitats periòdiques que li han garantit la forma espiritual i cultural?

La pintura, un esbarjo que esdevingué art.

El bisbe Joan, davant la catedral d'Urgell, restaurada i embellida.

ció. La designació d'arquebisbe, l'arribada del bisbe coadjutor, l'hora del comiat, de les felicitacions, potser fins i tot d'algun intent d'adulació... Com viu aquest moment?

—Les felicitacions, les agraeixo, i descobreixo fàcilment el grau de sinceritat o d'adulació. Ja som grans, oi? Tot el que ens causa joia ve a ser també patrimoni de la comunitat. Deixem que la gent gran celebri les festes de tots. A mi tots m'heu fet el que sóc, i heu pres paciència amb mi molts anys. Reconec a la Santa Seu el favor que m'ha fet en donar-me un bon successor en la persona de Mons. Vives i el títol d'arquebisbe. I, sobretot, dono gràcies al Senyor de tot el bé, que ens ve d'Ell.

—Vostè és programador i previsor. Ha concretat ja el seu futur (família, residència sacerdotal, una parròquia rural...)?

—En el parèntesi has posat els tres llocs que em ballen pel cap, però he fet propòsit de no decidir fins al final. Per una doble raó: primer, perquè no cal córrer, ja que tot és possible i ho serà en aquell moment; i segon, perquè dependrà de factors històrics que ara no puc preveure, encara que falti poc temps. Un d'important és la salut, que a la meua edat en pocs temps pot canviar-ho tot. Tinc plomes per escriure i pinzells per pintar. Ja és molt.

En temps en què ens preocupa la subsistència és bo llegir el que diu Jesús «mireu els lliris del camp i els ocells del cel, no sembren ni seguen, però no els manca el necessari». Ara, més aviat, em cal recordar el que va dir a Pere: «Quan eres jove anaves on tu volies... quan seràs vell et cenyiran i et portaran on tu no voldràs.» La crida a la vocació cristiana arriba també aquí. És bo tenir il·lusions, però no viure d'il·lusions. Sempre ens hem de deixar portar per la mà amorosa de Déu Pare. Més, quan ja som a prop de la portada de sortida —i d'entrada, s'ha d'afegir.

Antoni Mirabet

Barcelona

«Hem d'intensificar l'atenció als pobles petits»

■ Joan-Enric Vives és investit aquest diumenge bisbe coadjutor d'Urgell

BARCELONA.— Mons. Joan-Enric Vives i Sicília passa les seves darreres hores com a bisbe auxiliar de Barcelona. El 29 de juliol, a la catedral de la Seu d'Urgell, prendrà possessió de la nova responsabilitat que li ha estat donada pel Sant Pare: bisbe coadjutor d'Urgell. Mentre es va acostant l'hora de la jubilació de l'arquebisbe Joan Martí Alanis, el bisbe Vives, al costat seu, s'esmerçarà a conèixer les interioritats de la nova diòcesi que ha estat cridat a pastorejar.

—Què va sentir quan li va ser comunicada la marxa imminent a Urgell com a bisbe coadjutor?

—Agraïment per la confiança que el Sant Pare disposa en mi i ganes de conèixer de prop la meua nova diòcesi d'Urgell, on espero servir i donar-me de tot cor.

—És el coprincipat d'Andorra el que confereix a aquesta diòcesi un tarannà especial i diferent de la resta de diòcesis catalanes?

—Urgell és una diòcesi gran, la més gran de Catalunya, amb moltes parròquies petites, i amb un despoblament fort. Manquen efectius i hem d'intensificar la pastoral vocacional, l'atenció als pobles petits per crear-hi comunitats vives i acollidores dels qui ens vénen a visitar. El seu bisbe és també coprincep d'Andorra perquè així ho han volgut lliurement els seus ciutadans. Andorra és un país admirable per les seves antigues intencions i per haver conquerit un lloc en el concert de les nacions independents, amb una Constitució democràtica votada i refrendada el 1993 que té com a llengua oficial el català. El bisbe és el coprincep episcopal i representa la nació andorrana i l'ha de servir amb tota fidelitat, com una manera pastoral d'oferir el seu servei pel bé dels andorrans.

«Bisbe i preveres i comunitats cristianes han d'enfortir els llaços de la coneixença i de la confiança mútua»

—Tot just es va saber el seu nomenament, es va reunir amb el cap de govern andorrà. Quins temes es van plantejar durant l'encontre?

—Han estat unes visites al cap de Govern andorrà, així com al Síndic i al Parlament, i al Consell General de la Justícia, perquè ens coneguéssim i per oferir-me al seu servei. Han estat molt cordials i m'han acollit molt obertament i lleialment.

—Ha passat vuit anys com a bisbe auxiliar de Barcelona. Què destacaria d'aquesta etapa de la seva vida?

—Barcelona sempre serà la meua diòcesi d'origen. A Barcelona hi he rebut la fe, hi tinc la família, hi he crescut i m'hi he format, he esdevingut sacerdot de Jesucrist

i servidor d'aquesta Església com a preverer i com a bisbe auxiliar, i això és un bé molt gran del qual sempre en seré deutor. Valoro molt l'etapa al Poblenou, el treball amb joves d'ambient popular, el Seminari, Justícia i Pau, la Facultat de Filosofia, el Consell Presbiteral, la col·laboració amb el cardenal Jubany i el cardenal Carles... I en aquests vuit anys com a bisbe auxiliar encarregat de la demarcació episcopal del Baix Llobregat, Penedès, Anoia i Garraf he intentat donar rostre a aquesta demarcació, servint tothom, estant a prop dels capellans i diaques, aplegant els arxiprestats, unint en la comunió pel ministeri del bisbe, i aportant tot el que he sabut perquè la vida eclesial fos viva i proclamés l'Evangeli de l'amor.

—Un bisbe de ciutat en un ambient rural. És un canvi molt gran deixar Barcelona per anar cap a Urgell?

—Certament és un bon canvi i jo hi vaig amb ganes d'aprendre i deixar-me ajudar. Iestic segur que els bons capellans i les comunitats ben unides que hi ha a Urgell m'hi ajudaran molt, així com l'arquebisbe Joan Martí, que hi té ja una gran experiència. Confio que Déu sempre ajuda a realitzar les tasques que Ell encomana.

—Com enfoca la seva col·laboració amb el nou arquebisbe Dr. Joan Martí Alanis?

—L'arquebisbe Martí fa trenta anys que és a Urgell, hi ha donat tota la vida, i la gent se l'estima molt i valora la seva tasca en tots els camps i especialment en les dots de govern que el Senyor li ha concedit. Vaig a aprendre d'ell, a llaurar rere el seu solc, i amb la seva ajuda, a cooperar al màxim en tot el que podré, per poder prendre el seu relleu quan sigui oportú. Tots dos desitgem viure la comunió en el servei episcopal, donant testimoni d'unitat en la caritat.

—Urgell és un bisbat gran quant a territori però petit quant a nombre de població. Aquest fet permet una proximitat més gran entre el bisbe i les co-

munitats dels fidels?

—El bisbat abasta des de la vall de Ribes, amb Núria, fins a la Vall d'Aran i arriba fins a Balaguer: un gran triangle amb dificultats de comunicacions però molt unit. Espero recórrer-lo i conèixer-lo a poc a poc, per servir-lo millor. Bisbe i preveres i comunitats cristianes han d'enfortir els llaços de la coneixença i de la confiança mútua. I esdevenir proper amb aquella proximitat que capta els anhels i les necessitats, i les anima amb esperança.

—Considera important que els bisbes destinats a Catalunya siguin catalans; això és, que comparteixin amb els fidels una mateixa llengua i cultura?

El bisbe Vives, davant de Sant Pere del Vaticà.

—El bisbe és el testimoni de Jesucrist Ressuscitat i la imatge viva del Bon Pastor. Això és el més important. Ha de ser màximament fidel a Déu i als germans que Déu li confia. És evident que podrà servir molt més eficaçment el poble al qual Déu l'envia, si ja coneix i estima la seva llengua i la seva cultura, les institucions i la història que els ha marcats. I no crec que a Catalunya manquin sacerdots que podrien ser molt bons bisbes.

—El seu lema és *Parare vias Domini*, «preparar els camins del Senyor». Quins són els camins que està cridat a preparar en aquesta nova etapa que a partir del 29 inicia a Urgell?

—És Déu qui marca els camins i sempre és imprevisible, més gran que tot el que podem esperar. I el nostre programa pastoral ha de ser la persona viva de Jesucrist, ens ha recordat el Papa. A mi em cal conversió per escoltar la seva Paraula i fer la seva voluntat. Crec en la gràcia dels començaments que Déu va donant en els inicis de la tasca que Ell encomana. Vull col·laborar i servir tot allò que la diòcesi d'Urgell ja va tractant de dur a terme, especialment després del Concili Provincial Tarraconense del 1995.

Preveig que en aquest nou segle ha arribat una hora decisiva per testimoniar amb més claredat i coratge la nostra fe en Déu, per transmetre-la amb fidelitat i amb joia a les noves generacions, i per inventar nous camins concrets de santedat i d'amor, amb més generositat en els compromisos de cada cristià.

—La promoció de les vocacions al sacerdoci; les dificultats per fer sentir avui dia la veu de l'Evangeli; la unitat de l'Església diocesana. Quines respostes donarà com a bisbe coadjutor, i com a bisbe d'Urgell en un futur, a totes aquestes inquietuds?

—Són reptes que tenim com a Església diocesana, que jo faig meus, però és entre tots que els hem d'anar afrontant amb pau, amb esperança, sense deixar-nos abatere per les pors o les dificultats o la pròpia indignitat. Crist mateix es fa camí per a nosaltres, sosté la nostra marxa amb el seu Esperit de Vida i d'Amor. En Ell confio i m'abandono. I estic segur que anirem trobant la manera de créixer i de ser fidels a la seva voluntat.

—Hi ha cap verset o fragment de l'Escriptura que actualment l'ajudi a afrontar aquesta nova etapa a Urgell?

—Quan em van nomenar bisbe, ara ha fet vuit anys, i també sorprenentment en els dies que em van comunicar que el Sant Pare m'enviava a Urgell, llegíem a l'Ofici de lectura el llibre de Josuè (1,1ss) que m'encoratja molt: «Jo seré amb tu tota la vida, no t'abandonaré. Anima't i endavant, perquè tu portaràs aquest poble. Sigues valent i ferm, compleix sense desviar-te. Tingues sempre als llavis aquest llibre de la Llei. No tinguis por de

cap mena. El Senyor, el teu Déu, serà amb tu en tot el que faràs.»

—Què és el primer que farà a partir d'aquest 29 de juliol?

—L'endemà mateix comencen exercicis espirituals al Seminari un bon grup, quasi la meitat, dels preveres diocesans. I faré exercicis amb ells, com un més, cosa que m'anirà molt bé. Cercar la conversió i pregar junts és una dedicació prioritària del nostre ministeri. Després aniré a visitar els preveres urgellencs missioners a Bogotà i coneixeré les famílies dels nostres preveres i seminaristes que, provinents de Colòmbia, s'han lliurat amb tota la vida i l'amor a Urgell. I després aniré visitant els arxiprestats de la diòcesi. I encara espero que em quedin uns quants dies per fer vacances...

—Finalment, prosseguirà com a secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, càrrec que exerceix des del 1997?

—El càrrec de secretari continua encara uns anys més i espero servir amb fidelitat aquesta confiança que els bisbes de Catalunya van dipositar en mi.

Carme Munté

Martí-Codolar, un lloc molt s

Torre del palauet Martí-Codolar.

Per primera vegada s'ha investigat en profunditat la història de la Granja Vella. Els religiosos salesians Ramón Alberdi i Rafael Casasnovas han estat els autors de «Martí-Codolar. Una obra social de la burgesia», de publicació recent. A finals del segle XVIII la finca va passar de mans dels monjos del reial monestir de Sant Jerònim de la Vall d'Hebron a diverses famílies burgeses de Barcelona, les quals la van convertir en una elegant casa de camp. Especialment la família Martí-Codolar va aconseguir agermanar la creació artística i el treball agrícola, i va donar vida a l'actual parc zoològic de Barcelona.

Imatge d'un dels jardins neoclàssics.

Don Lluís Martí-Codolar i Gelabert pertanyia a una família de conviccions catòliques pregones. I, durant uns quants dies d'abril i maig del 1886, va experimentar una cosa semblant a la proximitat d'allò que és transcendent: va conèixer i tractar personalment sant Joan Bosco, el fundador dels salesians, i va quedar conquistat pels seus ideals i obres benèfiques. El nom de Martí-Codolar s'inscriu així en la llista de tants catòlics catalans que, si bé des d'ideologies diverses, no s'aver-gonyien de la seva religió.

Amb això, el llibre s'orienta vers la segona part, no sense abans consignar la sort que va córrer aquesta mansió «bur-

Reconstruir la història de Barcelona

Amb un pròleg de Llorenç Gomis, catedràtic emèrit de la Universitat Autònoma de Barcelona, acaba de publicar-se *Martí-Codolar. Una obra social de la burgesia*. Quan el té a les seves mans, el lector copsa aviat que l'interès per conèixer el passat històric de Barcelona continua viu en els historiadors. Més encara, llibres com aquest no surten a la llum sense un afany, i fins i tot una passió, per aquest coneixement.

A la primera part —«La burgesia de Barcelona»—, l'estudi se centra en els aspectes geogràfics i socials de l'entorn que, al llarg dels anys, ha configurat la finca Martí-Codolar. Situada als peus de la serra de Collserola i del turó de la Rovira, a l'actual Vall d'Hebron, hi van passar, en temps antics, els pagesos i els monjos, que van crear l'anomenada *Granja de Sant Jeroni*. Una mica més tard, els monjos del reial monestir de Sant Jeroni —aixecat al segle XIV a la falda del Tibidabo que mira al mar— van donar vida a una altra explotació agropecuària a la qual van donar el nom de *Granja Nova*. Alhora, van denominar *Granja Vella* la que posseïen abans. Aquests són els dos pols del terreny en què es desenvolupa la història present.

En un escenari reduït, situat, durant segles, més enllà de les muralles de Barcelona, penjat, com qui diu, dels replècs abruptes de les terres del poblet medieval de Sant Genís dels Agudells, i, en conclusió, a punt de saltar a la planura lluminosa d'Horta.

Però va començar a canviar de fesomia quan, des de finals del segle XVIII, va anar a raure a mans de la burgesia barcelonina: els Milà de la Roca, els Inglada i els Martí-Codolar el van convertir en una elegant casa de camp, que el mateix senyor Gallart —el creador del Palau de les Hores, prop del Laberint dels marquesos d'Alfarràs— la va so-

miar per a ell, tot i que no ho va aconseguir.

El llibre tracta àmpliament del prohoms barceloní Lluís Martí-Codolar i Gelabert, el qual, juntament amb la seva esposa, Maria de la Consolació Pascual i de Bofarull, va convertir la finca en seu de la seva valuosa col·lecció d'animals exòtics —base de l'actual parc zoològic de Barcelona— i en una moderna instal·lació agropecuària —una de les millors de tot Catalunya. Per a aquestes dues activitats va comptar amb l'amistat i l'assessorament d'aquell famós i inquiet antropòleg i veterinari que es va dir Francesc d'Assís Darder i Llimona. Però la forta personalitat del senyor Martí-Codolar no s'es-

gota, ni de bon tros, aquí.

Els autors del llibre tenen, sense dubte, un gran mèrit en donar a conèixer, per primera vegada, les dimensions més íntimes del senyor Martí-Codolar com a empresari i observador polític. Com a empresari, sense abandonar per res la seva casa comercial, va esdevenir promotor de l'electrificació i de la telefonia a la ciutat de Barcelona. Va tirar endavant aquesta empresa perquè va poder actuar com a gerent de la Banca Rüffer, de Londres. Com a analista polític, la seva crítica va resultar dura i amarga —sobretot quan enfoca la política madrilenya—, però sempre acaba per imposar-se el seu tarannà humanista. El senyor Martí-Codolar i Gelabert és un il·lustre exponent del regeneracionisme català.

Aquestes aportacions a la història econòmica de Catalunya constitueixen, amb seguretat, una part nova del llibre, i deixen obertes unes perspectives que els mateixos autors haurien de continuar aprofundint.

gesa», des que, el 19 de juliol del 1936, va quedar esclafat a Barcelona l'aixecament militar i es va donar pas a la revolució, impulsada per milicians i comitès antifeixistes. La *Granja Vella* va ser expropiada i convertida en seu d'una colònia de nens pròfugs de la guerra, la qual va funcionar també com a centre educatiu del consell de l'Escola Nova Unificada (CENU). El seu cap, el cenetista i llibertari Joan Puig i Elías, va residir durant un temps al palauet Martí-Codolar. Els autors del llibre pertanyen professionalment al camp de l'ensenyament i, per això, aprofiten aquest moment per sondejar en la marxa d'aquella colònia-escola que, certament, funcionava d'acord amb la filosofia pedagògica del líder Puig i Elías.

Una ajuda per a les obres educatives i socials

Tot seguit, el llibre entra en una segona part —«La obra social»—, tot explicant la situació de la família Martí-Codolar durant la immediata postguerra espanyola i analitza amb cura els motius que va tenir la ma-

Gàbies que albergaven aus exòtiques de la col·lecció privada.

Monument que ret homenatge a sant Joan Bosco.

significatiu per a Barcelona

teixa família per regalar una gran part de la *Granja Vella* als salesians, i una altra bona part de la *Granja Nova*, a les salesianes. L'objectiu dels senyors donants no va ser un altre que ajudar les obres educatives i socials que, des de la seva fundació, promouen la congregació Salesiana i l'Institut de les Filles de Maria Auxiliadora en l'esperit de sant Joan Bosco. D'aquesta manera van sorgir el Seminari Salesià Martí-Codolar i l'escola Professional Maria Auxiliadora, entitats que continuen desenvolupant en el dia d'avui múltiples activitats.

Alberdi i Casanovas es dediquen a analitzar la vida de l'estament seminari, atès que, segons declaren, estan convençuts que convé emprendre ja l'estudi d'unes institucions —els seminaris— que tant i tant van influir en la formació dels agents pastorals de l'Església i les seves obres durant els anys del nacionalcatolicisme, i encara després. Per als autors, aquells centres formatius, si bé dins del seu profund tradicionalisme, no van deixar de portar a terme la seva missió amb veritable eficàcia.

Seguint aquesta línia, en les seves diverses ramificacions, els autors es fixen en la famosa crisi que, pels volts dels anys setanta, van patir els seminaris espanyols, i concretament el de Martí-Codolar, tant en la seva vida institucional com en el seu entorn exterior; és a dir, en els terrenys de la seva

propietat. Pels barris del Carmel, la Taxonera, Sant Genís, la Vall d'Hebron i Horta es troben molts dels que, encara joves, lluiten —cadascú a la seva manera— per la «reivindicació» d'aquelles parcel·les que els salesians havien posat amb generositat a la seva disposició, perquè poguessin fer esport i, en especial, practicar el futbol. Això passava els anys immediatament posteriors a l'etapa franquista, quan les forces locals

—en els barris perifèrics de la ciutat, sobretot— s'obrien, més d'una vegada en forma tumultuosa, a l'horitzó de la jove democràcia espanyola.

L'últim capítol fa referència a la conjuntura olímpica i a les transformacions urbanístiques que va comportar per a la zona. Factors externs i interns han estructurat en l'últim decenni la realitat actual de la casa Martí-Codolar. Encara traspua la brillantor

dels jardins neoclàssics, conserva els vestigis del primer zoo barceloní, guarda el record del pas dels sants —sant Joan Bosco i altres— i viu la presència mítica d'aquella burgesia que es va esforçar per plasmar-hi l'ànima i la riquesa de Barcelona i de Catalunya.

El 1927, tot aludint a un article de Nicolau M. Rubió i Tudurí, l'erudit Carles Soldevila i Zubiburu escrivia: «El dia que ens assabentem que el Laberint de la Granja Vella (Martí-Codolar) està amenaçat de mort, cridarem amb totes les nostres forces: "Eh! atureu-vos. No sigueu bàrbars! Són les últimes i més boniques penyes d'un temps que no sabríem reconstruir."» Ens atreviríem a afirmar que aquesta advertència del savi Soldevila i l'afecte que els autors professen a la família Martí-Codolar, els membres de la qual van ser amics il·lustres i cooperadors excel·lents de sant Joan Bosco, han estat els motius principals de tot l'esforç que han realitzat.

El llibre que tenim el gust de ressenyar ofereix 500 pàgines impreses en una tipografia acurada i enriquides amb una abundant documentació escrita i gràfica. Un àlbum de sis pàgines a tot color, compostat per Joan González i Torres, corona l'estudi amb un conjunt d'il·lustracions realment bonic.

Josep Mascaró i Manasanch

P. Ramón Alberdi, coautor de «Martí-Codolar. Una obra social de la burgesia»

«A Martí-Codolar es donen tres dimensions: la monàstica, l'agrícola i la burgesa»

José Ramón Alberdi, nascut a Azkoitia (Guipúscoa) el 1929, és religiós salesià. És llicenciat en Història de l'Església per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i en Teologia pel Pontifici Ateneu Salesià de Torí. Així mateix, és doctor en Filosofia i Lletres (secció d'Història) per la Universitat de Barcelona. Es dedica en l'actualitat a la recerca històrica i a la publicació de treballs científics.

—Quan i per què el P. Rafael Casanovas i vostè van decidir escriure un llibre sobre la finca Martí-Codolar?

—Ara fa un any vam celebrar els cinquanta anys de la presència dels salesians a la finca Martí-Codolar. Per commemorar aquesta efemèride el P. Casanovas i jo vam decidir publicar un llibre sobre la història d'aquesta casa. Aquesta va ser la nostra motivació més immediata.

—Quin era l'objectiu fonamental a l'hora d'elaborar aquest estudi?

—Hem volgut fer una obra documentada, perquè tots dos havíem sentit i parlat de mil coses, però ningú no tenia una visió global i sistemàtica de la història de la finca i dels diversos protagonistes

d'aquesta casa. Només coneixíem la història dels últims cinquanta anys i el nostre propòsit era investigar què havia passat amb anterioritat. El P. Casanovas s'ha centrat especialment en la història de la família Martí-Codolar. Una novetat que aporta el llibre és que dona a conèixer la intensa vida comercial d'aquesta família burgesa de finals del segle XIX i principis del XX. Jo he redactat tota la resta.

—Com definiria aquest lloc tan significatiu de la Ciutat Comtal?

—Per a mi, encara avui hi ha restes del que va ser, en els segles XVII-XVIII, una granja de monjos jerònims que vivien en un monestir situat a la falda del Tibidabo. Aquest lloc, doncs, traspua una mística conventual monàstica. Cal dir que anteriorment va ser una masia de la fa-

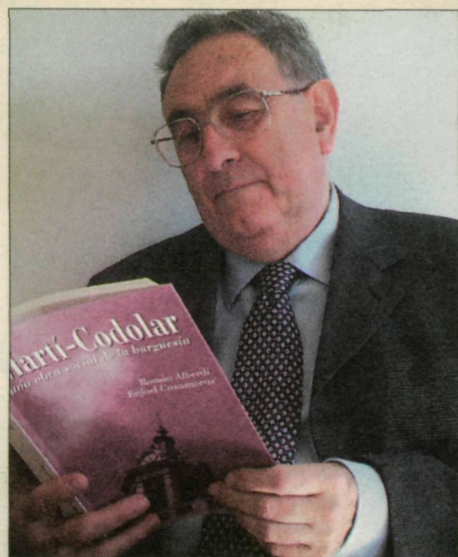
mília Gausachs. També els senyors burgesos van deixar-hi la seva empremta. Per tant, a la finca Martí-Codolar hi ha encara avui aquestes tres dimensions: la monàstica, l'agrícola i la burgesa.

—La implantació de la burgesia va ser, doncs, determinant...

—Sí, és clar. Els primers burgesos que es van establir aquí van ser la família Milà de la Roca i, posteriorment, la família Inglada. Després vindrien els Martí-Codolar. Segons la filosofia de la burgesia, la seva casa de camp havia d'estar envoltada de jardins, com custodiant-la i alhora embellint-la. Lluís Martí-Codolar i Gelabert hi va instal·lar la primera gran col·lecció d'animals exòtics de Barcelona. Va crear una sèrie de jardins, que poden definir-se com d'estil neoclàssic, al servei d'aquests animals. Hi havia girafes, gaseles, dromedaris, aus... i un elefant, anomenat *L'avi*, que es va fer molt popular.

—Un dels moments àlgids de Martí-Codolar coincideix amb l'inici de les activitats de l'obra salesiana el 1949?

—Sant Joan Bosco va visitar la finca

P. Ramón Alberdi.

el 3 de maig del 1886, convidat pels senyors Martí-Codolar. Ells van quedar entusiasmats pel carisma d'aquest sacerdot i van començar a cooperar amb les obres salesianes, sobretot amb les missions. Era una família molt cristiana. El 1946 van donar la finca als religiosos salesians perquè fessin un seminari del qual sortissin molts missioners. Al llarg de tots aquests anys, al voltant del seminari, s'ha desenvolupat tota l'obra social salesiana.

Miquel Àngel Codina

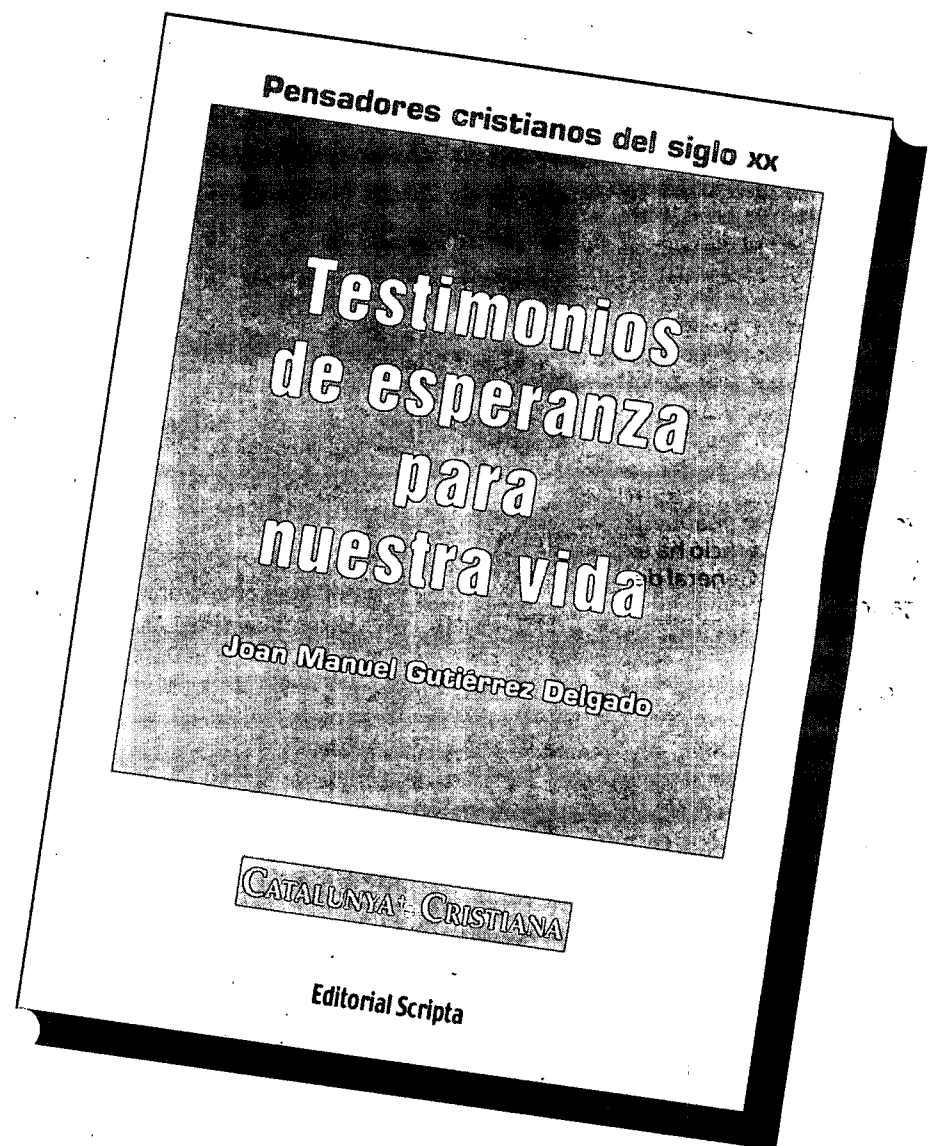
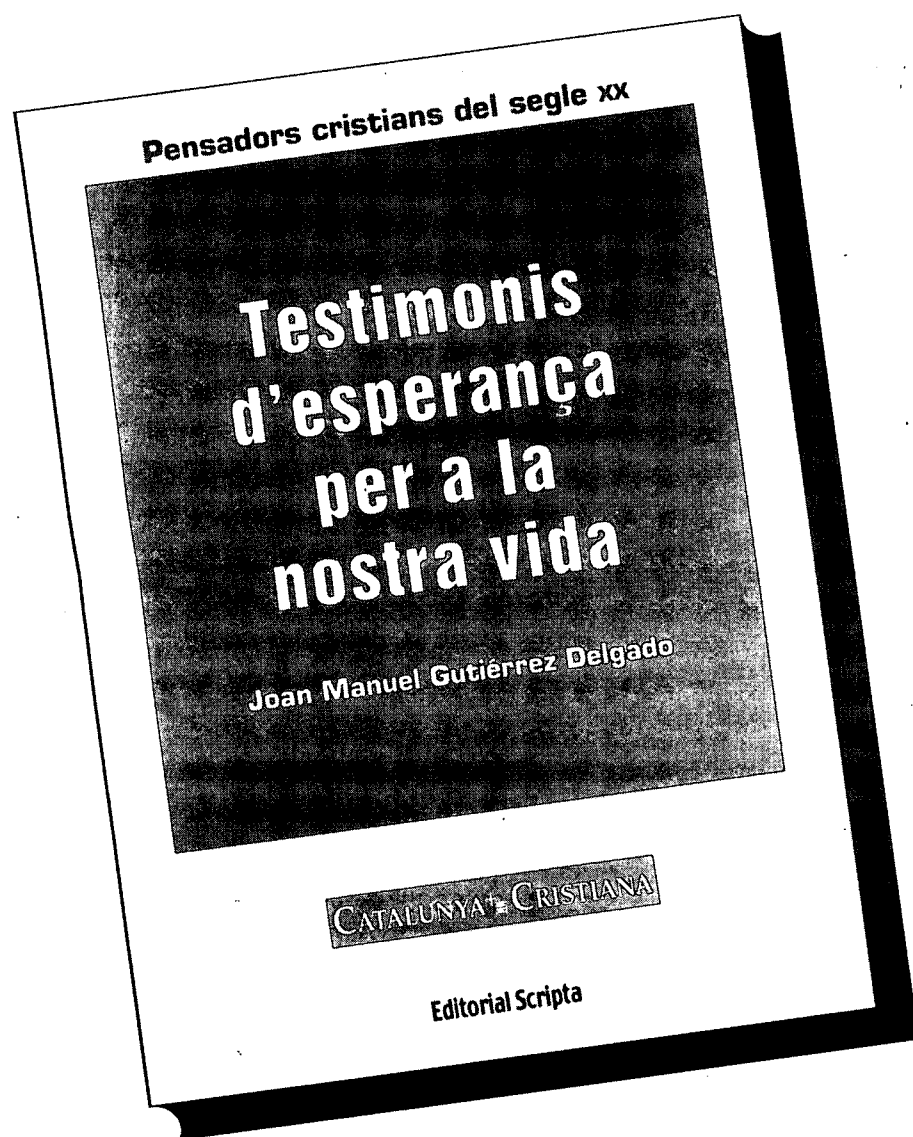
Interior d'una de les estances del palauet.

Monument als reis Ferran VII i Alfons XIII.

Si t'han agradat els «Pensadors cristians del segle XX»,

JA TENIM EL LLIBRE

El pots adquirir:

trucant al 934 092 810

o bé a les següents llibreries:

Balmes, c/ Duran i Bas, 11 - Barcelona,

Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona,

La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 5 - Barcelona,

San Pablo, Via Laietana, 38 - Barcelona.

CATALUNYA ⁺ CRISTIANA

Lleida

«Joana Jugan és per a nosaltres un mirall d'humilitat»

Després de gairebé dos mesos del compromís que van adoptar de servir amb alegria i amor les persones dels ancians, «seguint l'exemple d'humilitat i confiança que Joana Jugan ens va deixar», hem parlat amb el matrimoni Mariano Nicuesa i Maria Vilardell perquè ens expliquin el perquè, com i quan de tot plegat.

—Com definiríeu l'associació Joana Jugan?

—Per a nosaltres ha estat l'opunitat de conèixer més a fons la vida de la fundadora de les Germanetes, la beata Joana Jugan, i l'esperit de la seva obra i poder materialitzar el nostre servei als pobres i als ancians que elles tenen acollits.

—Què heu hagut de fer per arribar a aquest compromís?

—En primer lloc la voluntat de voler entrar en l'associació, per la qual cosa hem hagut de fer un any de preparació tot aprofundint en temes teològics i conèixer la vida, fets i obra de Joana Jugan. Aquesta etapa de preparació ha estat marcada pel Consell General de la Congregació.

—Quins van ser els motius que us van animar a ser els primers membres d'aquesta associació?

—No ha estat quelcom improvisat, sinó que ha estat més aviat la culminació de tot un procés de la nostra tasca de serveis setmanals a la residència, que va coincidir amb l'aprovació dels estatuts de la nova associació pel Sant Pare. Vam entendre que allò que ja fèiem voluntàriament podia tenir un altre caire amb molt més compromís.

—Quina és actualment la vostra tasca?

—Continuar amb la nostra col·laboració i treball a la residència al servei dels ancians i de la congregació, amb més intensitat i amb la voluntat de donar el nostre suport al llocs on la mare superiora consideri més necessaris.

—Què us han dit els vostres fills i la resta de la família?

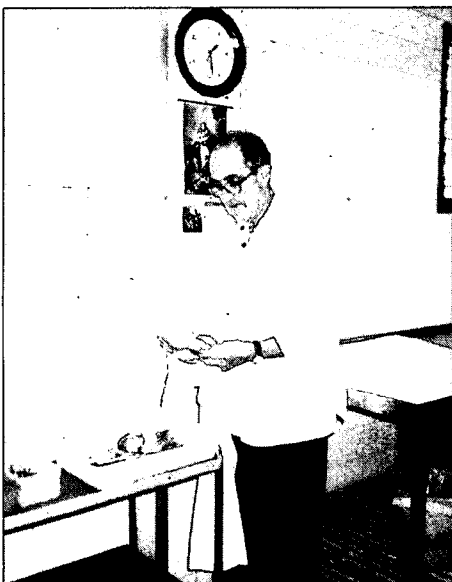
—Han estat sempre molt propers a nosaltres en tot el procés. El primer de maig, en l'eucaristia de compromís, ens van acompanyar els nostres cinc fills, néts i molts familiars, ja que van considerar que per a nosaltres era una dia molt especial. Han acceptat la nostra decisió de compromís, contents perquè han vist la gran il·lusió que representa aquest fet per a la nostra vida.

—Qui és per a vosaltres Joana Jugan?

—Un mirall d'humilitat i un camí a seguir vers Déu i els germans més pobres i necessitats.

—I els ancians de la residència Joana Jugan de Lleida?

—Els mitjans que Déu ens posa perquè puguem posar en pràctica el carisma de Joana Jugan i les Benaurances, i així apropar-nos més a Déu.

Mariano col·labora a la cuina eixugant els coberts.

Els ancians reben les atencions de Maria, que els visita a les seves habitacions.

Un matrimoni, pioner de l'associació Joana Jugan

■ Viuen l'hospitalitat amb els ancians de la residència del Pla de Gualda

LLEIDA.—Des del 1 de maig passat, un matrimoni de jubilats format pels esposos Mariano Nicuesa i Maria Vilardell, amb 45 anys de vida conjugal, amb

cinc fills i nou néts, s'han convertit en els pioners a Lleida de la nova Associació Joana Jugan, que neix sota l'aixopluc de les Germanetes dels Pobres.

L'associació pretén oferir als seglars, homes i dones a partir de 18 anys, l'opunitat de compartir l'espiritualitat de les Germanetes, de participar de la seva missió apostòlica d'hospitalitat envers els ancians pobres i de contribuir a donar a conèixer el testimoni de la seva fundadora.

Així ho van entendre la Maria i el Mariano i després d'un any de preparació, en el decurs d'una eucaristia celebrada a la capella de la residència d'ancians que les Germanetes tenen a la partida del Pla de Gualda de la ciutat de Lleida, es van comprometre públicament i davant Déu a «servir-vos amb alegria i amor en les persones dels ancians, seguint l'exemple d'humilitat i confiança que Joana Jugan ens va deixar».

La Maria i el Mariano confien que ells no seran els primers i els darrers d'aquesta nova associació, que és oberta a tots aquells que desitgin donar una més gran vitalitat a la seva fe cristiana, tot compartint amb les germanetes el compromís apostòlic de servei als ancians pobres.

«Fer feliços els pobres; tot es troba aquí.» Aquest missatge de Joana Jugan el volen viure amb intensitat aquest matrimoni lleidatà en la residència de les Germanetes. La seva superiora, la mare Maria Isabel, ha manifestat a *Catalunya Cristiana* la seva satisfacció perquè Lleida sigui seu d'aquesta nova associació: «Joana Jugan considerava l'hospitalitat com un humil servei fraterno, unint en una mateixa família germanetes, persones grans i col·laboradors laics desitjosos de servir Crist en la persona dels seus germans.»

A Lleida, almenys, ja és una realitat.

Jordi Curcó

Fotos: Nicuesa/Vilardell

Fusió d'artesania i tecnologia

A Rocafer fem campanes a l'estil tradicional, com es feien fa més de 500 anys.

A Rocafer instalem i automatitzem campanes amb les últimes tecnologies.

A Rocafer tenim equips per voltar, brendar, repicar i fer tot tipus de tocs.

Rocafer, tot en campanes.

◀ **ROCAFER**

Mestre campaner
Abel Portilla

Pg. Fabra i Puig, 39
08030 Barcelona
Tel. 93 311 72 01
Fax 93 311 75 61
info@rocafer.com
www.rocafer.com

Menorca

«La paraula s'ha de concretar en gestos perquè sigui creïble»

■ **Sebastià Taltavull, vicari general, acaba de publicar «Arrelats vora l'aigua»**

CIUTADELLA.— La fe és com l'amor, si no és cultivada i no s'expressa, es va apagant. Reomplir de sentit o recuperar-lo a través de les paraules i la vida cristiana és la pretensió d'*Arrelats vora l'aigua*, un llibre de Sebastià Taltavull Anglada, vicari general de la diòcesi de Menorca, que acaba de publicar l'editorial Claret. Una primer volum d'un petita col·lecció de tres edicions.

—Per què «vora l'aigua», alguna raó especial?

—Allà on hi ha aigua, què passa? Tot té vida! Mirau, enguany a Menorca abans de l'estiu havia plogut molt i el camp estava preciós. L'aigua no només dóna vida sinó que n'és tot un símbol. Més quan la font sempre raja aigua bona, d'aquella que entela un got o et gela les mans. Fent volta a l'illa o anant d'excursió, és un goig trobar una font. Et refresques, et refà de la fatiga... I, al voltant, tot reviu. Darrere ca

nostra hi havia un hort amb una sinya. Ara és un aparcament, primer l'asfíxia de la pols i ara l'ardor i l'olor de l'asfalt, tot rebull. Que diferent! No hi ha vida, només coses aparcades. Em demanes pel títol, *Arrelats vora l'aigua*. Aquesta «aigua» és Déu que es comunica, que entra en diàleg. Sempre m'ha impressionat que a la Bíblia hi hagi tantes preguntes. Déu demana i sempre espera resposta. Aquest intercanvi és la pregària i açò és vital. Mira què diu la Bíblia just al començament: li diu a Adam, on ets?, i a Caïn, on és el teu germà? Són preguntes clau dirigides a cadascú que ens demanen sobre la nostra situació en la vida i sobre la nostra relació amb els altres. Podem anar a la font o prescindir-ne: és la fe o la increença.

—El llibre és un diàleg personal amb Déu a través de la figura de Jesús, com

és aquest Jesús que ens presentes per escrit?

—En la vida hi ha experiències inoblidables. Els meus pares van ser els primers de dir-me que amb Jesús es podia parlar. Potser l'origen del llibre és aquest, les arrels de la fe quan troben aigua fresca es mantenen sense que te n'adonis. La fe no és obra de cadascú, és un do que Déu ens fa i se serveix de moltes mediacions per arribar a orientar la vida. I és que la fe cristiana és una forma determinada de

viure segons Jesucrist. Gràcies a ell hem sabut que Déu és amor, comunicació, diàleg, relació..., per això l'evangeli de Joan el defineix com a «Paraula». Es tracta de mantenir viu aquest diàleg i gaudir de l'acompanyament de Jesús. És ell qui ens ha atansat a la font. La trobada personal amb Jesús en un moment o altre de la vida és decisiva.

—Quan en el món actual se'n envaeix amb

una forta dosi audiovisual, la paraula escrita, i en concret la Paraula de Déu, quin paper té als inicis d'aquest nou mil·lenni?

—Crec que sempre ha tingut el mateix paper perquè no és una paraula, diguem-ne, «teòrica», és la posada per escrit d'un esdeveniment, el resultat d'una experiència personal o col·lectiva, l'expressió de la set que es té de felicitat, de sentit, de

Sebastià Taltavull és vicari general.

coherència, d'honestat, de justícia... En el fons, encara que molts no ho manifestin explícitament és la set que tenim de Déu, set de plenitud humana, d'infinit, d'arribar a ser el que realment estam cridats a ser. L'evangeli ens mostra com dur-ho a terme amb tot home i dona, descobrint què hi ha de presència alliberadora de Déu en tantes persones i esdeveniments humans de cada dia. Els cristians hem d'estar encarnats en el món per aprendre'n molt i descobrir què hi ha d'evangeli i dir a molts com Jesús: «No estàs enfora...» Crec que aquest és avui més que mai un dels reptes importants de l'Església i en açò no hi ha llenguatges especials, Jesús parlava el llenguatge de la gent. L'Església ha d'intentar fer el mateix, encarnant-se en cada moment històric i en cada procés cultural per dificultós que sembli.

—Hi ha uns objectius concrets en aquest llibre que ara presentes al gran públic?

—No sé si es tracta d'objectius, però sí que es tracta d'una necessitat de compartir allò que es viu. A mi sempre m'ha fet bé estar atent a la gent, al que passa, i he volgut aprendre molt del dia a dia, és el lloc on Déu parla constantment i on també ens diu que parlem. És un deure comunicar-ho i amb tota humilitat s'ha de fer. Parlar al gran públic no és fàcil, però

també és necessari. N'hi ha molts que esperen una paraula encoratjadora que obri camins, que creï confiança i comunicu esperança. La paraula s'ha de concretar en gestos perquè sigui creïble. Jesús ha dit: «Tot allò que faceu a un d'aquests petits que sigui, a mi m'ho feis.» Així ha deixat ben clar quines són les seves preferències: el qui té fam i set, el qui està despulat, el malalt i l'immigrant, el qui està tancat a la presó o el perseguit. El llenguatge dels fets tothom l'entén, l'escandol ve quan predicam una cosa i en feim una altra. Aquesta és la nostra feblesa i la incoherència a superar.

—Hi ha respostes a les preguntes fonamentals de sempre?

—Sobretot hi ha les preguntes que tots ens feim i que amaguen desig, inquietud, recerca, passió per conèixer i saber. Les respostes no són un eslògan per fer polít. La resposta sempre és el resultat d'un procés de confiança, la resposta no s'aprèn, senzillament es viu. També és possible descobrir la resposta en un moment puntual de la vida, com un flaix de llum que apareix. Tanmateix, quan la vida es viu amb senzillesa, és a dir, quan hi ha disponibilitat interior per deixar-se il·luminar com ho feia Maria, la Mare de Jesús, aleshores és possible llegir amb el cor, viure a fons la realitat interior d'una vida espiritual cada vegada més intensa. Açò, avui, ens fa molta falta a tots. Probablement hem de corregir ritmes estressants i vèncer temptacions d'activisme.

—A qui va dirigit, especialment, aquest primer volum?

—No pens en cap tipus de selecció. Per a mi, a tot aquell i aquella, major i jove, que vulgui entrar en diàleg amb la persona de Jesús, al qui vulgui sentir-se interpel·lat personalment i afectat interiorment: així és possible l'experiència religiosa.

Guillem Ferrer Monjo

Portada del llibre.

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

JUNTA D'ACCIÓ
CONTRA LA LEPROA

Abans Joves Amics dels Leprosos

ONG DECLARADA D'UTILITAT PÚBLICA
36 ANYS D'EXPERIÈNCIA (1965-2001)

VOLS COL·LABORAR AMB NOSALTRES?
FES-HO ARA i gaudeix d'unes Bones vacances

JAL - AMICS DELS LEPROSOS

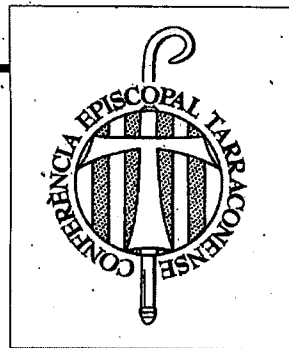
Av. Barcelona, 40 - 43881 - Cunit (Tarragona) - Tel. 977 16 16 78

O bé a:

C/c 2100 1323 70 02 00049761 de "la Caixa", agència de Cunit (Tarragona)

Catalunya

Presentació del llibre catequètic «Veniu amb mi»

■ Comunicat de la reunió n. 159 de la Conferència Episcopal Tarraconense

EL BRULL.— Els dies 11, 12 i 13 de juliol va tenir lloc la reunió núm. 159 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la casa d'espiritualitat Jesús Maria, del Brull. Mons. Xavier Salinas, encarregat de l'àmbit catequètic, va presentar als bisbes el nou llibre de la fe *Veniu amb mi*, destinat a acompanyar la segona etapa del procés d'iniciació en la vida cristiana, que va dels 9 als 11 anys.

L'eix que vertebrava aquest llibre és la presentació de Jesús, Salvador i Mestre de vida, que crida a seguir-lo com a deixebles seus en la comunitat cristiana. A aquest llibre seguirà més endavant el text *Sereu els meus testimonis*, per a nois i noies de 12 a 14 anys.

Els bisbes es van alegrar d'aquest esforç continuat per dotar de bones eines catequètiques els cristians de les diferents edats i situacions socials.

Torn de felicitacions

La reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense va estar presidida per l'arquebisbe de Tarragona i hi van assistir tots els seus membres, llevat de Mons. Jaume Traserra, que havia excusat la seva assistència.

En començar, Mons. Lluís Martínez Sistach, en nom dels bisbes, va felicitar Mons. Joan Martí Alanís, bisbe d'Urgell, per la recent concessió que la Santa Seu li ha fet del títol d'arquebisbe *ad personam*, i Mons. Joan-Enric Vives, pel seu nomenament com a bisbe coadjutor d'Urgell, amb dret a successió. Així mateix, els bisbes van felicitar el cardenal Ricard M. Carles, Mons. Joan Martí i Mons. Pere Tena, que celebren el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal, i es van congratular del complet restabliment de Mons. Joan Carrera.

Accions i programes de Càritas Catalunya

Mons. Josep M. Guix, encarregat per la CET de l'àmbit de Pastoral Social, juntament amb Mn. Josep M. Mauri, delegat episcopal de Càritas diocesana (CD) d'Urgell i president de Càritas Catalunya; Núria Gispert, delegada episcopal i directora de CD de Barcelona; Mn. Joan Raurell, delegat episcopal de CD de Vic; Mercè Paracolls, directora de CD de Vic, i Anna Domingo, secretària de Càritas Catalunya, van presentar als bisbes les accions i els programes de Càritas Catalunya, l'òrgan de l'Església catòlica per a l'acció caritativa i social.

A més dels programes, projectes i accions que cada Càritas diocesana desenvolupa, els programes que són comuns arreu de les diòcesis de Catalunya són els dedicats als sense sostre i als transeünts, a les migracions, al voluntariat i a la

seus aspectes de la seva important labor social i els van animar a seguir sent els capdavaners de l'Església en la seva opció preferencial pels pobres.

La Pastoral de Joventut i el pròxim Aplec de l'Esperit

Mons. Carles Soler Perdigo, encarregat per la CET de la Pastoral de Joventut, va presentar als bisbes Rosa Deulofeu, delegada diocesana de Barcelona, Mn. Josep M. Masdeu, delegat de Tarragona, i Mn. Josep Chisvert, delegat d'Urgell,

Els bisbes van valorar molt positivament el treball que es fa en l'àmbit juvenil.

formació, a la comunicació i a l'animació d'equips, així com el dedicat a combatre la drogoaddicció, que està a càrrec del Centre Català de Solidaritat. Altres camps d'acció on Càritas Catalunya treballa conjuntament són els de l'atenció a la

«Barcelona acollirà el mes de novembre les Jornades de Pastoral de Joventut Catalanobalears»

infància i a la gent gran, el programa de mesures penals alternatives i de justícia juvenil, el projecte per a l'optimització de la manipulació del residu tèxtil, la distribució dels excedents alimentaris de la Comunitat Econòmica Europea i la campanya del deute extern.

Els bisbes van tractar amb els representants de Càritas Catalunya els diver-

els quals van informar del projecte de Jornades de Pastoral de Joventut Catalanobalears, que se celebraran a Barcelona els dies 10 i 11 del pròxim mes de novembre. Amb el lema «Mirada nova: per a un nou impuls de la Pastoral de Joventut», aquestes jornades esperen aplegar uns 500 responsables d'aquest àmbit pastoral, amb l'objectiu d'implicar-los en la renovació del treball pastoral amb joves i adolescents, i caminar cap a unes noves bases que promoguin un nou impuls de la pastoral juvenil a les diòcesis catalanobalears.

Així mateix, els delegats van presentar als bisbes el projecte del VII Aplec de l'Esperit —la trobada interdiocesana de joves que se celebra periòdicament en la Pasqua de Pentecosta des de l'any 1982—. Amb el lema «Néixer de nou», la pròxima edició de l'aplec tindrà lloc a la Seu d'Urgell el diumenge 19 de maig del 2002.

Els bisbes van valorar molt positivament el treball que es fa en l'àmbit juvenil i van demanar als delegats que segueixin vetllant per la bona coordinació de totes les iniciatives que es duen a terme en els

moviments, les parròquies i les escoles.

Activitats del Centre d'Estudis Pastoral

Mn. Francesc Pardo, director del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes, va presentar als bisbes el conjunt d'activitats que desenvolupa el centre en ordre a promoure la reflexió, l'estudi i la formació en l'àmbit pastoral. Els bisbes van valorar aquesta informació i van tractar especialment del Departament de Sociologia aplicada a la pastoral.

El XV Encontre Internacional per la Pau

Mons. Joan Carrera va informar als bisbes de la celebració a Barcelona, els dies 2, 3 i 4 del pròxim mes de setembre, del XV Encontre Internacional per la Pau, organitzat per la Comunitat de Sant Egidi, amb la col·laboració de l'arquebisbat de Barcelona i altres institucions públiques. L'encontre tindrà com a lema «Les fronteres del diàleg. Religions i civilitzacions en el nou segle».

El programa de televisió «Signes dels Temps» i la pàgina web de la CET

Francesc Rosaura, director del programa de televisió *Signes dels Temps*, patrocinat per la CET, que s'emet per Televisió de Catalunya, va presentar als bisbes la memòria de la temporada 2000-2001. El programa, des del mes de maig, ha passat a emetre's per TV3 els diumenges al matí —abans s'emetia pel Canal 33 els dissabtes al matí— i manté una bona mitjana d'espectadors i una notable quota de pantalla, amb un augment de l'audiència. Els bisbes van tractar amb Francesc Rosaura els diferents aspectes relacionats amb l'emissió d'aquest programa i el van animar a seguir millorant-lo.

També en l'àmbit audiovisual, els bisbes van aprovar la creació d'una pàgina web de la CET a Internet.

Nomenaments

En l'apartat de nomenaments, els bisbes van donar el seu vistiplau a la renovació de Mn. Joan Lladó Vilaseca, de Solsona, com a consiliari del moviment cristià de joves Hora-3.

Així mateix, els bisbes van donar el seu vistiplau al nomenament de Joan Vidal i de Ciurana com a comissari general i de Gal·la Cortadellas i Bertran com a comissària general del moviment Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya. (C.C.)

Tortosa

Un laic dirigirà l'Observatori de l'Ebre

ROQUETES.— Durant gairebé cent anys la Companyia de Jesús ha provat a través de l'Observatori de l'Ebre que el binomi fe-ciència és compatible i complementari. Inaugurat el 8 de setembre del 1904, els equips de pares i

germans s'han dedicat a l'estudi del sol, molt especialment del magnetisme terrestre i altres camps de l'astronomia i la geofísica. Ara ha arribat el moment que per primera vegada un laic, Miquel Torta, dirigeixi l'Observatori de l'Ebre.

El nou director va néixer a Amposta fa 36 anys i és doctor en Ciències Físiques per la Universitat de Barcelona. L'any 1987 ja va començar a treballar a l'Observatori i molt especialment en magnetisme. Durant tres anys va treballar al Museu Nacional de Ciències Naturals i en altres institucions científiques internacionals. Així mateix, ha dirigit els projectes de l'Observatori de l'Ebre al l'Antàrtida.

Vuit directors l'han precedit en el càrrec: Ricard Cirera, Lluís Rodés, Ignasi Puig, Eduard Vitoria, Jaume Piujiula, Antoni Romà, José Oriol Cardús i l'últim, L. Felipe Alberca. Ells, amb el seu equip anònim, van concebre l'embrió de l'Institut Químic de Sarrià, van fundar la revista *Ibérica*, van preparar ponències per a congressos científics internacionals, redactaren articles per al naixement de l'*Enciclopedia Espasa*, etc.

El dia de la presentació del nou director de l'Observatori de l'Ebre va ser de record també per als seus successors. El president de la Fundació de l'Observatori de l'Ebre i rector de la Universitat Ramon Llull, Miquel Gassiot, va dir que el pare Alberca «ha conduït la nau de l'Observatori en temps difícils i tem-

En primera fila, Miquel Torta, primer per la dreta, i el P. Alberca, segon per l'esquerra.

porals durs». D'altra banda, el nou director del centre va assenyalar que «la responsabilitat és molta perquè el llistó està molt alt, ja que l'Observatori ha estat una punta de llança en molts àmbits de la recerca científica».

Ara, tots els càrrecs del consell de direcció, que eren membres de la Companyia de Jesús, han passat en mans dels diferents caps de secció de l'Observatori, encara que s'hi mantindrà una representant. Finalment, Miquel Gassiot va dir que el fet de canviar la

direcció «no implica una renúncia a la qüestió ideològica, sinó una adaptació als nous temps i a les noves circumstàncies».

L'Observatori funciona acadèmicament com un Institut Universitari de la Ramon Llull i per tant és d'inspiració cristiana. Cal destacar que ara es dona la coincidència que la mateixa representant de la Companyia de Jesús ho és també a la Universitat i a l'Observatori. És la Dra. Josepina Castellví.

J. Blanc i Bahima

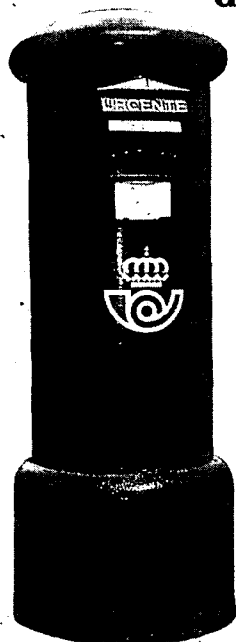
BARCELONA

Els carmelites marxen del Carmel

BARCELONA.— La manca de personal i l'escassetat de vocacions obliguen la comunitat de carmelites a abandonar l'atenció de la parròquia barcelonina de la Mare de Déu del Mont Carmel (Santuari, 116) després de 38 anys de permanència continuada. Així ho explica el rector, P. Andrés M. Guim, en el full parroquial dels mesos de juliol i agost: «És molt penós per a nosaltres, els que ara constituïm aquesta comunitat carmelitana i formem l'equip sacerdotal que atenem la parròquia Mare de Déu del Mont Carmel, haver de comunicar-vos que marxem definitivament del barri i de la parròquia. (...) Gràcies per haver-nos acollit i ajudat en la nostra responsabilitat de presidir i conduir aquesta demarcació parroquial. (...) I gràcies, sobretot, pel vostre afecte i disponibilitat com a feligresos amb qui hem intentat formar una gran família carmelitana, fent-vos partícips de la nostra espiritualitat carmelitana.» (C.C.)

BUZÓN DE RESPUESTAS

La religión católica en forma de Consultorio

IGNACIO SEGARRA BAÑERES

PVP 1.800.Ptes.
336 pàgines

Respostes molt adients a les preguntes corrents sobre la fe catòlica!

- 445 consultes, ordenades segons el *Catecisme de l'Església catòlica*.
- Un índex de matèries facilita la localització de cada qüestió.

DEMANEU-LO A LA VOSTRA LLIBRERIA

Editorial ESIN, S.A.

Casp, 79

Tel. 932 449 550 - Fax 932 656 895

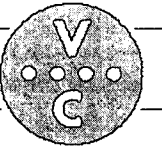
106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
-----------------	--

104.4 FM	Solsonès BISBAT DE SOLSONA
-----------------	----------------------------

105.0 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM	Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL

Vida Creixent

El consiliari diu...

De cara a l'estiu ben viscut

L'estiu per als que som grans ens porta uns mitjans saludables. Per exemple, aquest altre dia em deia una persona que ja ha fet els 80 anys que anava a acompanyar un amic seu que anava amb cadira de rodes i gairebé no parlava. Tenia el cap clar. De tant en tant, feien una pregària, ja que era refractari davant de la situació a la vida cristiana. Hauríem de saber fer aquestes cosetes petites de saber fer de Cirineu amb tantes persones que es troben soles.

Una altra coseta: a casa i entre la família cal saber més escoltar que parlar molt. Estar atent a allò que fa falta, si es pot ajudar, i sempre «estar a punt», com un bon escolta.

Jo, quan veig una persona amb la cara seriosa, penso que li'n passa alguna. Li pregunto per què fa aquella cara, què li passa, i tot d'una comença a

somriure. Hauríem de somriure per poder donar a tots els qui ens envolten pau, serenor i bon temperament. I quan arriba el capvespre, examinar-nos i veure quantes persones hem alegrat i hem ajudat a estar contents.

L'estiu també és una època per descansar i recuperar forces. Els que anem posant anys a la vida hem de mirar de no malgastar-la i procurar créixer amb generositat i estimació.

No hem de deixar de pregar. Les vacances són un temps apte per poder dedicar més temps a la pregària. Si viatgem, contemplar la natura ens pot apropar a Déu, car en la contemplació de l'obra de Déu, descobrirem les seves meravelles.

Hauríem d'esforçar-nos a mirar tothom amb amor. Si estimem de veritat i ajudem els que tenim al costat, sempre ens recordaran.

Som capaços durant l'estiu de fer aquestes cosetes? Provem-ho. D'aquesta manera serem complidors de fer amics, car com sabem l'amistat és una de les característiques de Vida Creixent.

La nostra espiritualitat s'anirà cultivant. Serem cada vegada més amics del Senyor i la nostra pregària anirà creixent.

I serem apòstols. I és que tot cristià creient és fidel a la voluntat de Déu, està disponible a estendre i a servir el Regne i se sent solidari amb els altres, especialment amb els més necessitats. Perquè seguir Jesús comporta aquest doble objectiu: a) estar amb Ell, i b) ser enviat a evangelitzar i donar testimoni en la pròpia vida.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Vida Creixent del bisbat d'Urgell ha celebrat l'Any Internacional del Voluntariat

Hi ha la convicció, compartida per tots o almenys molt generalitzada, que la participació en actes de voluntariat constitueix una tasca ineludible per a la gent de Vida Creixent. La justificació és ben senzilla: La gent gran podem no disposar de diners ni de recursos d'altra mena, però, gairebé tots, podem disposar de temps i el temps és un gran capital que tenim l'obligació de compartir i que no podem guardar avariciosament per a nosaltres sols ni tampoc no podem malgastar de qualsevol manera. Malgrat tot, en la pràctica les coses no són tan simples i

És notable l'acció dels voluntaris a la Llar de Santa Anna del castell del Remei, on cada final de curs se celebra una eucaristia commemorativa.

tasca que aquells bons religiosos porten a terme. Les instal·lacions són àmplies, dignes i adequades, i l'atenció, molt personalitzada i humana.

Però una de les notes més sorprenents és el nombre de voluntaris, uns vuitcents, procedents de gairebé tots els pobles de la comarca, que col·laboren desinteressadament en diverses funcions per tirar endavant la institució, d'acord amb un calendari i uns horaris prèviament establerts. Uns d'aquests voluntaris ens acompanyaren en la visita a l'establiment.

De tornada, quan els autocars seguien les contínues giragonses de la carretera C-14 que ens portava a casa, més d'un dels viatgers ens sentíem fortament interpel·lats pel valuós i exemplar testimoniatge que malalts, religiosos i voluntaris ens havien ofert aquella tarda.

Vida Creixent del bisbat d'Urgell

«El temps és un gran capital que tenim l'obligació de compartir i que no podem guardar»

sovint, per les raons que siguin, la gent gran som reticents a col·laborar amb accions de voluntariat.

L'Any Internacional del Voluntariat podia constituir una ocasió adequada per animar la nostra gent i fer-la decidir a dedicar, amb total gratuïtat, una part del temps del nostre lleure als que més ho necessiten. I va semblar que la millor manera de fer-ho era donar a tothom

l'ocasió de presenciar personalment el testimoniatge que donen els centenars de voluntaris de la comarca de l'Urgell que ajuden els Germans Franciscans de la Creu Blanca en l'atenció de malalts mentals i discapacitats profunds a la Llar de Santa Anna del castell del Remei.

Per això, aquest viatge al castell del Remei va ser diferent dels que acostumem a fer. Ens hi aplegarem vora d'un centenar de persones que un autocar va recollir a la Seu d'Urgell mentre un altre autocar feia el mateix per terres andorranes, sortint d'Escaldes i passant per Andorra la Vella i Sant Julià de Lòria.

A Ponts hi va haver una trobada conjunta que es va aprofitar per esmorzar, i

a la magnífica església gòtica d'Agramunt ens vam reunir tots amb la gent de la població en una celebració eucarística concelebrada pels consiliaris i pel rector de la parròquia i intensament participada per tothom.

Un dinar de germanor ens va aplegar novament a tots al castell del Remei i després vam fer cap a la Llar Santa Anna dels Germans Franciscans de la Creu Blanca. La primera impressió que a molts causà la visita i el contacte personal amb els nostres germans discapacitats aviat va ser superada per l'admiració de la

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimón o en Pau al
972 645 262

Noticiari

Bisbat de Barcelona. Vida Creixent prepara la XVIII Assemblea diocesana de Barcelona per al 20 d'octubre (dissabte) i enguany serà, si a Déu plau, a la població de Granollers. Per a inscripcions i més informació cal acudir a partir del setembre a secretaria: c/ Riva-deneyra, 6, 6a, de dilluns a divendres, de 17.00 a 19.00 h.

Bisbat de Vic. Els grups de Manlleu preparen per al diumenge 19 d'agost el cinquè aniversari de Vida Creixent. Com cada any ho fan compartint l'eucaristia i el dinar a la residència Aura de la població.

Consumidors i usuaris podem estar tranquils

■ La Unió de Consumidors de Catalunya-UCE vetlla pels nostres drets

La UCC-UCE es defineix com una associació privada sense ànim de lucre que, finançada per les quotes dels associats, protegeix els drets dels consumidors i dels usuaris. A més d'oferir els seus serveis a totes les persones que s'hi associïn, qualsevol ciutadà pot fer les consultes que desitgi, previ pagament de la tarifa establerta.

Les activitats que duu a terme l'associació són principalment tres: ofereixen qualsevol tipus d'assessorament jurídic, fan estudis i investigacions per descobrir situacions i activitats que violin els drets dels consumidors, i informen sobre temes de consum a tothom qui ho sol·liciti, i participen també en conferències i cursos. José Miguel Sanz, secretari general de la Unió de Consumidors de Catalunya-UCE, defineix l'associació com a «jove, per l'edat dels treballadors, progressista i de tarannà atrevit i agosarat». Aquest darrer qualificatiu l'atribueix al fet que, per exemple, en una campanya per evitar la venda de tabac a preus més elevats dels

amb algun detall. Un altre èxit el van tenir quan van adonar-se que les targetes de telèfon de Telefònica arrodonien a la baixa al final de la trucada, cosa que feia perdre diners als usuaris. Més recentment han fet campanyes perquè l'Ajuntament es responsabilitzi d'indemnitzar les persones víctimes de robatoris d'objectes personals comesos als aparcaments municipals, i perquè Transports Metropolitans de Barcelona compensi d'alguna manera els posseïdors d'un tiquet mensual quan el metro faci vaga.

Dificultats

L'associació no té gaires voluntaris ni un gran nombre de socis. Segons el secretari general el fet de no tenir gaires voluntaris és perquè «com que tractem temes tan tècnics som una associació poc agrada. A més mai no hem fet cap campanya per aconseguir-ne». Pel que fa al nombre d'associats comenta: «A Espanya hi ha pocs socis de les associacions de consumidors perquè hi ha una tendència a la queixa i no a la reclamació. Estem per sota del nombre de socis d'altres entitats europees d'aquest tipus. Un exemple d'això és el cas d'una dona alemanya que va venir a viure aquí: el primer que va fer va ser afiliar-se a un sindicat, apuntar-se a una associació de veïns i fer-se sòcia de la Unió de Consumidors de Catalunya-UCE.»

No obstant això, sovint tenen la col·la-

La compensació dels usuaris del metro quan aquest fa vaga és una de les campanyes de la UCC-UCE.

boració d'advocats joves, que els ajuden en les qüestions jurídiques, sobretot quan l'associació actua de manera passiva, és a dir quan l'usuari no intervé directament sinó que es fa una recerca amb caràcter preventiu. A més, la UCC-UCE comparteix despatxos amb Consum Rebel, una associació de consumidors adreçada únicament als joves. En col·laboració amb aquesta entitat, han promogut campanyes com la del dret d'admissió, que sorgí arran de la prohibició de l'entrada a un local d'un discapacitat físic.

Futur

La Unió de Consumidors de Catalunya-UCE té previst analitzar l'any que ve si realment té futur una associació de consumidors en una societat com la nostra. Han vist que el que més prolifera actualment són les associacions de veïns, que també s'ocupen de problemes de consum però en un àmbit més comunitari. És per això que el desig de la UCC-UCE és coordinar les seves actuacions no només amb les associacions veïnals sinó

també amb la resta d'entitats que protegeixen els drets del consumidor i de l'usuari a l'Estat espanyol.

Malgrat tot, José Miguel Sanz fa una crida a la societat en general perquè s'associï a la Unió de Consumidors de Catalunya-UCE. Segons ell, «pràcticament cada dia patim algun tipus de violació dels nostres drets com a consumidors o usuaris i sovint, estem tan acostumats que això passi que ens resignem o només ens queixem i no portem fins al final una reclamació que pot ajudar que futurs usuaris i consumidors no tinguin els mateixos problemes.»

Sara Antoja Xirau

«La Unió de Consumidors-UCE preveu coordinar les entitats que protegeixen els drets del consumidor a l'Estat espanyol»

establerts van revelar que el que tenia les tarifes més altes era l'establiment de tabac de dins del Parlament de Catalunya.

Però també han descobert moltes injustícies, algunes de les quals de gran importància social. José Miguel Sanz recorda amb satisfacció quan, durant els Jocs Olímpics de Barcelona, van aconseguir que les persones que havien pagat per una entrada i que finalment es van quedar sense no només se'ls en retornés l'import sinó que a més se'ls obsequiés

**UNIO DE CONSUMIDORS
DE CATALUNYA-UCE**
CASANOVA, 48 ÀT. 2A
08011 BARCELONA
TEL. 934 546 776
FAX 934 545 278

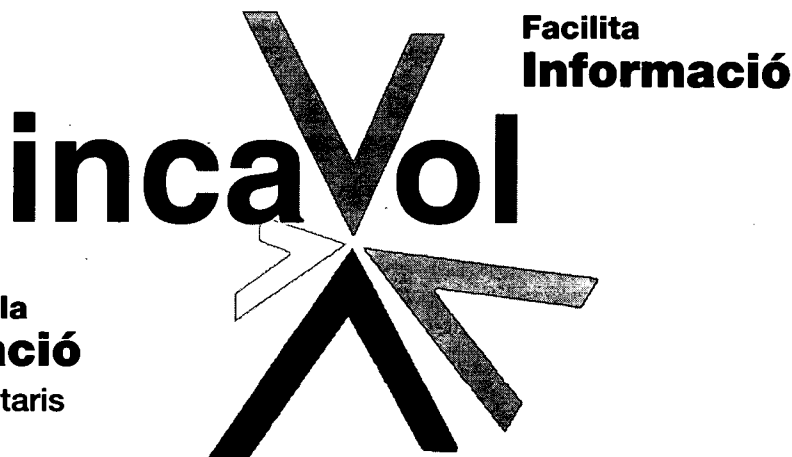

2001

ANY INTERNACIONAL
DEL VOLUNTARIAT

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Primera televisió catòlica per a Madrid

■ TMT inicia les seves emissions al setembre

MADRID.— Cultura, informació i entreteniment són els pilars fonamentals de la programació de TMT, el nou canal de televisió que començarà les seves emissions al setembre. TMT és un canal de televisió amb una clara vocació generalista, cristiana i de servei a tots els madrilenys.

Neix amb una vocació cristiana i de servei públic que plasmarà en la línia editorial de cadascun dels programes, però sense convertir-se en la veu de cap organisme ni institució. Magazins, tertúlies, informatius, pel·lícules, concursos... són alguns dels formats que estaran presents a la graella de TMT, per garantir així una programació variada i completa adequada als gustos de tota la família. L'arquebisbat de Madrid (70%) i un grup d'empresaris privats (30%) són els responsables del llançament d'aquest ambiciós projecte.

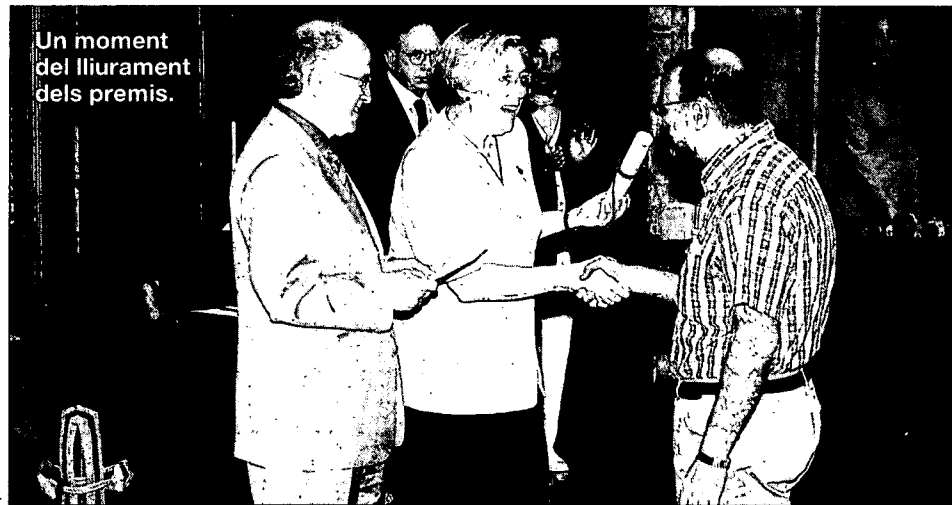
TMT aposta de forma decidida per satisfer les necessitats d'un públic que busca una programació diferent. Infor-

mar, formar, orientar i entretenir són els objectius d'aquesta nova televisió, des d'una concepció global de la fe que afecta tots els àmbits de l'existència humana. Els continguts del canal van dirigits al públic familiar.

La formació és un dels punts fonamentals de TMT sobre el qual es basa tota l'emissió del canal. Els pilars de la programació, informació, entreteniment i cultura, estaran sempre dins d'un marc en el que prevaldrà la intenció de mostrar una nova manera de comunicar. El contingut dels seus programes posarà especial atenció en la veracitat i objectivitat de les seves informacions a partir de la rigorosa comprovació de totes les dades i fonts informatives. Dins la línia editorial estarà molt present el respecte a la integritat de les persones, els drets a la intimitat i a la pròpia imatge.

A més del seu esperit catòlic i del rigor de les informacions, TMT vol distingir-se dins del conjunt de les televisions per la qualitat dels seus socis i professionals en tots els nivells: financer, laboral i publicitari. César Franco, bisbe auxiliar de Madrid i delegat diocesà de Mitjans de Comunicació, ha dit que «el que volem a través de la finestra prodigiosa que és la televisió és ensenyar què és ser cristià, com es viu en cristià, com es veu l'amor, la família, la sexualitat... i tot això no subliminalment, perquè ens haguem d'acomplexar del que significa ser cristià, sinó donant la imatge total i plena de la persona que ha estat redimida per Crist». (C.C.)

Un moment del lliurament dels premis.

Premis Josep M. Piñol contra l'atur

BARCELONA.— La Fundació Acció Solidària contra l'atur, que té com a objectiu ajudar les persones que es troben a l'atur i que tenen més dificultats per trobar feina, va entregar els guardons corresponents al IV Premi Josep M. Piñol, a la millor iniciativa de lluita contra l'atur. Aquests premis es van entregar en l'acte institucional que en commemoració dels vint anys d'Acció Solidària contra l'Atur es va celebrar al Saló de Cent del l'Ajuntament de Barcelona. Va ser presidit per la tinent d'alcalde i presidenta de la comissió de Benestar Núria Carrera. L'acte es va iniciar amb la intervenció del president del patronat de la fundació, P. Cassià M. Just. Per commemorar aquest aniversari, la Fundació Acció Solidària contra l'Atur va reviu la taula rodona que va motivar la creació de l'entitat ara fa vint anys i que va ser presentada pel sacerdot i periodista Josep Bigordà, vocal de la fundació. Es va comptar amb la intervenció de Pilar Bujeda, assistenta social; Francesc Castellana, president de la Fundació Utopia-Joan N. García-Nieto; Josep M. Gasch, advocat laboralista, i Ramon Puiggrós, sindicalista. Després de les seves intervencions, en les quals es va exposar l'ahir, el present i el futur de la Fundació, es va procedir a l'entrega de premis.

El primer premi, dotat amb dos milions de pessetes, va ser per al projecte de l'entitat Els Tres Turons «Et traïem un pes de sobre». Consisteix en un servei de domiciliació de les compres dels mercats municipals del Carmel i Horta, realitzats per persones amb dificultats greus de salut mental. El segon premi, dotat amb un milió de pessetes, va ser per a l'Associació Esclat amb el projecte «Esclatec». L'objectiu és aconseguir la plena integració laboral i social de persones amb paràlisi cerebral i trastorns similars amb grans dificultats d'inserció al món laboral. Entre d'altres activitats hi ha la d'oferir la tecnologia i el muntatge final per a una nova cadira de rodes electrònica, així com un nou vehicle de remolc automatitzat i autoguiat per a magatzems. El tercer premi, de 500.000 pessetes, va ser per a la Fundació Futur, amb el projecte «Taller d'hostaleria: cafè just». Tot, amb l'objectiu d'acollir persones en situació d'exclusió i ajudar-les en el seu procés d'inserció social i laboral, formar-les en el sector de l'hostaleria i facilitar-los un lloc de treball.

En la convocatòria del premi es van presentar 16 projectes, tots molt valuosos i dignes de reconeixement i que van fer difícil la selecció per part del jurat. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Avis!

Hola, amics!

El dia 26 de juliol se celebra la festivitat de sant Joaquim i santa Anna, pares de la Mare de Déu, considerat com el dia dels avis i d'això volia parlar ja que entre ells i els néts hi ha una relació molt especial. Es combinen perfectament l'experiència dels grans amb la innocència i transparència dels petits. Els primers se senten nens compartint els seus jocs i il·lusions i els néts veuen els seus avis com personatges que poden facilitar-los tots els seus desitjos i ganes d'afecte, i viuen meravellats escoltant les seves historietes. Quina imatge tan tendra la d'un nen que aprèn a resar sobre la falda del seu avi o escoltant un conte magnífic! Fa anys vaig comentar que els nostres avis ens estimaven ja abans de néixer, perquè érem una prolongació d'ells mateixos. Passat ja força temps ho ratifico en primera persona: els avis estimem els néts abans de néixer, per ells ens sentim forts i alegres, i us dic sincerament que complerts molts dels meus desitjos, la meua il·lusió és tenir cura dels meus néts presents i esperar amb ànsia poder fer-ho amb els que falten per arribar. Que Déu em doni el temps necessari!

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

cultura

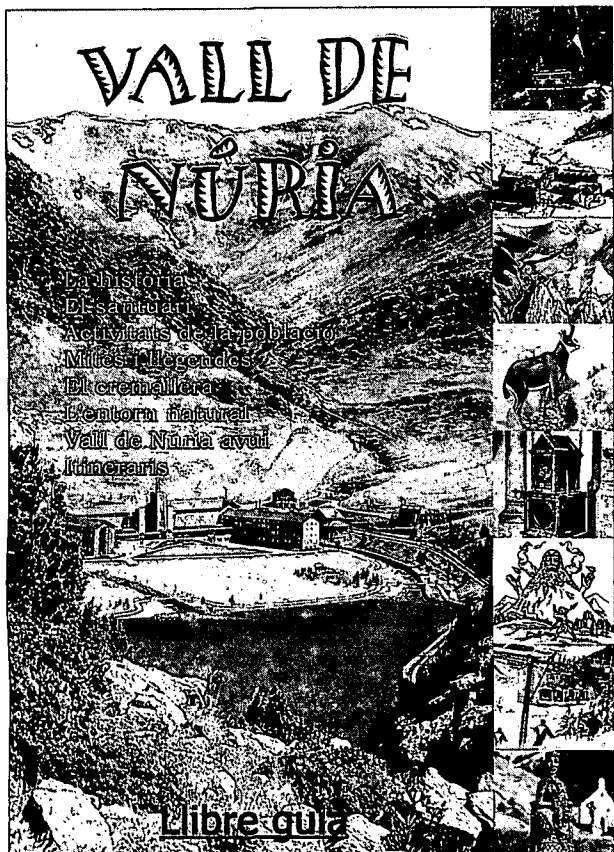
Nova guia de la vall de Núria

■ Adopció voluntària d'un sistema de gestió mediambiental

VALL DE NÚRIA.— Una nova guia sobre la vall de Núria ha permès per primera vegada abordar en un sol volum qüestions tan diverses com la història de la vall i del santuari, les activitats tradicionals de la població, el ric llegat de mites i llegendes de la zona, la història del cremallera, l'esplèndid entorn natural, el que ofereix Vall de Núria avui dia i vuit senzills itineraris recomanats.

La vall de Núria és, sens dubte, un dels indrets naturals més singulars del nostre país i al mateix temps constitueix un referent històric, religiós i cultural. L'arribada del cremallera, l'any 1931, va significar l'impuls definitiu al desenvolupament de la vall, amb la potenciació del turisme durant tot l'any, que es va consolidar com la principal font de riquesa per a molts habitants d'aquesta zona. El creixement del nombre de visitants i l'evolució dels serveis s'han produït de manera respectuosa envers l'entorn, que és el principal patrimoni de la vall. Cal destacar, a tall d'exemple, que durant l'any 2000 la vall de Núria va rebre més de 246.000 visitants.

Aquest respecte envers l'entorn s'ha posat ara més que mai de manifest després que la vall de Núria hagi adoptat voluntàriament un sistema de gestió mediambiental basat en la norma internacional ISO 14001. El procés de certificació va començar el novembre del 1999 i el mes de maig del 2001 es va aconseguir la certificació. D'aquesta manera, Vall de Núria és el primer centre integrat de serveis, el primer ferrocarril

Portada del llibre guia «Vall de Núria».

cremallera i la primera estació de muntanya d'Europa que ha obtingut l'ISO 14001. L'adopció d'aquesta norma permet incloure en la gestió general tots aquells aspectes de l'activitat que poden comportar efectes sobre el medi. El sistema de gestió està subjecte a auditories periòdiques que possibiliten mostrar amb trans-

parència i objectivitat el compliment dels compromisos i principis d'acció.

La vall de Núria està envoltada d'un conjunt impressionant de cims de gairebé 3.000 metres d'altitud. Només s'hi pot accedir amb l'únic tren cremallera que hi ha a tot l'estat després d'un trajecte de dotze quilòmetres i mig que travessa un paisatge espectacular. Un cop a Núria, es pot visitar el santuari, un dels indrets de culte més antics del país, i contemplar el llegat d'una imatge de la Mare de Déu venerada des de fa més d'un mil·lenni. A més, enguany és la commemoració dels 1.300 anys de l'arribada de sant Gil a Núria, segons la tradició.

Així, la llegenda diu que sant Gil, malgrat ser oriünd d'Atenes, va arribar a Núria amb l'objectiu d'assolir la pau i la tranquil·litat de l'ermità. Sant Gil passava els dies entregat a l'oració i a la fabricació de les seves pròpies icones, entre elles la imatge de la Mare de Déu de Núria. L'estada, però, només va durar quatre anys. Qui sap si perseguit pels arrians, sant Gil va haver de fugir. Abans, però, va amagar

bé el seu petit tresor: la imatge de la Mare de Déu, la creu, la campana i l'olla.

L'any 1072 un àngel es va aparèixer a Amadeu, sembla que era natural de Damasc, i li va demanar que anés fins a Núria i hi edificés una capella en honor de la Mare de Déu. També li va indicar que en aquell indret hi havia amagats els valuosos objectes de sant Gil. En arribar-hi, Amadeu va construir, amb l'ajuda dels pastors locals, un modest temple i un petit aixopluc per als seus feligresos, però no va aconseguir trobar l'herència del seu predecessor i va encarregar a la gent del país que la continués buscant quan ell ja no hi fos.

Havien passat set anys des de l'arribada d'Amadeu i, un bon dia, diu la llegenda que un toro fogós de pèl vermell va començar a colpejar una paret de pedra. Els pastors que es trobaven a la vall en aquell moment es van dirigir cap on era l'animal i, amb l'ajuda de les seves eines, van foradar la roca. Darrere del mur de pedra, van aparèixer una imatge de la Mare de Déu, una creu, una campana i una olla de coure. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El cacau

A part de descobrir les Amèriques, a Cristòfor Colom també li hem d'agrair que ens portés el cacau. Aquesta mena de pols màgica s'obté de les llavors d'un arbre originari d'Amèrica, que pot arribar fins a 10 metres d'alçada en estat salvatge. Amb tot, els cultivadors no els deixen passar dels set o vuit metres, per facilitar-ne la recol·lecció.

Els fruits són com petits melons i a dins s'hi troben de 5 a 10 llavors, amb forma de fava i una polpa molt suau. Mitjançant un procediment industrial, les llavors es torren, es trituren i donen lloc al cacau. També hem de donar les gràcies a Hernán Cortés, ja que en la conquesta de Mèxic va estendre aquest producte. El cacau és un aliment molt nutritiu, però pot restringir si es pren en grans quantitats.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

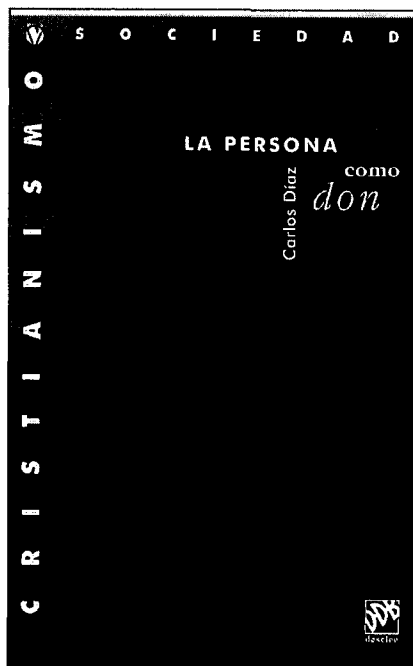
FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Adalbert

Segellat a Alemanya l'any 1997 en commemoració del mil·lenari de la mort de sant Adalbert. D'un valor de 100 pfg, aquest segell forma part d'una emissió feta conjuntament entre Polònia, Hongria i la República Txeca. Adalbert descendia d'una família noble resident a Bohèmia. Va néixer cap al 950 i fou batejat amb el nom de Vojtech. Cap als 15 anys, entra a l'escola de la catedral de Magdeburg i rep sota la vigilància de l'arquebisbe Adalbert formació filosòfica i teològica. L'arquebisbe el confirma i li dona el nom d'Adalbert. El 982 fou nomenat bisbe de Praga, va ser consagrat per l'arquebisbe Willegis de Mayence. Enfrontat amb la noblesa i el poble a fi d'arrencar-los de la bruixeria i de la poligàmia, marxà a Roma. Aquí fa vida reclosa, però el papa Joan XV li demana que torni a Praga, i l'any 992 funda l'abadia de Brevnov i es consagra definitivament a l'evangelització dels magiars. Adalbert fou assassinat (997) en un bosc a prop de Fischhausen (Prússia) per un sacerdot pagà prussià. Les seves despulles foren traslladades pels polonesos a la catedral de Gniezno (Polònia). La seva festa se celebra el 23 d'abril, sobretot a Polònia i a Bohèmia.

Carlos Díaz,
*La persona
como don.*
Editorial
Desclée de
Brouwer,
Col·lecció
Cristianismo y
Sociedad,
Bilbao 2001,
280 pàg.

LLIBRES

La vocació sacerdotal

Guía de curas con encanto és la història d'un viatge que l'autor va fer el 1995 per terres de Xile, Argentina, Brasil, Veneçuela i Cuba a la recerca del misteri de la vocació sacerdotal. Olaizola és fonamentalment un novel·lista, amb un peculiar sentit de l'humor, cosa que li permet abordar qüestions de tanta transcendència amb la soltesa i lleugeresa d'un relat d'humor... i d'amor. Per les pàgines d'aquest llibre desfilen personatges de les condicions més diverses, amb un denominador comú: tots són molt literaris i podrien protagonitzar una novel·la. El resultat és alguna cosa més que un llibre de viatges. És un viatge profund i divertit pels racons de l'ànima humana que no es conforma amb la felicitat que li brinda la realitat visible. (C.C.)

**José Luis
Olaizola,** *Guía
de curas con
encanto.*
Editorial
Palabra,
Col·lecció
Libros mc,
Madrid 2000,
326 pàg.

Pensament personalista

Carlos Díaz, professor, escriptor i conferenciant reflexiona a *La persona como don* sobre el personalisme. La història del personalisme coincideix pràcticament amb la del pensament humà recollit en la història de la filosofia. En aquesta obra es té en compte amb brevetat i esperit de síntesi l'arrel cristiana; sotmet a crítica sumària el cartesianisme i el nihilisme; explora amb certa originalitat les dimensions relacionals i axiològiques del personalisme, i d'aquesta manera contribueix a mostrar la riquesa i l'amplitud d'allò personal. Finalment, ho posa en connexió amb el discurs teològic, en la mesura en què la persona s'obre a allò que la funda. L'autor sistematitza i articula un pensament personalista i comunitari obert a la transcendència. (C.C.)

**EL DIOS
UNO Y TRINO**
Una teología de la Trinidad
Gisbert Greshake

**Gisbert
Greshake,** *El
Dios uno y
trino. Una
teología de la
Trinidad.*
Editorial
Herder,
Barcelona
2001, 710 pàg.

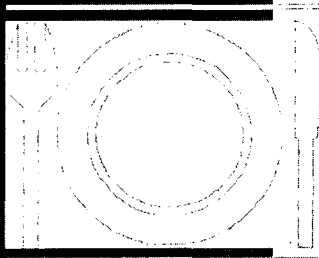
Teologia de la Trinitat

La confessió del Déu u i tri es troba al centre de la fe cristiana. El cristià és batejat en el seu nom i són innumerable les pregàries que es dirigeixen a Ell. No obstant això, crida l'atenció el fet que, als nostres temps, en la teologia i en la consciència de la fe, la Trinitat sembla ser una espècie de relíquia sagrada però relegada, tan allunyada dels plantejaments teològics actuals com de la vida real i els seus problemes. Davant d'aquest escenari, l'autor mostra que la fe cristiana només pot ser compresa total o parcialment si s'entén Déu no com una unitat monàrquica, sinó com a *Communio*, és a dir, com a comunitat de tres persones la unitat de la qual és l'amor recíproc. Tal com exposa l'autor, la fe en el Déu u i tri obre perspectives noves i sorprenents. (C.C.)

Compota de meló

INGREDIENTS:

1 meló
1 got d'aigua
la pell d'una llimona
una mica de canyella
un grapat de panses
de Corint

PREPARACIÓ:

Avui us ensenyaré a fer una compota de meló boníssima i molt fàcil de preparar. Primer de tot, peleu un meló grosset, traieu-li la grana i després tal·leu-lo a trossets. Poseu-lo en una cassola que no sigui d'alumini i afegiu-hi un got d'aigua. En acabat, afegiu-hi la pell d'una llimona, una mica de canyella (no gaire) i deixeu-ho bullir a poc a poc sense deixar de remenar amb un cullerot de fusta fins que quedi com una crema.

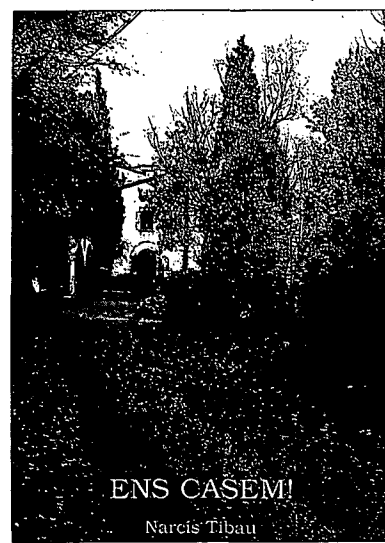
Tot seguit, afegiu-hi un bon grapat de panses de Corint, prèviament remullades en rom i ben escorregudes. Un cop ja està tot enllestí, poseu-ho en copes ben altes i a la nevera perquè es refredi. I el plat ja és a punt per servir a taula. I és que un bon meló endolcit sempre ve de gust, ara que fa tanta calor.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Sobre el matrimoni i la família

En l'avinentsa de la proclamació de l'any 1994 com a Any Internacional de la Família, l'Editorial Albada va convocar el Premi d'Assaig amb la intenció de guardonar un treball referent a la preparació del jovent per al matrimoni i la família, des d'una perspectiva cristiana. *Ens casem!* és el treball de Mn. Narcís Tibau, que palesa el complet bagatge doctrinal del tema i la seva experiència a transmetre'l als futurs esposos i que ha merescut el reconeixement del jurat. Amb la publicació d'aquesta obra, l'Editorial Albada hi afegeix un nou instrument formatiu, dirigit també especialment als joves, que confiem que donarà bons fruits en aquest esplendorós camp del matrimoni i de la família. (C.C.)

Narcís Tubau, *Ens casem!* Editorial Albada,
Col·lecció Papers d'Espiritualitat,
Terrassa 1994, 60 pàg.

Afrontar la malaltia

Morrie Schwartz va ser professor de sociologia a la Universitat de Brandeis, a Waltham, Massachusetts, durant gairebé trenta anys. La figura de Morrie Schwartz i l'enteresa amb què es va afrontar a la malaltia van atreure tant l'atenció de la ràdio com la de la televisió i, en poc temps, es va convertir en un petit fenomen mediàtic i en un punt de referència per a molta gent necessitada de consol. Va acceptar l'esclerosi i va decidir viure intensament el temps que li quedava. En aquest llibre, Morrie aborda directament la por que ens fa la malaltia i les dificultats de dir adéu a la vida amb una compassió pròpia només d'algú que ha conegut a fons totes dues coses. Les paraules del vell professor són una defensa de la voluntat de viure i alhora una renúncia viscuda amb una gran dignitat. (C.C.)

Morrie Schwartz, *Morrie se'n va.* Editorial Empúries,
Col·lecció Narrativa, Barcelona 2000, 93 pàg.

El llibre de la setmana

Al «Far West»...

Cercar les pròpies arrels, trobar les petjades que van deixar els qui ens van precedir és una preocupació normal per a qui ha entrevist entre boires, el que va poder passar, i que, directament o indirectament, ens afecta. Amb aquest pressupòsit, Berta Serra Manzanares ha ordit una novel·la que flueix sense sobresalts, que demostra una bona capacitat d'inventar històries que, sense apassionar-nos, arriben a interessar.

Perquè l'esforç de Leonor per desvetllar els misteris que tancava l'estranya aventura del seu pare, està exposat amb la naturalitat del qui s'uneix a l'expedició, que es fa recurrent l'«oest més llunyà». Un periple llarg per les terres del mític *far west*, que tots coneixem gràcies a John Huston, Gary Cooper o John Wayne. I Berta Serra Manzanares és fidel en el seu recorregut per aquelles terres, tot seguint les indicacions dels mapes de carreteres dels EUA, que no són precisament fàcils d'interpretar. Però les dues protagonistes d'*En el oeste más lejano* saben quan han de deixar les interestatals per entrar a les secundàries, i van de motel en motel, fins a arribar a Neah Bay, i a París-Texas, on es va desenvolupar la doble vida de Pablo Fuentes, l'enginyer que un dia va escapar de la guerra civil espanyola, i es va trobar inesperadament amb la fortuna al port francès de Brest.

Tot és versemblant, i l'escriptora de Rubí ha elaborat un text en què l'aventura i el relat gairebé turístic de les protagonistes són el suport per poder explicar el procés de la transformació del pare de Leonor, i descobrir les claus de la seva

Berta SERRA MANZANARES,
El oeste más lejano.

Anagrama, Barcelona 2001, 391 pàg

complexa història personal.

No sé si l'autora ha volgut mantenir-se en un nivell que fes de la seva novel·la un relat agradable, amb les seves notes d'intriga, i una dosi de dramatisme sense estridències. Ho ha aconseguit, encara que deixa el lector que senti la intensitat del problema humà que batega rere tota aquesta història. Els personatges de Guadalupe i Estrella són els dos pols en què es debatia Pablo, i al qual suprimeix en un *deus ex machina* impensable, entre les runes d'un vell Heinkel 111, estavellat en les muntanyes de Madrid. I alhora deixa que s'endevini el patiment d'aquestes dues dones, tot i que no s'hi aprofundeixi.

El que sí que crida l'atenció, per la seva gratuïtat i per haver vorejat el que implica, és el fet que Leonor i María recorrin aquest llarg itinerari com dues dones unides per un amor que fa que aquesta abandoni el seu marit i el seu fill. La naturalitat amb què dona per suposada aquesta unió de persones que, amb el llenguatge emprat avui, «han sortit de l'armari», m'ha semblat d'una frivolitat estranya i sorprenent. És l'esnobisme de

parlar de tot això com si fos la cosa més natural? Pensar el contrari és sotmetre's a prejudicis arcaics? Si gran és l'interès de Leonor per reconstruir la història paterna, més gran encara em sembla el drama d'haver destruït una llar. O així

m'ho sembla. Això no afegeix res a la narració, i deixa el regust desagradable del recurs fàcil per semblar que s'està de «moda». Llàstima.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Informadors sardanistes

La Federació Sardanista de Catalunya ha constituït una secció d'informadors destinada a aglutinar i vertebrar la tasca de divulgació del fet sardanista que desenvolupa un nombrós col·lectiu de persones que treballen o col·laboren en diversos mitjans de comunicació.

Amb aquest motiu el 16 de juny passat es va celebrar a Terrassa una Trobada d'Informadors Sardanistes on la Federació va explicar la importància de la comunicació al servei de la sardana i va donar a conèixer les realitzacions i projectes que des de la seva comissió de comunicació es porten a terme.

Les eines que la Federació posa a disposició dels informadors adscrits a aquesta nova secció són la circular *Info-sardana*, amb el seu nou format sobre un

suport tecnològic, que ha de permetre la màxima immediatesa en la distribució d'informacions.

De fet, els acords presos a Terrassa els hem de considerar com la confirmació d'una tasca que va començar fa més de 25 anys el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya, creat i domiciliat en l'Agrupació Folklorica Barcelona, la realització de la qual ha recaigut sense interrupció sobre l'Antoni Anguela i Dotres, que se'n va fer càrrec molt poc temps després de l'estructuració del grup.

La tasca de la Federació és important, val a dir-ho, però tampoc no es poden silenciar les arrels del GISC, ara convertit en la Secció de la Federació.

Josep Ventura

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Pensadors cristians del segle **xx** (47)

Kiko Argüello i el camí neocatecumenal

TROBAR-SE AMB DÉU

Francisco José de Argüello és fill d'una família burgesa de Madrid. El seu pare era advocat. Va ser educat al si d'una família benestant i catòlica. Una vegada acabada l'escola, en anar a la universitat, entra en crisi amb la seva família i amb ell mateix. Crisi causada per l'ambient marxista i ateu que respirava a la facultat de Belles Arts de Madrid. Ell mateix ens ho narra: «De seguida em vaig adonar que la formació que jo havia rebut, tant a la família com a l'escola, no em servia de res per respondre als problemes que tenia de tot tipus (afectius, psicològics, d'identitat). Em preguntava: qui sóc jo?, per què existeix la injustícia al món?, per què les guerres?...»

El seu allunyament gradual de la fe cristiana el fa endinsar-se en el món de Sartre i en la filosofia. Un món copat per l'absurd de l'existència humana, el sense sentit de la vida, la manca de confiança i alè davant dels durs cops de la vida... Kiko Argüello fa, al llarg d'aquests anys, una veritable experiència de l'ateisme.

El món ateu el portava a depressions contínues. Sentia com si el cel estigués totalment tancat per a ell. Va ser llavors quan va irrompre en la seva vida el filòsof de la intuïció, Bergson. La lectura de les obres d'aquest filòsof francès ajuda Kiko a sortir de la seva crisi existencial. Supera allò racionalista amb un profund assentiment intuïtiu. Amb la intuïció arriba a reconèixer a poc a poc que tot té sentit en Déu.

Descobrir la possibilitat de tenir fe en la Transcendència. Buscar el camí de la fe i trobar-lo a l'interior va ser una realitat en el nostre pensador. És ell mateix qui ens explica: «Vaig entrar llavors a la meua habitació, i em vaig posar a cridar a aquest Déu que no coneixia. Li cridava: Ajuda'm! No sé qui ets! I en aquell moment el Senyor va tenir pietat de mi, vaig tenir una experiència profunda d'encontre amb el Senyor que em va sorprendre. Recordo que plorava amargament, em queien llàgrimes. (...) Em sentia com agraciats, com algú a qui davant de la mort, quan li estan a punt de disparar li diguessin: "Quedes lliure, gratuïtament lliure

Kiko Argüello és el testimoni viu d'un cristianisme valent. La seva vida és un reflex de l'amor de Crist als més pobres i senzills. Després de trobar el sentit a la vida en la figura de Déu, es llança a donar-lo a conèixer. Ens transmet, no paraules buides, sinó una feta vida.

quedes” i llavors encara no s’ho creu i plora per la sorpresa que l’han alliberat. Això va ser per mi passar de la mort a veure que Crist estava dins meu, i que algú dins meu m’ha dit que Déu existeix.»

EL CAMÍ NEOCATECUMENAL: REDESCOBRIR EL BAPTISME

Kiko Argüello i Carmen Hernández són els iniciadors del Camí Neocatecumenal. Actualment compta amb més de 15.000 comunitats esteses per tot el món. Difós en 105 nacions dels cinc continents, ha obert ja 35 seminaris diocesans arreu del món, en els quals entren joves del Camí per ser missioners allà on l'Església els cridi.

El carisma és atraient i necessari a la vegada. És el camí de la conversió radical a l'Evangeli en el redescobriment de la riquesa de la fe en un catecumenat postbaptismal.

Tot comença a les barraques del barri de Vallecas (Madrid) als anys seixanta. En aquelles humils barraques la predicació i el testimoni de vida de Kiko dona fruit. Neixen comunitats en un camí cap a la conversió després de l'anunci del *kerigma*.

- Aquesta experiència de la coherència entre fe i vida s'estén ràpidament per Madrid i en altres diòcesis. El Camí es va gestant com un itinerari de formació catòlica, vàlid per a la societat i per als temps actuals. El primer del camí és el *kerigma*, la proclamació de la salvació, centrada en l'impacte del cristianisme en la vida de cada persona.

Les primeres catequesis es basen en el trípod: Paraula-Litúrgia-Comunitat. Posteriorment, té lloc el precatemenat o període de coneixement en el qual cadascun del germans veu provada la seva fe caminant amb els altres, sentint-se cridats a la conversió.

El catecumenat postbaptismal es realitza en dos períodes. En el primer, la comunitat continua amb la Paraula, l'Eucaristia i la comunió entre els germans, per col·locar Déu com el centre de la vida. En el segon, tenen lloc tres tipus d'activitats: en la família, en la comunitat i en les trobades de totes les comunitats parroquials amb motiu de les grans festes. L'última etapa del Camí serà l'elecció i la renovació de les promeses baptismals.

El Camí Neocatecumenal no és un grup format espontàniament, ni una associació ni un moviment espiritual, ni una elit dins d'una parròquia. És un grup de gent desitjosa de redescobrir i viure la vida cristiana en tota la seva plenitud. També viuen en comunitat el nou camí d'evangelització per als

allunyats. És el signe de l'Església domèstica, on es pugui transmetre la fe als fills. Després, les famílies es fan missioneres i donen fruit en tots els ambients.

Infinitat de preveres acompanyen entusiastament les comunitats a milers de parròquies, i segueixen també ells el camí amb la resta. A més, en àmbit universal, han creat el seminari *Redemptori Mater* (35 fins ara) disseminats per les diòcesis dels cinc continents.

El Camí, en aquests últims anys, ha vist un desenvolupament enorme dins l'Església. Per a molts, l'experiència neocatecumenal ha estat un camí de conversió i maduració en la fe a través del redescobriment del baptisme, l'Eucaristia i l'Església, com a autèntica comunitat missionera.

ESPIRITUALITAT DEL COR

Per a Kiko Argüello el centre del cristianisme és l'amor. És passar de l'amor d'un mateix a l'amor als altres. És estimar l'altre cegament, donant la vida pel germà. Però si no creiem en la resurrecció de Crist és impossible estimar d'aquesta manera.

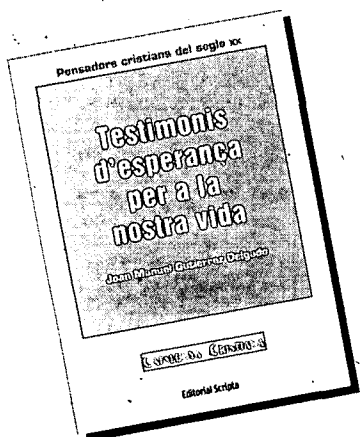
L'amor es troba per damunt de la mort. El l'exemple clar és la resurrecció del Senyor. D'aquí traiem la força, els cristians, per viure la religió de l'amor, allunyats de tota hipocresia. Així el nostre cristianisme donarà fruit, des de la maduresa de la fe, tal com ho descriu sant Joan evangelista: «Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estimem els germans (1Jn 3,14)».

És cristià tot aquell que viu de l'amor i per a l'amor. Un amor entès no altruísticament, sinó com a reflex de la icona de Crist. Un amor que Kiko no dubta a definir d'aquesta manera: «Crist va acceptar la mort a la creu i només així va obtenir la vida. Nosaltres, en canvi, caiem en la mort precisament perquè defugim la mort que representa la creu. Estimar més enllà de la mort significa estimar la Creu. (...) Amb l'esperit de Crist es pot estimar el pecador, fins i tot l'enemic, el qui et fa mal.»

Joan Manuel Gutiérrez

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

JA TENIM EL LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom:

Adreça:

C.P.: Població:

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat Oficina DC Compte

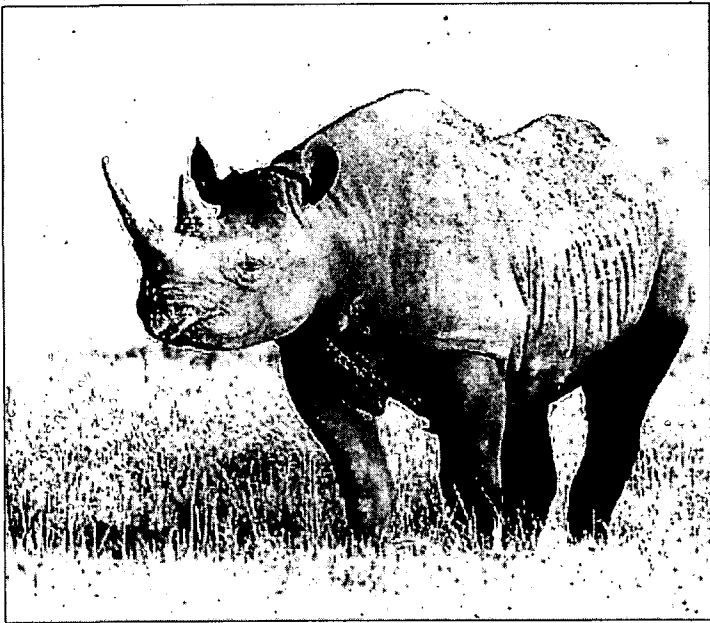
ENVIA LA BUTLLETÀ A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

Menjava rinoceronts l'home prehistòric?

Sobre la vida de la humanitat primitiva s'han fet moltes hipòtesis, divagacions i llegendes. Que, per exemple, en el menú dels primers habitants d'Europa i Àsia hi entrés el mamut s'ha posat de vegades com a cosa certa. Recordo que en una sèrie de cromos de quan jo era jovenet (que eren sobre la manera com l'home ha caçat o caça els animals salvatges) ja s'hi veia al n. 2 de la col·lecció un dibuix de com caçaven el mamut uns homes de Cromanyó. I això ho he vist repetit més vegades en altres llocs. Té fonament científic? És pura hipòtesi i poc versemblant. No tenim cap prova arqueològica d'aquesta caça tan heroica. Més aviat sembla que era massa perillosa perquè l'home s'hi atrevís.

Però hi ha un altre animal no tan gros com aquest proboscidi i més assequible a l'home, que sembla que sí que constituïa objecte de cacera per a la seva alimentació al paleolític i potser abans i tot: el rinoceront. Com hom sap, ara només hi ha rinoceronts a Àfrica, però pels

cia de la caça de l'home? Si fos així tindríem el primer exemple de poc respecte a l'ecologia.

fòssils sabem que n'hi havia hagut també a Europa i Àsia. La novetat científica és que un expert en paleoantropologia, H. Tong, ha trobat indicis molt convincents d'aquest fet. Ho ha publicat a la revista francesa *L'Antropologue* (p. 104, n. 523, 2000). Explica que, després de recórrer 74 llocs prehistòrics xinesos, en 58 hi ha trobat restes de rinoceronts. Com que la major part eren coves i aquest animal no és pas cavernícola, sembla que només s'hi expliquen per haver-les-hi portat l'home després de matar els rinoceronts per aprofitar-ne la carn. I una prova més: en molts dels ossos s'hi veuen traces d'haver estat esquarterada la bèstia. I encara: les dents que s'hi han trobat corresponen a animals joves, més fàcils de caçar i més tendres per menjar. Tot lliga. I s'hi pot afegir: la ràpida minva de rinoceronts d'ara fa uns 10.000 anys no podria ser conseqüència

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Església i ciència al llarg de la història

12 Científics eclesiàstics del segle XIV

Avui dia ja no hi ha cap historiador de la ciència que mantingui que el renaixement científic del segle xvi sorgís de cop sense dependència dels segles anteriors. Més encara, després de les últimes investigacions històriques s'ha d'afirmar en veritat que hi ha una estricta continuïtat, i els avenços científics de Galileu i després de Newton es van produir a partir de les troballes i estudis anteriors. Podem citar un historiador ben competent que diu: «No és exacta la idea bastant comuna que entre l'edat mitjana i l'edat moderna hi ha, des del punt de vista cultural, un tall separador, com si l'edat mitjana s'hagués consumit ella mateixa i hagués aparegut el Renaixement amb un nou impuls sense cap connexió amb els segles anteriors. La realitat és molt diferent. El Renaixement, almenys en el seu aspecte científicofilosòfic, comença al segle xiii; en ell se sembren les llavors que germinen al segle xiv i es desenvolupen als segles posteriors» (M. Mindán, *Historia de la Filosofía y de las Ciencias*, Salamanca, 1966, pàg. 187-188). Ara bé, els sembradors del segle xiii i els germinadors del xiv van ser tots eclesiàstics. Parlem en aquest capítol dels qui durant el segle xiv contribuïren a preparar la florida dels dos segles següents.

Un bisbe de Lisieux

Es deia Nicole d'Oresme (aprox. 1323-1382). Va ser la gran estrella de la ciència del segle xiv. Va néixer a Alemanya, prop de Caen (Normandia). No sabem res de la seva joventut, la qual no pogué ser gaire tranquil·la per causa de la guerra entre França i Anglaterra, ja que se sap que els anglesos devastaren algunes regions fran-

ceses i ocuparen Caen el 1346. La primera notícia que sabem del futur bisbe és que el 1348 entrava al *Collège de Navarre* de la universitat de París quan ja rondava els 25 anys, i d'aquí deduíem que havia nascut aproximadament el 1323. D'alumne passà a ser-ne professor i el 1356 n'era nomenat director. S'havia doctorat en Teologia i era d'aquesta disciplina que donava classes, però curiosament la fama li vingué del que deia i escrivia com a filòsof expert en matemàtiques.

Ja havia demostrat inclinació per la matemàtica quan era alumne al *Collège*, pels volts de 1350, amb una obra que va escriure *De proportionibus proportionum*. Obra ampliada més tard amb *Algorismus proportionum*. Aquí introdueix per primera vegada exponents fraccionaris en les proporcions que ell anomena irracionals. I aplica la nova teoria a l'aritmètica, a la geometria i a l'harmonia. Més interessant encara va ser l'obra *Quaestiones super Geometriam Euclidis* que conté descobriments importants en matèria de sumació de sèries. La seva visió de la matemàtica ja és diferent, en un punt, de la que tenien els grecs, que mostraven tenir horror a l'infinit. Euclides l'evita gairebé del tot. En canvi Oresme hi recorre amb naturalitat. No troba cap inconvenient que el privi d'estudiar quin valor cal atribuir a una suma d'infinites sumands, o sigui a una sèrie aritmètica. I troba sumes noves i interessants, com, per exemple, que la sèrie: $1/2 + 2/4 + 3/8 + 4/16 + 5/32 + \dots$ és igual a 2, i altres. Demostra també que la suma: $1/2 + 1/4 + 1/5 + 1/6 + 1/7 + \dots$ (sèrie harmònica) supera qualsevol valor, es fa infinita (avui diem que és divergent).

Però l'obra més important de Nicole

d'Oresme va ser *Tractatus de latitudinibus formarum*, que, transcrit a mà, ja va tenir una ràpida difusió i quan s'inventà la impremta adquirí quatre edicions entre 1482 i 1515. Sembla que en realitat era el resum, fet per un dels seus alumnes, d'una altra obra seva més extensa *Tractatus de figuracione potentiarum et mensurarum*. L'obra tenia coses noves i interessants. Les *latitudines* no eren altra cosa que les primeres coordenades generals per expressar la variació d'una *forma* (=magnitud) a través del temps. Així, molt abans que Descartes, obtenia la representació gràfica de la marxa d'un fenomen amb la determinació de la seva dependència temporal. I la figura era l'expressió de la llei del moviment. I hi apareixien per primera vegada problemes de tangent a una corba, quocient diferencial i àrea d'un recinte limitat per un gràfic, qüestions que només seran tractades amb extensió a finals del segle xvii per Leibniz i Newton.

Però Oresme no es va limitar a les matemàtiques. Va tractar també de resoldre problemes de física com la caiguda dels cossos (dedueix que la velocitat augmenta de manera que el temps que ha durat la caiguda és el mateix que si el cos hagués anat tota l'estona a la meitat de la velocitat final; resultat correcte) i el llançament de projectils, amb la teoria de l'*impetus*, que ja havien proposat Buridan i Albert de Saxònia, segons la qual el projectil continuaria en línia recta si no hi hagués la gravetat i altres forces que el frenen (s'hi veu el germen del principi d'inèrcia de Galileu). En astronomia ens diu en l'obra que va escriure en francès *Le livre du ciel et du monde* que és més probable que la Terra giri sobre ella mateixa que no pas que ho faci el cel al voltant seu, cosa que prepara el camí a Copèrnic. Diguem també que es pot ben dir que Oresme va ser un dels creadors del llenguatge científic francès quan redactà en la seva llengua materna.

Va acabar la seva docència el 1361. Fou ardiaca a Bayeux, canonge a Rouen i des-

prés a París. El 16 de novembre de 1377 era nomenat bisbe de Lisieux, càrrec que exercí fins a la mort el 1382.

Científics contemporanis d'Oresme

Ja n'hem mencionat dos un xic anteriors. L'un, Jean Buridan (aprox. 1290-1360), era un eclesiàstic de la diòcesi d'Arras, professor i dues vegades rector de la universitat de París. Va escriure obres de lògica, psicologia i física. El moviment d'un projectil, diu, té un *impetus*, que és com una força impresa de manera permanent i mesurable, qualitat que té qualsevol mòbil. I això ho aplica fins i tot als planetes que es desplacen pel cel. Oresme també ho cregué així, com hem dit. L'altre, Albert de Saxònia (1316-1390), alemany, després d'haver estat rector de la universitat de París, va ser el primer rector de la nova universitat de Viena i bisbe de Halberstadt. També segueix la teoria de Buridan sobre l'*impetus*.

I encara podem citar tres eclesiàstics més de l'època d'Oresme que no obliden pas els historiadors de la ciència. El primer Marsilius d'Inghen (1330-1396), sacerdot holandès, que després d'haver estat professor i rector a París, fou nomenat rector de la nova universitat de Heidelberg. Va escriure sobre física. Un altre va ser el francès Pierre d'Ailly (1350-1422), professor a París i després bisbe i cardenal. Va escriure sobre astronomia, cosmologia i física. Defensà l'esfericitat i el moviment de rotació de la Terra en el llibre *Imatge del món*. Hi afirma que ha de ser possible arribar a l'extrem Orient navegant cap a Occident. Un exemplar d'aquesta obra va ser llegit i anotat per Cristòfor Colom. I finalment Jean Fusoris (1355-1436), canonge de Notre Dame de París, que es va dedicar a l'astronomia. Va construir instruments d'observació dels astres i va escriure, entre altres obres, *Traité de Cosmographie* i *Practique de l'astrolabe*. Va construir, a més un rellotge astronòmic per a la catedral de Bourges.

RÀDIO

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Cafè Internacional*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).
 23.30-00.00 *Cova del Country*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).

Dimarts

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *El Ventilador* (turisme). Presentat per Miguel Urmeneta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (música).

Dimecres

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
 23.30-00.00 *Melodies de fe* (música cristiana). Selecció de Carles Ribalta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *Per aquests camins* (turisme andorrà). Producció de Ràdio Principat.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

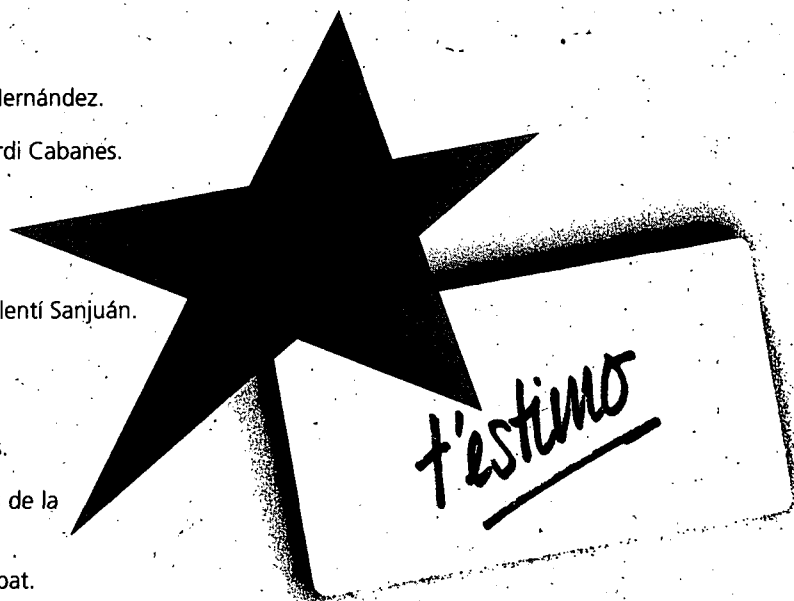
07.00-20.00 *Radiofórmula*
 20.00-21.00 *Catalunya Sense Barreres*. Presentat per Anna Hernández.
 21.00-22.00 *Epílegs* (llibres). Presentat per Marta Pigem.
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*. Presentat per Enric Cantín i Jordi Cabanès.
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (repetició).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-22.00 *Radiofórmula*
 22.00-00.00 *Històries de plàstic*. Presentat per Àlex Font i Valentí Sanjuán.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*. Dirigit per J.M. Rojo i Eva Franquès.
 10.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-22.00 Selecció musical
 22.00-22.30 *La Taula de l'Evangeli*. Producció de Ràdio Principat.
 22.30-23.00 *Música cristiana* (repetició).
 23.00-23.30 *El Temps de la Música* (repetició).

CADENA ESTEL

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
104.4 FM	Solsonès BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM	Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.15	<i>Informatiu matí el Temps</i>
	<i>Agenda</i>
12.00, 16.00, 18.00	<i>Punts informatius</i>
13.15, 19.15	<i>Temps</i>
14.00-14.15	<i>Inf. migdia</i>
	<i>Recomanació</i>
20.00-20.15	<i>Inf. vespre el Temps</i>

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Enric Prat Jordana, autor del llibre «El ritme de la vida»; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

Diumenge 29

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 «Musulmanes.» Comunitat evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 23)
 «Tejedores de sueños.»

A l'altiplà occidental guatemalenc, el 90% dels indígenes viuen per sota del llindar de la pobresa i la seva expectativa de vida arriba als 48 anys. A aquestes dades tan dramàtiques s'hi ajunta la mitjana de terra de cultiu per família, que no arriba a 1.500 metres quadrats. Amb l'ajuda de l'organització espanyola Mans Unides, els camperols s'han organitzat per tirar endavant projectes de desenvolupament, entre els quals s'inclou la creació de tallers artesanals.

10.00 Últimas preguntas

«La píldora del día siguiente.»

El mes de maig es va començar a comercialitzar a Espanya l'anomenada píndola de l'endemà i no sense polèmica.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la coral parroquial de Vilabella (Alt Camp), sota la direcció de M. Glòria Estalella. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 Esglésies de Catalunya**Dilluns 30**

17.15 *Pueblo de Dios*

Diumenge 29

09.20 *Signes dels Temps*

«Especial Estiu 2001.»

Coïncidint amb la temporada d'estiu es tornen a emetre els millors reportatges i entrevistes de l'any. Aquesta setmana: entrevista a la delegada de Pastoral de la Salut de Girona, Rosa Font; reportatge sobre l'associació Stella Maris del Port de Tarragona; taula rodona sobre el cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense, i entrevista al periodista i escriptor Albert Sàez. També s'emet el comentari de l'Evangeli de cada diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 27

20.30 *Creure avui*

No hi ha programa fins a l'octubre.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió a les 15.00, a les 18.00 i a les 21.00 h del mateix diumenge).

Cada divendres

21.00 *Camí de vida*

Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

- ✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.
- ✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.
- ✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.
- ✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.
- ✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.
- ✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.
- ✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.
- ✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30
- ✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
- ✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
- ✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.
- ✓ **CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.
- ✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 18.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.
- ✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermита del Remei
D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.
- ✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
- ✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.30 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.
- ✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.
- ✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.30 h.
- ✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.
- ✓ **HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)
- ✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.
- ✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.
- ✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.
- ✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.
- ✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.
- ✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, (19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.
- ✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.
- ✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.
- ✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.
- ✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.
- ✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
- ✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.
- ✓ **SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.
- ✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.
- ✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.
- ✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.
- ✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30
- ✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
- ✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30
- ✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.
- ✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h
- ✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
- ✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h, 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
- ✓ **VINARÓS**
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h.
St: Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

JULIOL ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

Internet

• **BALMESIANA.**— *Revestios de las armas de Dios* és l'article del Dr. Enrique Martínez en el qual comenta com l'escapulari del Carme és un memorial de les virtuts marianes. El trobareu a UVST.balmesiana.org/es/Bibl/artrevestios.htm

• **CHARLES PÉGUY.**— L'Associació Cultural Charles Péguy acaba de posar en marxa una pàgina web, www.charlespeguy.cjb.net, en la qual trobareu informació sobre l'entitat.

Camps de treball

• **FRATER.**— Organitza colònies amb minusvàlids físics adults, la majoria menors de 30 anys. Necessita voluntaris

per ajudar aquestes persones en excursions, banys de piscina, etc. Torns del 4 al 12 d'agost a la casa de colònies Mòn Serè, a les Piles (Sta. Coloma de Queralt), i del 8 al 16 d'agost a l'alberg del Delta Parc Amposta (Tarragona). Més informació: tel. 610 465 133 (Montserrat Turull, de 17.00 a 21.00), 627 522 760 (Laura Clotet), i 973 356 146 i 607 281 213 (Josep M.ª Ascensió).

Altres bisbats

• **SILOS 2001.**— Les trobades missioneres d'estiu a Silos, organitzades per Cristians Sense Fronteres, s'han convocat enguany sota el lema «Mil anys són com un dia». Del 10 al 15 d'agost tindrà lloc la trobada «Silos 21» i del 20 al 31, «Pedres vives», la darrera, que a través de la restauració d'alguna església propicia la trobada. Per a més informació: www.csf.es i csfsilos@csf.es

• **XXI PREMI MUNDIAL FERNANDO RIELO DE POESIA MÍSTICA.**— La temàtica del premi versarà sobre poesia mística, és a dir, aquella que expres-

sa els valors espirituals de l'home en la seva profunda significació religiosa. Fins al 15 d'octubre es poden presentar les obres a aquesta adreça: Jorge Juan, 102, 2n B - 28009 Madrid. Més informació: tel. 915 754 091, a/e: frielo@adenle.es, Internet: www.rielo.com

Barcelona

• **HORA SANTA.**— El 5 d'agost, a les 17.45, predicada per Mn. Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, vicari de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei. L'hora santa tindrà lloc a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús-crypta Gaudí de la Colònia Güell. Organitza: Unió Comarcal de Lligues de Perserverança del Baix Llobregat.

• **EXERCICIS PER A RELIGIOSES I LAICS.**— Del 12 al 21 d'agost, dirigits pel P. Jaume Avellí, s.j. Més informació: casa d'exercicis Sant Ignasi de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 038 862.

• **PEREGRINACIONS A LOURDES I COVADONGA.**— Amb motiu del primer centenari de la basílica de la Mare de Déu de Covadonga (Astúries), l'Apostolat de Fàtima organitza del 3 al 7 de setembre una peregrinació al santuari de Lourdes (França) i a Covadonga. Sortides de Barcelona i Manresa. Informació: tel. 938 725 548 i 938 729 294 (de 16.00 a 17.00 i de 21.00 a 22.00).

Girona

• **DELEGACIÓ EPISCOPAL PER A LA VIDA CONSAGRADA.**— Organitza uns exercicis espirituals per a religioses i religiosos, del 6 al 14 d'agost,

dirigits pel P. Josep M. Abizanda i Pareira, s.j., a la casa d'espiritualitat Cardenal Jubany de Banyoles. Informació i inscripcions: tel. 972 571 758 (Montserrat Bonasella).

• **EXPOSICIÓ DE CIÈNCIA.**— Del 7 al 26 d'agost es pot visitar la mostra «Ficar-hi el nas. Les olors i fragàncies naturals», que ofereix la possibilitat de desenvolupar, a través de seixanta aromes, el gran oblidat dels cinc sentits: l'olfacte. Només quatre de les seixanta fragàncies exposades són artificials. Centre Cultural «La Gorga», Ave Maria, 3 - Palamós.

Lleida

• **XIII PREMI TURÍSTIC PICA D'ESTATS.**— Poden optar a aquesta convocatòria tots els treballs publicats o emesos en qualsevol mitjà de comunicació nacional o internacional en el període comprès entre el 16 d'octubre del 2000 fins a la publicació de les bases al BOE (aproximadament durant la primera quinzena d'octubre d'enguany). El tema és qualsevol aspecte turístic de les comarques de Lleida. Més informació: tel. 973 245 408, Internet: www.lleidatur.es

Solsona

• **EL MIRACLE.**— Del 7 al 14 d'agost, exercicis espirituals per a religioses, organitzats per les Carmelites de la Caritat Vedruna de Vic. Més informació: tel. 973 480 045.

• **MÚSICA CLÀSSICA.**— El santuari del Miracle ofereix el VII Festival de Música Clàssica amb el patrocini de l'Ajuntament de Solsona, Caixa de Catalunya i el monestir de Montserrat. Enguany el punt final del festival el

EXERCICIS ESPIRITUALS

Verge del Parc

Des de dos mil anys enrere, l'Església és el bressol on Maria diposita Jesús i l'ofereix a l'adoració i contemplació de tots els pobles.
(Joan Pau II «I. M. 11»)

Vingui a viure unes autèntiques vacances d'estiu en un gran ambient d'espiritualitat, gaudint de la natura, el silenci i la pau.

Per a homes i joves des de 17 anys:

Agost: del dilluns 13 al dissabte 18

Setembre: del dilluns 10 al dissabte 15

Totes les tandes comencen a les 20 h i s'acaben a les 18 h

Per a senyores:

Agost: del dilluns 6 a les 13 h al

divendres 10 a les 18 h

Casa «Ntra. Sra. de Montserrat»

Plaça Font del Lleó, 21
08140 Caldes de Montbui
(Barcelona)
Tel./Fax: 938 654 496

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpny@teleline.es

posarà el concert ofert per l'escolania de Montserrat amb motiu de la celebració del centenari de la fundació del monestir al santuari del Miracle. El **28 de juliol**, concert de piano per Ludovica Mosca i Manel Camp amb obres de Rameau, Couperin, Telemann, Scarlatti i Bach. El **4 d'agost**, concert per a arpa sola (Maria del Mar Casals) amb obres de Bach, Dussek, Haselmans, Dizi, Pozzoli, Albéniz i espirituals negres. Més informació: tel. 973 480 002.

Urgell

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— El **4 d'agost** organitza una aula oberta sobre *Violència, justícia, pau: el testimoni de l'Església*, a càrrec de Joan Perera, diaca. Del **7 a l'11 d'agost** organitza un curs monogràfic sobre *Joan de la Creu: l'amor enamorat*, a càrrec d'Araceli Martínez, teòloga. Inscripcions: Casal Sant Martí, pl. Església, s/n - Campelles (Ripollès), tel. i fax 972 727 288, a/e: csmcampe@teleline.es

Vic

• **COVA DE SANT IGNASI.**— De l'**1 al 10 d'agost**, exercicis espirituals personalitzats, dirigits pel P. Jaume Flaquer, s.j, Nerea Alzola i Charo Moreno. Del **13 al 22 d'agost**, exercicis espirituals, dirigits pel P. Toni Català, s.j. Més informació: tel. 938 720 422.

• **CASA D'ESPIRITUALITAT SANT ANTONI M. CLARET.**— Del **6 al 12 d'agost**, setmana de pregària i d'integració personal: aprenent l'Enneagrama. Directors: Antònia Cirer, llicenciada en Psicologia, i Jaume Sidera, claretà. Telèfon d'informació i inscripció: 938 850 544. Casa d'espiritualitat Claret, rambla Sant Domènec, 5 - Vic.

• **L'ALBERGUERIA.**— L'exposició «I ha plantat la tenda entre nosaltres» es pot visitar fins al **28 d'octubre** al monestir de Sant Pere de Camprodon. De dilluns a dissabte: de 17.00 a 19.00; diumenges i festius, d'11.00 a 13.00 i de 17.00 a 19.00.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè l'Evangeli il·lumini les famílies cristianes
- Perquè els catequistes disposin de formació pastoral

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment
Ajut

Companyia
Amistat

Ja tenim REVISTA!!

Es diu... ALBADA

Tels. 932 323 482 - 932 314 807 Dilluns i Dimecres de 18 a 20h. (Hi ha contestador)
E-mail: acrisdi@softhome.net web: www.bcn.es/tjussana/acrisdi
Local Social: (Pares Dominics)

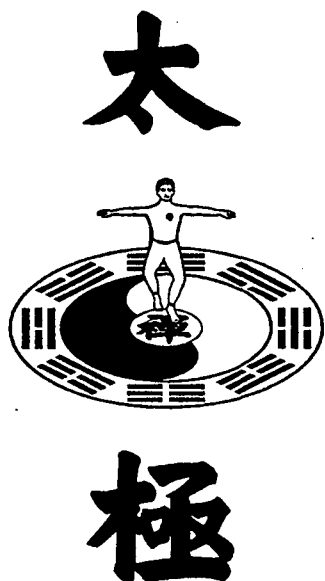
ELS LLIBRES D'HISTÒRIA (SHI)

經子通讀諸史
考世系知終始

Després d'assimilar els Clàssics i les obres filosòfiques, cal llegir totes les cròniques històriques per investigar la genealogia i l'inici i fi de cada dinastia.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 20 al 30 d'agost
al Casal de Pau
d'Arbúcies
(Catalunya)

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 972 860 324

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Llibreria Santa Maria	Riera Bisbe Pol, 62	08350	Arenys de Mar
Llibreria Pujades Climent	Riera, 8	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona
Llibreria Garbí	Via Augusta, 9	08006	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Kiosco Gallifa	República Argentina, 233	08023	Barcelona
Llibreria Marta de la Fuente	Comandante Benítez, 18	08028	Barcelona
Llibreria Jordi Garreta	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Institut Edicions	Londres, 57	08036	Barcelona
Llibreria Josep Alsius	P. de la indústria, 28	17820	Banyoles
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Carme García Ros	La Font, 22	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Lluill	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibreria Bonet	Pl. Major, 33	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia. Tel. 932 158 148.

ACOMPANYAR persones grans. Horari a convenir. Susana, tel. 933 919 628 - 933 854 770.

COMPRA i VENDA

COMPRO segells, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA.....

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ 175 ptes.
☐ 350 ptes.
☐ 525 ptes.
☐ 700 ptes.
☐ 875 ptes.
☐ 1.050 ptes.
☐ 1.225 ptes.

Destacat (+275 ptes.): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Josep M. Moya i M. Carme Celma, nascuts a Forcall (Castelló) i residents a Tortosa, són un matrimoni amb militància cristiana. Tenen tres fills: M. Carme (17), Josep M. (14) i Maria (8), que ha rebut la Primera Comunió com ho va fer la seva germana gran, davant de la gruta de Lourdes. Tots cinc, i especialment la petita, van rebre el caliu de la peregrinació diocesana de Tortosa del 6 al 9 de juliol.

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Catòlics i societat: creu i cara

Com van les nostres relacions, com a catòlics, amb el conjunt de la societat? Faig aquesta pregunta tot adonant-me que és de resposta gairebé impossible. Per començar, som molt plurals, nosaltres, encara que compartim una mateixa fe. I ho és, no cal dir-ho, la societat de la qual, per altra banda, nosaltres també som part i en la qual ens repartim diversament i no només per raons religioses.

Però, malgrat tot, la pregunta no és inútil. Me la suscita ara el mal clima que s'ha creat a partir del tracte que alguns presentadors de la televisió catalana, de notable audiència, donen, reiteradament, a temes catòlics per a nosaltres importants i entranyables. ¿Es tracta, només, d'unes mostres d'humor que ens cal saber entendre i tolerar? Salvador Cardús es pronunciava en aquest sentit, en un article recent (*La Vanguardia*, 11-7-01). Abans, en canvi, Josep Miró i Ardèvol (*La Vanguardia*, 23-6-01) s'havia mostrat convençut que estem davant d'injúries clares contra les quals ens cal saber reaccionar. Tot i valorar positivament l'aportació de Cardús que ens prevé de recaure en vells reaccionarismes o en hipòtesis conspiratives, penso que algunes burles que ens ha ofert la nostra televisió pública desborden els límits d'un humor raonable. Observo, encara, que són més cada dia els catòlics de tarannà obert que se senten ferits per aquestes insídies. (Alguna cosa ja vaig dir-ne aquí mateix, no fa gaire: «Conviure amb l'agressivitat», *Catalunya Cristiana*, núm. 1.129).

Per una curiosa causalitat, tot això s'esdevé quan estem celebrant tres efemèrides que ens parlen justament de la capacitat de molts cristians d'aquest país de fer història, colze a colze, amb els altres ciutadans i de desenvolupar iniciatives d'ampli consens social.

La revista *El Ciervo* arriba al cinquantè aniversari de la seva publicació. Va ser, en néixer, una veu jove i netament cristiana oberta, tan com aleshores era possible —i una mica més— als problemes de la societat i a col·laboradors plurals.

Fa vint-i-cinc anys prenen forma com a sindicat les comissions obreres. I ho feien a la parròquia de Sant Medir. Ja feia temps que s'anaven trobant a diverses parròquies, les quals entenien que havien de palesar amb fets el magisteri de Joan XXIII i de Pau VI.

Serra d'Or arriba al seu número 500. Qui no reconeix avui la seva contribució a la cultura catalana, des del més lleial respecte a totes les idees? Parlant d'aquesta revista ha escrit Joan Triadú: «És molt difícil pensar en el procés de reconstrucció de Catalunya durant el segle xx, sense evocar el protagonisme que ha tingut Montserrat.»

Creu i cara... Què ens ha passat?

Ja saben que ni TV3 representa tota la societat catalana, ni les tres accions esmentades responen a la mentalitat del tots els cristians. Però, si més no per a un sector rellevant, la pregunta resta oberta a una banda i a l'altra: què ens ha passat?

Ara mateix

Una família tortosina celebra la Primera Comunió de la seva filla a Lourdes

«Els veritables miracles de Lourdes passen al fons del cor»

—Per què heu celebrat la Primera Comunió de la Maria a Lourdes?

—Som onze germans —diu el pare— i tots portem el nom de Maria: Maria Fàtima, Josep Maria, Lluís Maria... i als nostres fills també els hem posat el nom de Maria. Com passa en moltes cultures, el nom, per a nosaltres, té un significat de fons, i el nostre és que estiguin sota la protecció de Maria Santíssima.

—És Lourdes un lloc de miracles?

—Diuen que sí; es contenen històricament alguns miracles que han estat declarats com a tals després que l'Església els hagi estudiat amb lupa. Però, ara, els veritables miracles i guaricions passen al fons del cor. És molt difícil d'explicar aquest fenomen perquè «les coses importants són invisibles als ulls i no es veuen bé més que amb el cor». Lourdes és una pluja contínua d'emocions que no pots acabar de pair del tot i és després, a casa, quan a poc a poc vas desgranant aquest rosari de vivències i records tot assaborint-los. És aleshores quan en la tranquil·litat de la nit, amb el pensament, t'agenolles davant de la gruta i dones la bona nit a la Mare.

—Lluny de la família, no us heu sentit sols el dia de la Primera Comunió?

—No, perquè a més dels llaços fami-

liars de la sang també ens sentim acompanyats per la gran família de l'Església universal i diocesana de Tortosa. Tota la peregrinació n'estava assabentada i estem segurs que la van tenir ben present en la missa multitudinària davant de la imatge de Lourdes.

—Després, ja a l'hotel, què va passar?

—Al dinar vam invitar a pastís i beguda a tots els de l'hotel. També s'hi van afegir la presidència de l'Hospitalitat i el bisbe Xavier Salinas. En secret, ens havien preparat uns regals simbòlics per a la nena.

—Què diríeu del primer dia?

—El 7 de juliol de bon matí, els 440 pelegrins, inclosos tretze capellans, dos diaques i el bisbe Salinas, van assistir a la missa concelebrada a la gruta. La presidiren l'arquebisbe de Saragossa, Mons. Elías Yanes, l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, i el nostre bisbe. Cal destacar que en l'ofertori es presentaren i es beneiren una dotzena d'infants, entre ells la nostra Maria.

—I del diumenge, què en destacàriu?

—La missa internacional a la basílica de Sant Pius X. Hi assistiren no menys

de 15.000 persones d'arreu del món. Com sempre, els protagonistes van ser els malalts. Va presidir l'acte el bisbe francès de la diòcesi de Meaux i amb ell van concelebrar l'arquebisbe de València, el nostre prelat i sis més, amb uns 260 capellans. Recordem especialment l'excel·lent transmissió audiovisual, la seva qualitat catequètica, els cants a ritme contemplatiu, el solo d'una soprano... Com sempre, l'homilia es va suprimir, però es va compensar amb la proclamació de la Paraula amb diferents llengües. Un complement va ser la peregrinació simbòlica a la gruta per resar l'Àngelus, mentre que a la tarda es va celebrar la processó eucarística i senzillament inefable va ser l'adoració davant de la custòdia. Tot plegat s'ha de viure, no es pot explicar.

—Què aconsellàriu als futurs pelegrins a Lourdes?

—Que no hi vagin com a turistes, sinó que l'ideal és anar-hi en peregrinació diocesana o en grups cristians. Dels turistes es diu que només veuen el dit de la mà que assenyala. En canvi, el pelegrí creient viu el significat de fons: la Mare Maria que ens regala el seu Fill.

J. Blanc i Bahima

Rauxa

Quan la immaduresa és l'únic referent

Més d'un cop, en aquella mena de converses intranscendents però que tant abunden he vist aflorar el tema de la religió cristiana des de punts de vista molt pintorescos, fins i tot a la televisió, i en personatges públicament reconeguts. Tant els que la menyspreen com els qui simplement s'hi mostren indiferents donen raons molt semblants i sobretot d'allò més fàcil de tombar. En aquestes ocasions sovint els interlocutors recorren a l'experiència personal —normalment de l'època infantil— sempre poc gratificant, a partir de la qual es creuen amb el dret d'afirmar que l'experiència religiosa de qualsevol ésser humà ha de ser com la seva: forçosament insignificant, sinó desagradable. Si se'ls pregunta per raons més concretes, exemples clarificadors, recorren sempre a episodis de la seva infantesa: l'avoriment de les misses, el poc que aprenien a classe de religió, el tracte als col·legis religiosos... I aquí és on se'ls veu el llautó. No reïxen a donar-ne una visió des del present, com a adults, perquè no en tenen cap. Per això no els queda més remei que referir-se una i altra vegada a quan eren canalla. En conserven encara la visió de quan tenien deu anys. I a més em fa molt l'efecte que aquest punt de vista infantil i poc evolucionat els és tan propi que no l'apliquen només a la religió, sinó a la majoria d'aspectes de la seva vida.

Eduard Brufau